Steaua ascunsa

Nora Roberts

Trilogia Stelele lui Mithra #1

Steaua ascunsă

Traducere din limba engleză de
Mihaela Sofonea
EDITURA LITERA
2016

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@lira.ro
Ne puteți vizita pe www.litera.ro / lirabooks.ro

Steaua ascunsă
Nora Roberts

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabriela Trăşculescu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
ISBN ePUB: 978-606-33-0466-8
ISBN PDF: 978-606-33-0467-5
ISBN Print: 978-606-330-009-7
Lectura digitală protejează mediul Versiune digitală realizată de elefant.ro

Capitolul 1

Cade Parris nu era într-o dispoziţie nemaipomenită când femeia visurilor sale intră în birou. Secretara lui îşi dăduse demisia cu o zi înainte – nu că ar fi fost vreo mare pierdere, având în vedere că era mai mult cu ochii pe manichiură decât pe telefoane. Totuşi, avea nevoie de cineva care să ţină evidenţa lucrurilor şi să pună hârtiile în dosare. Nici măcar mărirea de salariu pe care i-o oferise din pură disperare nu

o convinsese să renunțe la hotărârea subită de a deveni cântăreață de senzație în domeniul muzicii country.

Astfel, secretara lui se îndrepta spre Nashville într-o camionetă cumpărată la mâna a doua, în timp ce biroul lui arăta precum cei cincisprezece kilometri de drum prost pe care spera ca ea să îi parcurgă.

Femeii nu prea îi stătuse mintea la treabă în ultimele două luni. Impresia aceasta îi fusese confirmată cu vârf şi îndesat lui Cade când pescuise un sendviş cu şuncă din sertarul cu dosare. Şi îl găsise la litera P... de la Prânz?

Nu se osteni să înjure, nici să răspundă la telefonul care suna neîncetat pe biroul gol dintre spațiul rezervat pentru recepție. Avea de redactat nişte rapoarte, iar cum scrisul la calculator nu era una dintre abilitățile lui cheie, voia să scape cât mai repede de corvoadă.

Parris Investigations nu era ceea ce s-ar fi numit o afacere prosperă. Dar îi convenea, la fel cum îi convenea şi sediul dezordonat, alcătuit din două camere înghesuite, aflate la ultimul etaj al unei clădiri de cărămidă înguste, cu instalații sanitare proaste, din North West D.C.

Nu avea nevoie de covoare pluşate sau de mobilier lustruit. Crescuse cu astfel de pretenții şi lucruri pompoase, şi se săturase deja de ele până la douăzeci de ani.

Acum, la treizeci, cu o căsătorie eşuată în urmă şi cu o familie care continua să fie contrariată de preocupările sale, era, în general, un bărbat mulțumit.

Era detectiv autorizat, avea o reputație decentă, de om care îşi făcea treaba, şi un venit suficient de mare încât să mențină agenția pe linia de plutire.

Deşi veniturile produse de afacere erau oarecum problematice în momentul de față. Se afla într-un soi de pauză, cum îi plăcea să o numească. Majoritatea cazurilor pe care le urmărea aveau de-a face cu asigurările sau cu chestiuni domestice – la câțiva paşi în urmă față de

atmosfera palpitantă pe care şi-o imaginase când se hotărâse să devină detectiv particular. Tocmai rezolvase două cazuri, ambele fraude minore în domeniul asigurărilor, pentru a căror soluționare nu fusese nevoie de cine ştie ce efort sau inovație.

Nu se întrevedea nimic în viitorul apropiat, iar proprietarul său, rapace ca un rechin, îi mărise chiria, motorul maşinii începuse să scoată zgomote alarmante în ultima vreme, aparatul de aer condiționat era vai de capul lui, iar acoperişul curgea din nou.

Luă filodendronul subțiratic, cu frunze îngălbenite, pe care secretara sa trădătoare îl lăsase în urmă, şi îl aşeză pe o duşumea fără covoare, sub şiroiul de picături, sperând că se va îneca.

Auzea o voce turuind în robotul telefonic. Era vocea mamei lui. „Dumnezeule”, se gândi el, „oare poți să scapi vreodată de mamă?”

— Cade, dragule, sper că nu ai uitat de balul de la ambasadă. Ştii că urmează să fii partenerul Pamelei Lovett. Am luat prânzul cu mătuşa ei astăzi şi mi-a spus că Pamela arată absolut minunat, după mica ei escapadă la Monaco.

— Da, da, da, mormăi el, mijindu-şi ochii către computer. Relațiile lui cu maşinăriile, în care nu avea încredere, lăsau de dorit.

Se aşeză cu fața spre monitor, în timp ce mama lui continua să pălăvrăgească:

— Ți-ai dus fracul la curățat? Fă-ți timp să mergi să te tunzi, căci erai tare neîngrijit ultima dată când te-am văzut.

„Şi nu uita să te speli după urechi”, se gândi el cu amărăciune, refuzând s-o mai asculte. Nu avea să accepte niciodată că stilul de viață al familiei Parris nu era şi al lui, că, pur şi simplu, nu voia să ia prânzul la club sau să însoțească prin Washington vreo fostă debutantă în

societate, plictisită, şi că nu avea să-şi schimbe părerea datorită persuasiunii ei.

Dorise aventură şi, deşi faptul că se chinuia să scrie un raport despre falsul accident al unui nătâng amărât nu era o treabă tocmai demnă de Sam Spade[1] o ducea la îndeplinire.

În mare măsură, nu se simțea inutil, plictisit sau stânjenit. Îi plăcea zgomotul traficului de dincolo de fereastră, chiar dacă aceasta era deschisă doar pentru că acea clădirea şi avarul ei proprietar nu se dădeau în vânt după sisteme de aer condiționat, iar aparatul lui era stricat. Căldura devenise dogoritoare, iar ploaia pătrundea înăuntru, dar, cu fereastra închisă, biroul ar fi fost îmbâcsit şi înăbuşitor ca un mormânt.

Sudoarea i se prelingea pe spate, dându-i mâncărimi şi iritându-l. Se dezbrăcase, rămânând doar în tricou şi jeanşi, iar degetele lui lungi se mişcau cu o oarecare stângăcie deasupra tastelor computerului. Trebui să-şi dea părul din ochi de câteva ori, ceea ce îl scoase din sărite. Mama lui avea dreptate. Trebuia să se tundă.

Astfel că, atunci când îi intră în ochi din nou, îl ignoră, la fel cum ignora sudoarea, zumzetul traficului, picurii care cădeau neobosit din tavan. Aşa cum apăsa metodic tastă după tastă, puteai spune că era un bărbat extraordinar de chipeş, cu figura încruntată.

Moştenise trăsăturile familiei Parris – ochii verzi inteligenți, care puteau deveni scăpărători precum cioburile de sticlă sau blânzi ca briza mării, în funcție de stare. Părul care trebuia tuns era castaniu-închis, cu tendința de a se cârlionța. În clipa aceea i se încrețea pe gât, peste urechi, şi începea să-l enerveze. Avea un nas drept, nobil, şi o idee

---

[1] Detectiv particular din romanul Şoimul maltez, de Doshiell Hammett (n. Red.)

cam lung, o gură fermă, pe care zâmbetele înfloreau iute, când era amuzat. Şi care surâdea dispreţuitor, când nu era.

Deşi chipul i se asprise după stânjenitoarea perioadă a figurii angelice din tinereţe şi de la începutul adolescenţei, avea încă gropiţe. Aştepta cu nerăbdare vârsta mijlocie, când, cu puţin noroc, vor deveni riduri bărbăteşti.

Tot timpul îşi dorise să aibă o figură aspră, şi, în schimb, trebuise să accepte alura atrăgătoare, elegantă şi visătoare a tipilor de pe coperta revistei GQ, pentru care pozase pe la douăzeci şi cinci de ani, la protestele şi presiunile susţinute ale familiei.

Telefonul sună din nou. De data aceasta auzi vocea surorii lui, care îi făcea morală pentru că ratase o petrecere plicticoasă, organizată în onoarea unui senator burtos, pe care ea îl susţinea.

Se gândi se smulgă robotul acela telefonic nenorocit şi să-l arunce, laolaltă cu vocea cicălitoare a surorii sale, pe fereastră, în traficul de pe Wisconsin Avenue.

Apoi, stropii de ploaie care făcea ca arşiţa apăsătoare să fie şi mai înăbuşitoare începură să-i picure în cap. Computerul clipi şi se stinse, fără nici un alt motiv decât pentru a-i face în ciudă, iar cafeaua pe care uitase că o pusese la făcut şuieră înciudată.

Sări în picioare şi se fripse la mână în contact cu vasul încins. Înjură ca un birjar când vasul se sparse, făcându-se zob şi împroşcând cafea în toate direcţiile. Trase de un sertar, apucă un teanc de şerveţele şi se tăie la degetul mare cu marginea letală a pilei de unghii a fostei sale secretare – de-acum irevocabil condamnată la pierzanie.

Când femeia intră, el încă înjura, sângera şi tocmai se împiedicase de filodendronul aşezat în mijlocul încăperii, aşa încât nici măcar nu-şi ridică privirea.

Nu era deloc de mirare că tânăra nu făcea decât să stea acolo, jilavă de ploaie, cu chipul palid ca moartea şi cu o privire şocată.

— Scuze, spuse ea cu o voce răguşită, de parcă nu ar mai fi folosit-o de zile întregi. Cred că am greşit biroul.

Se dădu înapoi, iar ochii aceia mari şi căprui se ridicară să recitească numele de pe uşă. Ezită, apoi privi din nou către el.

— Sunteți domnul Parris?

Pentru un moment, un moment năucitor, lui i se păru că nu poate să vorbească.

Ştia că se holba la ea, dar nu se putea abține. Inima îi stătu, pur şi simplu, în loc.

Genunchii i se înmuiară. Şi singurul gând care îi veni în minte a fost: „Iată-te, în sfârşit. Ce naiba ți-a luat atâta?"

Şi pentru că era ceva absolut ridicol, se strădui să adopte o expresie de detectiv neutră, chiar cinică.

— Da. Îşi aminti de batista din buzunar şi şi-o înfăşură în jurul degetului care sângera de zor. Am avut un mic accident.

— Înțeleg. Deşi nu părea, judecând după felul în care continua să-l privească țintă. Am venit într-un moment nepotrivit. Nu am programare. Am crezut că, poate...

— Se pare că nu am nimic altceva de făcut.

Voia ca ea să intre, nu numai pe uşa aceea, ci şi în viața lui. Dincolo de prima lui reacție, absurdă, era totuşi o potențială clientă. Şi, cu siguranță, nicio damă care trecuse vreodată pragul sfânt al lui Sam Spade nu se putea lăuda cu o asemenea perfecțiune.

Era blondă, frumoasă şi uluită. Părul ei ud, moale şi drept, îi ajungea până la umeri. Avea ochii căprui, de culoarea coniacului, iar chipul – deşi nu i-ar fi stricat puțină culoare – îi era delicat ca al unei zâne, în formă de inimă, cu

obraji rotunjiți suav şi cu o gură cărnoasă, nerujată şi serioasă.

Ploaia îi murdărise taiorul şi pantofii. Îşi dădu seama că ambele erau de cea mai bună calitate, având alura aceea tacit exclusivistă pe care o găseşti doar în saloanele designerilor. În comparație cu taiorul albastru de mătase, geanta de pânză pe care o strângea cu ambele mâini părea total nepotrivită.

„Domniță aflată la ananghie”, cugetă el, iar buzele i se arcuiră. Exact ceea ce îi prescrisese doctorul.

— Ce-ar fi să intrați şi să închideți uşa, domnişoară...?

Inima ei se zbătu în piept de două ori, izbind-o cu forța unui ciocan şi făcând-o să strângă mai tare geanta în mâini.

— Sunteți detectiv particular?

— Aşa scrie pe uşă.

Cade zâmbi din nou, etalându-şi fără milă gropițele şi privind-o cum îşi muşca încântătoarea buză de jos. Al naibii să fie dacă nu i-ar fi plăcut să i-o muşte chiar el.

Iar reacția aceea, se gândi el oarecum uşurat, era exact pe placul lui. Dorința era un sentiment pe care îl putea înțelege.

— Să ne întoarcem în biroul meu. Dintr-o privire evaluă pagubele – sticlă spartă, zaț, bălți de cafea. Cred că am terminat aici momentan.

— În regulă. Ea trase aer în piept, păşi înăuntru, apoi închise uşa. Presupunea că trebuia să înceapă de undeva.

Păşind cu grijă printre cioburi, îl urmă în camera alăturată. Acolo, constată că nu era prea mult mobilier, în afară de un birou şi două scaune de ocazie. Ei bine, nu putea să fie pretențioasă cu privire la decor, îşi reaminti ea. Aşteptă până când el se aşeză la birou, se lăsă pe spate în scaun şi îi zâmbi din nou grăbit, ca şi când ar fi încurajato să aibă încredere în el.

— Aveți... ați putea... începu ea mijindu-şi ochii şi încercând să-şi recapete controlul. Aveți nişte recomandări pe care le-aş putea vedea?

Din ce în ce mai contrariat, el îşi scoase autorizația şi i-o înmână. În momentul acela el observă că ea purta două inele foarte frumoase, câte unul pe fiecare mână. Unul era un citrin cu tăietură pătrată, într-o montură vintage, iar celălalt avea trei pietre colorate. Cerceii se asortau cu cel de-al doilea inel, observă el când femeia îşi dădu părul după ureche în timp ce-i studia autorizația ca şi când ar fi cântărit fiecare cuvânt.

— Ați dori să-mi spuneți care e problema, domnişoară?

— Cred... spuse şi îi înapoie autorizația, apoi strânse din nou geanta în mână cu ambele mâini. Cred că aş vrea să vă angajez. Ochii ei îl țintuiau, la fel de atenți şi de scrutători pe cât fuseseră când cercetaseră autorizația. Vă ocupați de cazuri de persoane dispărute?

„Pe cine ai pierdut, scumpo?” se întrebă el. Spera, de dragul ei şi de dragul micii fantezii încântătoare care se contura în capul lui, că nu era vorba de un soț.

— Da, mă ocup de persoane dispărute.

— Ce, ăăă, comision percepeți?

— Două sute cincizeci pe zi, plus cheltuieli. După ce ea dădu aprobator din cap, el trase mai aproape un carnețel şi luă un creion. Pe cine vreți să găsesc?

Ea trase aer adânc în piept, cutremurându-se.

— Pe mine. Vreau să mă găsiți pe mine.

Fixând-o cu privirea, începu să bată ritmic cu creionul în carnețel.

— Se pare că v-am găsit deja. Vreți să vă trimit o factură sau vreți să plătiți acum?

— Nu. Simțea că cedează. Se ținuse tare atâta vreme – sau cel puțin aşa păruse – dar acum simțea că acea creangă pe care o apucase atunci când lumea îi fugise de sub

picioare începea să cedeze. Nu-mi amintesc. Nimic. Nu... Vocea ei începu să tremure şi îşi desprinse mâinile de pe geanta din poală, apăsându-şi-le pe faţă. Nu ştiu cine sunt. Apoi repetă cuvintele, plângând în pumni. Nu ştiu cine sunt.

Cade avea o grămadă de experienţe cu femei isterice. Crescuse cu femei care recurgeau la şuvoaie de lacrimi pentru orice, de la o unghie ruptă, la o căsătorie distrusă. Aşa că se ridică de la birou, se înarmă cu o cutie de şerveţele şi se ghemui în faţa ei.

— Poftim, scumpo. Nu-ţi face griji. O să fie bine. Cu blândeţe şi iscusinţă, îi tamponă faţa în timp ce vorbea. O bătu pe mână, o mângâie pe păr şi îi cercetă ochii plini de lacrimi.

— Îmi pare rău. Nu pot...

— Plângi până te eliberezi, îi spuse el. Te vei simţi mai bine după aceea.

Ridicându-se, se duse în baia cât o debara şi îi turnă apă într-un pahar de unică folosinţă.

După ce-şi umplu poala cu şerveţele umede şi trei pahare de carton strivite, ea suspină întretăiat.

— Îmi pare rău. Mulţumesc. Mă simt, într-adevăr, mai bine. Obrajii i se îmbujorară uşor de stânjeneală, în timp ce strângea în pumn şerveţelele şi paharele.

Cade i le luă, le aruncă în coşul de gunoi, apoi se sprijini cu şoldul de colţul biroului.

— Vrei să-mi povesteşti acum?

Ea dădu din cap, apoi îşi împreună degetele şi începu să le răsucească.

— Eu... nu sunt prea multe de spus. Pur şi simplu nu-mi amintesc nimic. Cine sunt, cu ce mă ocup, de unde sunt. Prieteni, familie. Nimic.

Rămase fără suflare din nou, apoi lăsă aerul să-i iasă încet din plămâni.

— Nimic, repetă ea.

Femeia aceasta frumoasă, fără trecut, care apăruse din ploaie, păşind în biroul lui era un vis împlinit, se gândi el. Aruncă o privire la geanta pe care ea o ţinea încă în poală. Vor ajunge la asta într-un minut.

— Ce-ar fi să-mi spui primul lucru pe care ţi-l aminteşti?

— M-am trezit într-o cameră de motel de pe Sixteenth Street.

Lăsându-şi capul să se odihnească pe speteaza scaunului, închise ochii şi încercă să se concentreze.

— Chiar şi imaginea asta îmi e neclară. Eram încovrigată în pat, iar sub clanţa uşii era sprijinit un scaun. Ploua. Auzeam ploaia. Eram ameţită şi dezorientată, iar inima îmi bătea atât de tare, de parcă m-aş fi trezit dintr-un coşmar. Aveam pantofii în picioare. Mi-amintesc că m-am întrebat de ce mă băgasem în pat încălţată. Camera era întunecoasă şi neaerisită. Toate ferestrele erau închise. Mă simţeam foarte obosită şi greoaie, aşa că m-am dus la baie să-mi dau cu apă pe faţă. În clipa aceea deschise ochii şi îl privi ţintă. Mi-am văzut chipul în oglindă.

O oglindă mică şi urâtă, cu pete negre, în locurile în care trebuia recondiţionată.

Şi nu-mi spunea nimic. Chipul. Ridică o mână şi şi-o trecu peste obraz. Chipul meu nu-mi spunea nimic. Nu-mi aminteam numele asociat cu chipul, nici gândurile, nici planurile, nici trecutul. Nu ştiam cum ajunsesem în camera aceea oribilă. M-am uitat prin sertare şi în dulap, dar erau goale. Nicio haină. Mi-era teamă să rămân acolo, dar nu ştiam unde să merg.

— Geanta? E singurul lucru pe care îl aveai cu tine?

— Da. Mâinile i se încleştară pe barete din nou. Nicio poşetă, niciun portofel, nicio cheie. Asta e tot ce aveam în buzunar.

Băgă mâna în buzunar şi scoase o bucăţică de hârtie. Cade o luă şi parcurse scrisul grăbit, aproape ilizibil.

„Bailey, sâmbătă la 7, da? M.J.”

— Nu ştiu ce înseamnă. Am văzut un ziar. Astăzi este vineri.

— Îhm. Scrie ce vezi că e scris aici, spuse Cade, dându-i un blocnotes şi un pix.

— Ce?

— Ce scrie pe bilet.

— Ah! Muşcându-şi buza, se supuse.

Deşi nu trebuia să le compare pentru a ajunge la o concluzie, îi luă blocnotesul şi îl aşează alături de bilet.

— Ei bine, nu eşti M.J., aşa încât aş spune că eşti Bailey.

Ea clipi, apoi înghiți în sec şi întrebă:

— Poftim?

— După scrisul lui M.J., el, sau ea, e stângaci. Tu eşti dreptace. Ai un scris ordonat, simplu; al lui M.J. E grăbit şi neciteț. Biletul era în buzunarul tău. S-ar părea că eşti Bailey.

— Bailey...

Încercă să absoarbă numele, speranța pe care o conținea acesta, sentimentul şi gustul identității. Dar era uscat şi străin.

— Nu înseamnă nimic.

— Înseamnă că îți putem spune într-un fel şi că avem un punct de plecare.

Povesteşte-mi ce ai făcut după aceea.

Absentă, clipi spre el.

— O, eu... Era o carte de telefon în cameră. Am căutat agenții de detectivi.

— De ce ai ales-o pe a mea?

— Numele. Părea puternic. Reuşi să zâmbească pentru întâia oară şi, deşi era un zâmbet firav, reprezenta un început. Am vrut să sun, dar apoi m-am gândit că s-ar putea să mi se spună să mai aştept o vreme şi mi-am zis că era mai bine dacă veneam direct... Am mai rămas în cameră

până la ora la care ştiam că începe o zi de lucru, apoi am ieşit şi m-am plimbat puțin, după care am luat un taxi. Şi am venit.

— De ce nu te-ai dus la spital? De ce nu ai sunat un doctor?

— M-am gândit la asta. Îşi privi mâinile. Pur şi simplu nu am făcut-o.

Omitea o mulțime de lucruri, cugetă el. Ocoli biroul, deschise un sertar şi scoase un baton de ciocolată.

— Nu ai pomenit nimic de micul dejun.

O privi cercetând uimită şi oarecum amuzată batonul de ciocolată pe care i-l oferise.

— Ăsta o să te ajute, până găsim ceva mai bun.

— Mulțumesc.

Cu mişcări ordonate, precise, desfăcu batonul de ciocolată. Poate că palpitațiile din stomacul ei erau provocate parțial de foame.

— Domnule Parris, s-ar putea să fie oameni care îşi fac griji pentru mine.

Familie, prieteni. S-ar putea să am un copil. Nu ştiu... Privirea ei deveni mai pătrunzătoare, fixându-se într-un punct deasupra umărului lui. Nu cred că am.

Nu pot să cred că cineva şi-ar uita propriul copil. Dar e posibil ca oamenii să fie îngrijorați, să se întrebe ce mi s-a întâmplat. De ce nu am venit acasă aseară.

— Ai fi putut merge la poliție.

— Nu am vrut să merg la poliție. De data aceasta, tonul vocii ei era abrupt, hotărât. Nu înainte de... Nu, nu vreau să implic poliția. Îşi şterse degetele pe un şervețel curat, apoi începu să-l rupă fâşii. Poate că cel care mă caută nu mi-e prieten, nu face parte din familie. Poate că nu-i pasă de mine. Nu ştiu de ce simt asta, nu ştiu decât că mi-e teamă. Nu e vorba doar despre faptul că nu-mi amintesc, dar nu pot înțelege nimic, absolut nimic, până nu ştiu cine sunt.

Nu putea spune cu certitudine dacă ochii aceia mari, catifelați şi umezi, care îl priveau țintă, sau agitația domniței aflate la ananghie, trădată de mâinile ei neliniştite îl stârniră să se dea mare, măcar un pic.

— Pot să-ți spun deja câteva lucruri. Eşti o femeie inteligentă, ai între douăzeci şi douăzeci şi cinci de ani. Te pricepi la culori, eşti stilată şi ai suficienți bani încât să îți poți permite să-ți satisfaci gusturile în materie de pantofi italieneşti şi taioare de mătase. Eşti ordonată, probabil organizată. Preferi lucrurile subînțelese celor evidente. Dat fiind că nu te eschivezi prea bine, aş spune că nu te pricepi deloc să minți. Eşti cu capul pe umeri, gândeşti lucrurile temeinic. Nu te panichezi uşor. Şi îți place ciocolata.

Ea strânse ambalajul gol al batonului de ciocolată în mână.

— De unde presupui toate astea?

— Vorbeşti cultivat, chiar şi atunci când eşti speriată. Ai pus bine la cale întregul plan şi ai parcurs toți paşii, dând dovadă de logică. Te îmbraci bine, ba chiar calitatea e mai importantă decât gustul pentru tine. Ai o manichiură îngrijită, fără ojă stridentă. Bijuteriile tale sunt unicat, interesante, fără a fi prețioase. Şi îmi ascunzi informații de când ai intrat pe uşă, deoarece nu te-ai decis încă în ce măsură poți avea încredere în mine.

— În ce măsură ar trebui să am încredere în tine?

— Tu ai venit la mine.

Ea aprobă, se ridică şi se îndreptă către fereastră. Ploaia bătea darabana în geam, amintindu-i de durerea vagă de cap care îi zvâcnea în spatele ochilor.

— Nu recunosc oraşul, murmură ea. Şi totuşi, simt că ar trebui. Ştiu unde mă aflu pentru că am văzut un ziar, Washington Post. Ştiu cum arată Casa Albă şi Capitoliul. Cunosc monumentele, dar e posibil să le fi văzut la televizor sau într-o carte. Deşi era udă de la ploaia care cădea, îşi

aşeză mâinile pe pervaz, bucurându-se de răcoarea acesteia. Parcă aş fi aterizat din neant în camera aceea urâtă de hotel. Totuşi, ştiu să citesc, să scriu, să merg şi să vorbesc. Şoferul de taxi avea radioul pornit şi am recunoscut muzica. Am recunoscut copacii. Nu am fost surprinsă că ploaia era udă. Am simțit miros de cafea arsă când am intrat, şi nu era un miros străin. Ştiu că ai ochii verzi. Iar când se vor împrăştia norii, ştiu că cerul va fi albastru. Lăsă să-i scape un suspin. Aşa că nu am aterizat din neant. Sunt lucruri pe care le ştiu, lucruri de care sunt sigură. Dar propriul meu chip nu înseamnă nimic pentru mine, şi dincolo de el e pustiu. Poate că am rănit pe cineva, am făcut ceva. Poate că sunt egoistă şi calculată. Poate că am un soț pe care îl înşel sau vecini pe care i-am speriat.

În clipa aceea se întoarse, iar fața ei era încordată şi hotărâtă, în contrast cu fragilitatea genelor încă ude de lacrimi.

— Nu ştiu dacă îmi va plăcea pe cine vei găsi când mă vei găsi, domnule Parris, dar trebuie să aflu. Aşeză geanta pe biroul lui, ezită o clipă, apoi o deschise.

Cred că am destul pentru a-ți plăti comisionul.

Cade venea dintr-o familie cu bani, genul de bani strânşi şi înmulțiți de-a lungul timpului, şi transmişi de la o generație la alta. Însă, în ciuda mediului din care provenea, nu văzuse niciodată atât de mulți bani la un loc. Geanta de pânză era plină cu teancuri de bancnote de o sută de dolari puse unele peste altele, noi-nouțe. Fascinat, Cade scoase un teanc şi îl răsfoi. Da, într-adevăr, pe fiecare din bancnote se afla figura familiară şi solemnă a lui Ben Franklin.

— Aş zice că e cam un milion, murmură el.

— Un milion două sute. Bailey tresări, privind în geantă. Am numărat teancurile.

Nu ştiu de unde îi am sau de ce îi port asupra mea. Poate că i-am furat. Ochii i se umplură din nou de lacrimi şi se

întoarse. S-ar putea să fie bani dintr-o răscumpărare. S-ar putea să fiu implicată într-o răpire. Poate că undeva se află un copil sechestrat, iar eu am luat banii din răscumpărare. Eu doar...

— Să mai adăugăm şi o imaginaţie bogată la toate celelalte calităţi.

Tonul detaşat şi calm al vocii lui o făcu să se întoarcă spre el.

— E o avere aici.

— Un milion două sute nu e cine ştie ce avere în zilele noastre. Dădu drumul banilor la loc în geantă. Şi, îmi pare rău, Bailey, pur şi simplu nu te încadrezi în tiparul de hoţ calculat şi cu sânge-rece.

— Dar poţi verifica. Poţi afla, discret, dacă a avut loc o răpire.

— Sigur. Dacă e implicată poliţia, pot afla ceva.

— Şi dacă a avut loc o crimă?

Luptându-se să rămână calmă, băgă mâna în sacoşă din nou. De data aceasta scoase un pistol de calibrul .38.

Prudent, Cade îndepărtă ţeava şi îi luă arma. Era un pistol Smith and Wesson şi, verificându-l rapid, descoperi că era încărcat, nelipsindu-i niciun glonţ.

— Ce-ai simţit când l-ai luat în mână?

— Nu înţeleg.

— Ce-ai simţit când l-ai luat în mână? Greutatea, forma?

Deşi era intrigată de întrebare, se strădui să răspundă cât mai detaliat.

— Nu mi s-a părut atât de greu pe cât credeam că va fi. Îmi imaginam că un obiect cu o asemenea putere e mai greu, mai masiv. Presupun că a fost o senzaţie ciudată.

— Nu şi în cazul pixului.

De data aceasta, ea nu făcu decât să-şi treacă mâinile prin păr.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Tocmai ţi-am arătat peste un milion de dolari şi o armă. Iar tu îmi vorbeşti despre pixuri.

— Când ţi-am dat pixul să scrii, nu ţi s-a părut ciudat. Nu a trebuit să stai pe gânduri. L-ai luat pur şi simplu şi l-ai folosit. Cade schiţă un zâmbet şi strecură pistolul în buzunar, în loc să-l pună în geantă. Cred că eşti mult mai obişnuită să ţii în mână un pix decât un pistol de .38.

Afirmaţia îi aducea o oarecare uşurare, prin logica ei simplă. Dar nu alunga toţi norii.

— Poate că ai dreptate, dar asta nu înseamnă că nu l-am folosit.

— Nu. Şi având în vedere că amprentele tale sunt peste tot pe el, nu putem dovedi că nu l-ai folosit. Pot verifica, să văd dacă e înregistrat şi pe ce nume.

Ochii ei se luminară, plini de speranţă.

— Ar putea fi al meu. Întinse braţul şi îi apucă mâna cu un gest spontan, firesc. Atunci, aş avea un nume. Aş şti cum mă cheamă. Nu mi-am dat seama că ar putea fi atât de simplu.

— E posibil să fie simplu.

— Ai dreptate.

Îi dădu drumul mâinii şi începu să se plimbe de colo-colo. Mişcările ei erau calme, controlate.

— Poate că trag concluzii pripite, dar, vezi tu, mă ajută atât de mult, mult mai mult decât mi-am imaginat, să mă confesez unei persoane care ştie cum să dezlege lucrurile. Nu cred că mă pricep prea bine să pun cap la cap nişte piese de puzzle. Domnule Parris...

— Cade, spuse el, intrigat că mişcările ei cumpătate i se păreau atât de incitante.

Să nu ne complicăm.

— Cade. Trase aer în piept, apoi îi dădu drumul. Este plăcut să spui cuiva pe nume. Eşti singura persoană pe care

o cunosc, singura persoană cu care țin minte să fi avut vreo conversație. Nu pot să-ți spun cât de ciudat este şi, în clipa aceasta, cât de reconfortant.

— Ce-ar fi să devin prima persoană cu care îți aminteşti să fi luat masa? Un baton de ciocolată nu prea ține loc de micul dejun. Pari sfârşită, Bailey.

Era atât de straniu să-l audă folosind numele acela când se uită la ea, însă pentru că era tot ce avea, se strădui să reacționeze la el.

— Sunt obosită, recunoscu ea. Se pare că nu am dormit prea mult. Nu ştiu când am mâncat ultima oară.

— Ce zici de o omletă?

Pe buzele ei flutură un nou surâs.

— Nu am nici cea mai vagă idee.

— Ei bine, hai să aflăm. El se pregăti să ia geanta de pânză, dar ea îşi puse palma peste mâna cu care el înşfăcase mânerele.

— Mai e ceva. Rămase tăcută o clipă, dar nu-şi desprinse privirea de a lui, aşa cum făcuse când intrase în birou. Studiindu-l, cumpănind, decizând. Ştia însă că nu avea, de fapt, de ales. Nu-l avea decât pe el. Înainte să-ți arăt, trebuie să te rog să-mi faci o promisiune.

— Tu m-ai angajat, Bailey... lucrez pentru tine.

— Nu ştiu dacă ceea ce te voi ruga este tocmai moral, dar vreau să-ți dai cuvântul. Dacă pe parcursul investigației descoperi că am comis o crimă, am nevoie să-mi promiți că vei găsi tot ce poți, toate circumstanțele, toate faptele, înainte de a mă da pe mâna poliției.

El îşi înclină capul într-o parte.

— Presupui că te voi da pe mâna poliției.

— Dacă am încălcat legea, mă aştept să mă dai pe mâna poliției. Dar vreau să cunosc toate motivele, înainte de-a o face. Trebuie să înțeleg de ce, cum, cine...

Totul. Îmi dai cuvântul tău că aşa vei face?

— Sigur. Îi luă mâna pe care ea o întinse. Era delicată ca porțelanul, dură ca piatra. Oricine ar fi fost, se gândi el, era o combinație fascinantă de fragilitate şi de forță. Fără poliție, până când nu aflăm totul. Poți să ai încredere în mine, Bailey.

— Încerci să mă faci să mă simt în largul meu cu acest nume. Din nou, fără să se gândească, cu o mişcare la fel de naturală ca şi culoarea ochilor ei, îl sărută pe obraz. Eşti foarte amabil.

Suficient de amabil, se gândi ea, încât ar ține-o în brațe chiar atunci, dacă l-ar ruga. În acel moment îşi dorea cu atâta disperare să fie ținută în brațe, să fie alinată, să i se promită că lumea ei îşi va recăpăta conturul neîntârziat. Dar trebuia să se descurce singură. Nu putea decât să spere că era genul de femeie care stătea pe picioarele ei şi îşi rezolva singură problemele.

— Mai e ceva. Se întoarse către geanta de pânză, îşi strecură mâna adânc în ea, pipăind săculețul de catifea şi conținutul adăpostit de acesta. Cred că este, probabil, cel mai important lucru.

Îl scoase cu mare atenție, cu ceea ce lui i se păru a fi deferență, desfăcu săculețul şi răsturnă conținutul acestuia în palmă.

Banii îl surprinseseră, arma îl îngrijorase. Dar ceea ce vedea acum îl lăsă cu gura căscată. Strălucirea aceea cu scânteieri maiestuoase avea o putere uluitoare şi somptuoasă, chiar şi în încăperea întunecată din pricina ploii.

Piatra îi umplea căuşul palmei, iar fațetele ei erau într-atât de limpezi şi de netede, încât captau chiar şi cea mai firavă pâlpâire de lumină, săgetând aerul cu lănci strălucitoare şi scăpărătoare. Îşi avea locul, se gândi el, pe coroana unei regine mitice sau atârnând greu între sânii vreunei zeițe antice.

— Nu am văzut niciodată un safir atât de mare.

— Nu este safir. Iar când îi depuse piatra în mână, ar fi jurat că simțise transferul de căldură. E un diamant albastru, ce are în jur de o sută de carate. Tăiat sub formă de briliant, provenind probabil din Asia Mică. Nu se văd impurități cu ochiul liber şi este o raritate atât ca mărime, cât şi culoare. Aş spune că valoarea lui pe piață este de departe de trei ori mai mare decât suma banilor din geantă.

Nu se mai uita la piatră, ci la ea. Când îşi ridică ochii spre el, scutură din cap.

— N-am habar de unde ştiu. Dar ştiu. La fel cum sunt convinsă că nu... nu e...

Complet.

— Ce vrei să spui?

— Aş vrea să cunosc mai mult detalii, dar e un sentiment prea puternic, aproape o certitudine. Ştiu că piatra face parte dintr-un întreg. La fel cum ştiu că nu are cum să-mi aparțină. Nu aparține cu adevărat nimănui. Ni-mă-nui, repetă ea, silabisind cuvântul. Probabil l-am furat. Strânse din buze, îşi ridică bărbia şi îşi îndreptă umerii. E posibil să fi omorât pentru el.

Capitolul 2

Cade o conduse acasă. Cea mai bună variantă la care se putea gândi era să o ascundă departe de privirile altora. În plus, voia să depună geanta de pânză şi conținutul acesteia în seiful său cât mai repede posibil. Ea nu protestase când o scosese afară din clădire, nu făcuse niciun comentariu în legătură cu micul Jaguar elegant, parcat în spațiul îngust din parcarea cu asfalt crăpat.

Cade prefera să-şi folosească sedanul obscur şi zgâriat pentru treburile legate de jobul său, dar până nu-l scotea

din service, trebuia să se descurce cu Jaguarul aerodinamic, care atrăgea privirile celor din jur.

Dar ea nu spuse nimic, nici măcar când ajunseră într-un cartier vechi şi încântător, cu copaci umbroşi şi graţioşi şi cu gazoane îngrijite pline cu flori, intrând pe aleea unei respectabile case de cărămidă, în stil federal.

El se pregătise să-i explice că o moştenise de la o mătuşă în vârstă care îl avea la inimă – ceea ce era destul de adevărat. Şi că locuia acolo pentru că îi plăcea liniştea şi confortul acelui cartier respectabil din inima Washingtonului.

Dar ea nu puse nicio întrebare.

Lui Cade i se păru că era de-a dreptul sleită de puteri. Energia pe care se forţase să o adune pentru a ieşi în stradă pe ploaie, drumul până la el la birou şi relatarea celor întâmplate o epuizaseră, făcând-o să cadă în apatie.

Şi să devină iarăşi fragilă. Trebui să se stăpânească să nu o ia în braţe şi să o ducă înăuntru. Vedea imaginea clar – bravul cavaler, apărătorul doamnei sale, ducând-o în braţe în castel, la adăpost de toţi balaurii care îi făcuseră rău.

Chiar trebuia să nu se mai gândească la astfel de lucruri.

În schimb, ridică geanta de pânză, o luă de mână, fără a întâmpina nicio rezistenţă, şi o conduse prin anticamera elegantă, de-a lungul holului, oprindu-se direct în bucătărie.

— Omletă, spuse el, trăgând un scaun şi îndemnând-o să se aşeze la masa cu picior.

— Da, în regulă. Mulţumesc.

Se simţea moale, ameţită şi plină de recunoştinţă. Bărbatul acesta nu o asalta cu întrebări şi nici nu păruse şocat sau îngrozit de povestea ei. Poate că natura meseriei lui îl făcea să ia totul ca atare, dar, oricare ar fi fost motivul, îi era recunoscătoare că îi acorda timp să-şi revină.

Acum, el se mişca prin bucătărie relaxat şi sigur pe el, spărgând ouăle maronii într-un bol alb şi punând pâinea la

prăjit în prăjitorul aşezat pe blatul de granit colorat. Ar fi trebuit să se ofere să-l ajute, se gândi ea. Cel puțin aşa se cuvenea.

Dar era atât de obosită şi i se părea atât de plăcut să stea, pur şi simplu, în bucătăria aceea mare, ascultând ropotul melodios al ploii pe acoperiş şi privindu-l cum se ocupă de sarcina simplă a pregătirii micului dejun.

Avea grijă de ea. Iar ea îl lăsa. Bailey închise ochii şi se întrebă dacă era genul de femeie care avea nevoie să fie îngrijită de un bărbat, dacă îi plăcea rolul de femeie neajutorată.

Spera din tot sufletul că nu. Apoi se întrebă de ce ar trebui să conteze atât de mult o latură minoră şi neînsemnată a personalității ei, când nu putea fi sigură dacă nu era o hoață sau o criminală.

Se surprinse studiindu-şi mâinile, mirându-se de ele. Unghii scurte, îngrijite şi rotunjite, acoperite cu lac. Asta însemna că avea o fire pragmatică? Mâinile erau fine, fără bătături. Puțin probabil să le fi folosit la o muncă se presupunea activitate fizică intensă.

Inelele... Foarte drăguțe, nu atât îndrăznețe, cât unice. Cel puțin aşa păreau.

Cunoştea pietrele care scânteiau sub privirea ei. Granat, citrin, ametist. Cum putea să cunoască numele pietrelor colorate şi să nu ştie cum o chema pe prietena ei cea mai bună?

Oare avea prieteni?

Era o persoană amabilă sau prefăcută, generoasă sau cusurgie? Râdea cu uşurință şi plângea la filmele triste? Exista un bărbat pe care îl iubea şi care o iubea?

Furase peste un milion de dolari şi folosise urâțenia aceea de armă mică?

Tresări când Cade îi puse farfuria în față, pe masă, apoi se linişti când acesta îi puse o mână pe umăr.

— Trebuie să mănânci.

Se duse la aragaz şi aduse ceaşca pe care o lăsase acolo.

— Şi cred că ceaiul e o variantă mai bună decât cafeaua.

— Da, mulţumesc.

Luă furculiţa, apucă puţină omletă şi gustă.

— Îmi place. Reuşi să schiţeze un surâs ezitant şi sfielnic, care îi înmuie inima lui Cade.

— E mai mult decât nimic. Se aşeză în faţa ei, cu cana lui de cafea. Sunt cunoscut în întreaga lume civilizată pentru omleta mea.

Zâmbetul ei prinse curaj, înflorind.

— Înţeleg de ce. Mărarul şi boiaua pe care le-ai presărat deasupra sunt inspirate.

— Stai să vezi când vei gusta omleta mea spaniolă.

— Maestrul oului. Continuă să mănânce, îmbiată de atmosfera plăcută care se crease între ei. Găteşti des?

Privi prin bucătărie. Un mobilier plăcut, dintr-un lemn deschis la culoare, cu blaturi din piatră colorată. O fereastră fără perdea, deasupra unei chiuvete duble de porţelan alb. Filtru de cafea, prăjitor, pagini din ziarul de dimineaţă în dezordine.

Încăperea era îngrijită, observă ea, dar nu la modul obsesiv. Şi era într-un contrast vizibil cu dezordinea şi haosul din biroul lui.

— Nu te-am întrebat dacă eşti căsătorit.

— Divorţat, şi gătesc atunci când mă satur să mănânc în oraş.

— Mă întreb ce fac eu – mănânc în oraş sau gătesc?

— Ai recunoscut boiaua şi mărarul, când le-ai gustat. Se lăsă pe spate şi sorbi din cafea, cercetând-o. Eşti frumoasă. Ea îşi ridică brusc privirea, speriată şi, observă el, subit îngrijorată. E doar o observaţie, Bailey. Trebuie să lucrăm cu ce avem. Eşti frumoasă, de o frumuseţe discretă, lipsită de ostentaţie, nimic care să pară contrafăcut sau scos

intenționat în evidență. Nu te dai în vânt după lucrurile stridente şi nu primeşti cu uşurință un compliment legat de felul în care arăți. De fapt, tocmai te-am făcut să devii agitată.

Ea îşi luă ceaşca, ținând-o cu ambele mâini.

— Asta încerci?

— Nu, dar e interesant şi dulce felul în care roşeşti şi mă priveşti cu suspiciune, în acelaşi timp. Poți să te relaxezi, nu îți fac avansuri. Dar era un gând, recunoscu el, un gând fascinant şi provocator. Şi nu cred că eşti uşor de cucerit, continuă el. Mă îndoiesc că un bărbat ar putea obține ce-şi doreşte doar spunându-ți că ai o privire caldă şi nişte ochi de culoarea coniacul lui, şi că acel contrast dintre ei şi vocea ta detaşată şi cultivată are un impact sexual al naibii de puternic.

Ea ridică ceaşca şi, cu toate că se simțea stânjenită, continuă să-l privească în ochi.

— Aş zice că îmi cam faci avansuri.

Gropițele lui fermecătoare îşi făcură apariția în timp ce pe buze îi înflori un zâmbet larg.

— Vezi? Nu eşti uşor de cucerit. Eşti politicoasă, chiar foarte politicoasă şi manierată. Ai un accent de New England, Bailey.

Privindu-l țintă, ea lăsă din nou ceaşca jos.

— New England?

— Connecticut, Massachusetts... nu sunt sigur. Dar există în vocea ta nişte indicii de fată educată în sânul înaltei societăți din nord, mai ales când abordezi un ton glacial.

— New England. Se strădui să facă o conexiune, o mică legătură. Nu îmi spune nimic.

— E încă o informație de la care pot porni. Eşti o femeie plină de rafinament. Fie te-ai născut cu el, fie ți l-ai educat;

în orice caz, îl ai. Se ridică şi îi luă farfuria. Şi la fel se poate spune şi despre epuizare. Trebuie să dormi.

— Da. Gândul de a se întoarce în camera de hotel îi stârni un fior pe care cu greu îl stăpâni. Să te sun la birou pentru a stabili următoarea întrevedere? Mi-am notat hotelul şi numărul camerei în care stau. M-ai putea suna acolo dacă afli ceva.

— Nu te întorci acolo. O prinse din nou de mână, o ridică în picioare şi o conduse afară din bucătărie. Poți sta aici. E loc destul.

— Aici?

— Cred că cel mai bine e să stai undeva unde pot fi cu ochii pe tine, cel puțin momentan. Ajungând în hol, o conduse pe scări până la etaj. E un cartier sigur şi liniştit, şi până nu aflăm cum ai pus mâna pe un milion două sute şi pe un diamant cât pumnul, nu vreau să umbli pe străzi.

— Nu mă cunoşti.

— Nici tu. Ăsta e încă un lucru la care vom lucra.

Deschise uşa unei camere în care lumina slabă pătrundea pe furiş prin perdelele de dantelă, răsfrângându-se pe podeaua de stejar lustruită. În fața şemineului în care era aşezată o ferigă se afla un mic spațiu de relaxare, cu fotolii şi o masă lăcuită. Pe patul cu baldachin, acoperit cu perne pufoase şi ademenitoare, era întinsă o cuvertură având drept model nişte de inele de logodnă înlănțuite.

— Trage un pui de somn, o sfătui el. Ai o baie acolo, iar în timp ce te odihneşti o să caut nişte haine în care să te schimbi.

Simți că o îneacă lacrimile din nou şi i se puse un nod în gât din pricina amestecului de teamă, recunoştință şi epuizare ucigătoare.

— Îți inviți toți clienții la tine acasă şi îi tratezi ca pe nişte oaspeți?

— Nu. Îi atinse obrazul, pentru că voia să o tragă aproape de el, să-i simtă capul pe umăr, dar îşi îndepărtă mâna. Doar pe cei care au nevoie. Merg jos. Am nişte lucruri de făcut.

— Cade! Îi prinse mâna şi i-o ținu un moment într-a ei. Mulțumesc. Se pare că am ales numele potrivit din cartea de telefoane.

— Odinheşte-te. Lasă-mă pe mine să mă îngrijorez o vreme.

— Aşa voi face. Nu închide uşa, spuse ea iute când el ieşi în hol.

El o deschise, uitându-se la ea cum stătea acolo în conturul de lumină, părând atât de fragilă, atât de pierdută.

— Mă găseşti jos.

Îi ascultă paşii îndepărtându-se, înainte de a se prăbuşi pe bancheta capitonată de la picioarele patului. Putea să fie o nesăbuință din partea ei să aibă încredere în bărbatul acesta, să-şi încredințeze viața în mâinile lui, aşa cum o făcuse. Dar avea, într-adevăr, încredere în el. Nu numai pentru că lumea ei se rezuma la el şi la ce îi spusese el, ci pentru că toate instinctele îi spuneau că era un bărbat în care putea să se încreadă.

Era posibil să nu fi fost decât încredere oarbă şi speranță disperată, dar, momentan, se îndoia că putea supraviețui măcar pentru o oră fără aceste două lucruri. Aşadar, viitorul ei depindea de Cade Parris, de abilitatea lui de a se ocupa de prezentul ei şi de iscusința lui de a-i dezgropa trecutul.

Îşi scoase pantofii şi sacoul, pe care îl împături şi-l aşeză pe banchetă. Aproape amețită de epuizare, urcă în pat şi se întinse peste cuvertură, adormind în clipa în care atinse perna cu obrazul.

La parter, Cade luă amprentele lui Bailey de pe ceaşca de ceai. Avea conexiunile necesare pentru a le verifica rapid şi

discret. Dacă avea cazier sau dacă lucrase vreodată pentru guvern, o va identifica uşor.

Va verifica la persoane dispărute, să vadă dacă exista cineva cu semnalmentele ei. Şi asta era uşor.

Banii şi diamantul ofereau o altă rută. Furtul unei pietre de o asemenea mărime nu avea cum să nu ajungă la ştiri. Trebuia să verifice datele pe care i le oferise Bailey despre piatră, apoi să se documenteze.

Trebuia să verifice şi dacă arma era înregistrată şi să-şi consulte sursele cu privire la omuciderile sau împuşcăturile recente cu o armă de calibrul .38.

Toți aceşti paşi ar fi fost mult mai eficienți dacă i-ar fi făcut personal, dar nu voia să o lase singură încă. Putea să se panicheze şi să fugă, şi nu dorea să rişte să o piardă.

Era la fel de posibil ca ea să se trezească din somn, să-şi amintească cine era şi să se întoarcă la propria ei viață înainte ca el să aibă şansa de a o salva.

Îşi dorea foarte mult să o salveze.

După ce încuie seiful din bibliotecă în care ascunsese geanta, porni computerul şi notă ce avea de făcut, îşi reaminti că era posibil ca ea să aibă un soț, şase copii, douăzeci de amanți geloşi sau un cazier lung cât Pennsylvania Avenue.

Dar pur şi simplu nu-i păsa.

Era domnița lui aflată la ananghie şi, la naiba, avea să o țină lângă el.

Dădu telefoanele pe care voia să le dea şi aranjă ca persoana de contact pe care o avea la secția de poliție să-i trimită amprentele. Acest mic serviciu urma să-l coste o sticlă de whisky de calitate, dar Cade acceptă că nimic nu era gratuit.

— Apropo, Mick, ai auzit ceva legat de vreun furt de bijuterii? Unul de proporții?

Cade şi-l imagina limpede pe detectivul Mick Marshall căutând prin hârtii, cu receptorul strâns lipit de ureche pentru a bloca zgomotul din jur, cu cravata strâmbă şi cu părul lui roşcat şi sârmos zbârlit, cu figura mereu încruntată.

— Ai vreo veste, Parris?

— Doar un zvon, spuse Cade relaxat. Dacă a avut loc un furt de proporții, mi-ar folosi o legătură cu compania de asigurări. Trebuie să-mi plătesc chiria, Mick.

— La naiba, nu ştiu de ce nu cumperi mai întâi clădirea, şi apoi să dărâmi cursa aia de şobolani, băiat de bani gata ce eşti!

— Sunt un excentric; aşa sunt numiți băieții de bani gata care se împrietenesc cu oameni ca tine. Deci, ce ştii?

— N-am auzit absolut nimic.

— În regulă. Am un Smith and Wesson de calibrul .38, special. Cade îi turui în telefon seria, răsucind arma în mână. Mi-l verifici, te rog?

— Două sticle de whisky, Parris.

— La ce sunt buni prietenii? Ce mai face Doreen?

— Neobrăzată ca întotdeauna. De când i-ai adus lalelele alea nenorocite, nu mai am pace. De parcă aş avea timp să stau să îi iau buchete în fiecare seară, înainte să mă duc acasă. Ar trebui să-ți cer trei sticle de whisky.

— Dacă afli ceva despre vreo piatră prețioasă care lipseşte, Mick, îți cumpăr o ladă. Ne auzim.

Cade închise telefonul şi se holbă cu răutate la computer. Omul şi maşina vor trebui să se împace pe parcursul micii cercetări ce avea să urmeze.

Îi luă cam de trei ori mai mult decât estima el că i-ar fi luat unui copil obişnuit de doisprezece ani să introducă CD-ul, să caute şi să găsească ce căuta. Amnezie.

Cade mai bău o cafea şi află mai multe lucruri despre mintea umană decât dorise vreodată să ştie. Pentru un

scurt moment neplăcut, se temu că Bailey ar putea avea o tumoare. Că s-ar putea să aibă şi el una. Îl cuprinse o îngrijorare profundă față de trunchiul său cerebral, apoi îşi reaminti de ce nu se apucase de medicină, aşa cum sperase mama lui.

Corpul uman, cu toate trucurile şi bombele sale cu ceas, era, pur şi simplu, prea înspăimântător pentru el. Prefera să înfrunte mai curând o armă încărcată decât capriciile propriilor sale organe interne.

În cele din urmă, concluzionă, oarecum uşurat, că era puțin probabil ca Bailey să aibă o tumoare. Toate semnalele indicau amnezie isterică, care putea dispărea la câteva ore după traumă sau putea dura săptămâni. Luni. Ani chiar.

Ceea ce îi făcea, se gândi el, să o ia de la zero. Acel CD medical, pe care îl primise odată cu computerul, arăta că amnezia era mai curând un simptom decât o boală şi că tratamentul implica găsirea şi îndepărtarea cauzei.

Aici intervenea el. Lui Cade i se părea că un detectiv era la fel de calificat ca un doctor să se ocupe de problema lui Bailey.

Întorcându-se iar la computer, introduse cu grijă notițele, întrebările şi concluziile la care ajunsese până atunci. Satisfăcut, urcă la etaj să-i găsească nişte haine.

Ea nu ştia dacă era vis sau realitate, nici măcar dacă era visul ei sau realitatea altcuiva. Dar i se părea familiar, straniu de familiar…

Camera aceea întunecată, fasciculul puternic al luminii împrăştiat de lampa de pe birou. Elefantul. Ce ciudat! Elefantul parcă rânjeşte la ea, cu trompa ridicată în aer în semn de noroc, cu ochii albaştri şi scânteietori licărind, amuzându-se în secret.

Un râs feminin – din nou familiar, şi atât de reconfortant. Un râs prietenesc, intim.

„Trebuie să fie Paris, Bailey. Nu ne vom mai petrece încă două săptămâni ca să vedem cum scarmeni tu mizeria. Ai nevoie de romantism, pasiune, sex. Ai nevoie de Paris.”

Un triunghi auriu şi scânteietor. Şi o cameră plină de lumină, o lumină puternică, orbitoare. Un bărbat care nu e bărbat, cu un chip atât de blând, atât de înțelept, atât de generos, încât îți încălzeşte sufletul. Şi triunghiul de aur pe care îl ține în mâini, oferindu-l, puterea lui uluitoare, forța pietrelor de un albastru adânc, adăpostite în fiecare unghi, aproape palpabilă. Iar pietrele lucesc şi pulsează ca nişte inimi, părând a sălta în aer ca stelele, stele căzătoare care împrăştie lumină.

Frumusețea lor răneşte ochii.

Iar ea le ține în mâini, iar mâinile îi tremură. Furia, o furie zguduitoare năvăleşte în ea; teamă, panică şi furie. Pietrele îi zboară din mâini, întâi una, apoi a doua, bătând din aripi ca nişte păsări. Iar cea de-a treia îi e lipită de inimă, de mâna ei deschisă, protectoare.

Scânteieri argintii, fulgere de argint explodând. Şi bubuituri de tobe detunând şi scuturând pământul. Sânge. Sânge peste tot, revărsându-se ca un râu hidos.

Dumnezeule, e umed, la fel de roşu, de umed şi de întunecat ca iadul.

Aleargă, se împiedică, cu inima bubuindu-i în piept. E întuneric din nou. Lumina s-a stins, la fel şi stelele. Se află pe un coridor, iar paşii ei reverberează ca tunetul care urmează trăsnetului. Vine după ea, o urmăreşte în întuneric, în vreme ce pereții se strâng din ce în ce mai tare în jurul ei.

Aude elefantul trâmbițând, iar fulgerul loveşte mai aproape. Se târăşte în peşteră şi se ascunde, tremurând şi scheunând ca un animal când fulgerul loveşte lângă ea.

— Gata, scumpo! Gata, draga mea! Nu e decât un vis urât.

Se târăşte afară din întuneric către vocea aceea liniştită, îngropându-şi chipul rece şi umed în umărul lat şi puternic.

— Sânge. Atât de mult sânge. Lovită de fulger. Vine. E aproape.

— Nu, s-a dus acum.

Cade îşi apăsă buzele pe părul ei, legănând-o. Când intrase în dormitor să-i lase un halat, o găsise plângând în somn. Acum se încleşta de el, tremurând, aşa că o luă în poală ca pe un copil.

— Eşti în siguranță acum. Promit.

— Stelele. Trei stele. Prizonieră între vis şi realitate, se foia neliniştită în brațele lui. Trebuie să merg la Paris.

— Ai ajuns. Sunt lângă tine. Îi dădu capul pe spate, atingându-i tâmpla cu buzele. Lângă tine, repetă el, aşteptând ca ochii ei să se limpezească şi să-l vadă.

Relaxează-te acum. Sunt lângă tine.

— Nu pleca.

Cutremurându-se uşor, ea îşi odihni capul pe umărul lui, exact aşa cum îşi imaginase Cade. Inima lui se înmuie brusc, zguduindu-l.

Presupunea că dragostea la prima vedere era pur şi simplu inevitabilă.

— Nu voi pleca. O să am grijă de tine.

Vorbele acestea au fost suficiente pentru a o face să nu mai tremure.

Se relaxă, lipită de el, închizând iar ochii.

— A fost doar un vis, dar atât de năucitor, atât de înspăimântător. Nu înțeleg nimic din el.

— Povesteşte-mi.

O ascultă cum se lupta să-şi amintească detaliile, să le pună în ordine.

— Atâtea emoții, valuri uriaşe de emoții. Furie, şoc, senzația de trădare şi teamă.

Apoi groaza. O groază profundă şi incontrolabilă.

— Asta ar putea explica amnezia. Nu eşti pregătită să înfrunţi amintirea, aşa că, pur şi simplu, o blochezi. E un fel de isterie, de tulburare conversivă.

— Isterie? Termenul o făcu să-şi ridice bărbia. Sunt isterică?

— E un fel de-a spune. Îşi trecu încheieturile degetelor peste bărbia ei ridicată.

Te prinde.

Cu o mişcare fermă şi hotărâtă, care îl făcu să se încrunte, ea îi îndepărtă mâna de pe faţă.

— Nu-mi place termenul ăsta.

— Îl folosesc într-un sens strict medical. Nu ai fost lovită în cap, nu?

Ea îşi miji ochii în clipa aceea.

— Nu-mi amintesc, dar, la urma urmelor, sunt isterică.

— Drăguţ. Ce vreau să spun e că amnezia poate fi rezultatul unei comoţii.

Îi răsuci o şuviţă de păr în jurul degetului în timp ce vorbea, pentru a-i simţi textura.

— Mereu am crezut că e o prostie sau o chestie desprinsă din filmele de la Hollywood, dar scrie clar în tratatul de medicină. O altă cauză este o disfuncţionalitate cerebrală, cum ar fi... îmi vei scuza termenul... isteria.

În clipa aceea, ea îşi încleştă dinţii.

— Nu sunt isterică, deşi sunt sigură că aş putea fi, dacă doreşti o demonstraţie.

— Am avut parte de destule. Am surori.

Îi cuprinse faţa în mâini cu un gest atât de dezarmant, încât ochii ei mijiţi se deschiseră larg.

— Bailey. Ai probleme, asta e concluzia. Şi le vom rezolva.

— Ţinându-mă în poală?

— Asta e doar un beneficiu colateral. Când zâmbetul ei îi înflori din nou pe buze şi începu să se retragă, el o strânse mai tare. Îmi place. Mult.

Ea citi ceva mai mult decât amuzament în ochii lui, ceva care îi făcu pulsul să se accelereze.

— Nu cred că e înțelept să flirtezi cu o femeie care nu ştie cine e.

— Poate că nu, dar e distractiv. Şi te va ajuta să te gândeşti la altceva.

Descoperi că era complet fermecată de felul în care apăreau şi dispăreau gropițele în obrajii lui, de felul în care i se arcuia colțul gurii, doar atât cât să scoată la iveală un zâmbet strâmb. Se gândi că ar fi o gură potrivită pentru un amant, iute, pricepută, plină de energie. Îşi imagina prea bine cum s-ar potrivi peste a ei.

Poate pentru că nu-şi imagina nici o altă gură, nu-şi amintea nici un alt gust, nici o altă textură. Şi pentru că asta l-ar face, oarecum, să fie primul care o săruta.

Gândul la această posibilitate o făcu să simtă fiori de încântare pe şira spinării.

El îi lăsă capul pe spate, încet, alunecând cu privirea de la ochii ei spre buze, şi înapoi. Îşi imagina perfect, şi era cât se poate de sigur, că în clipa în care buzele lor se vor întâlni pentru prima oară, va auzi muzică.

— Vrei să încercăm?

Dorința, puternică, deplină şi zguduitoare, năvăli în ea, zdruncinându-i nervii, înmuindu-i membrele. Se simțea în siguranță cu el, cu acest străin căruia îi încredințase viața. Cu bărbatul acesta despre care ştia mai multe decât ştia despre ea însăşi.

— Nu pot. Îi puse o mână pe piept, surprinsă că oricât de calmă suna vocea lui, inima îi bătea la fel de tare ca a ei. Şi pentru că bătea astfel, putea fi sinceră. Mi-e teamă.

— Din experiența mea, sărutul nu e ceva înspăimântător, decât dacă vorbim despre bunica Parris, caz în care e absolut terifiant.

O făcu să zâmbească din nou, iar de data asta, când ea se mişcă, Cade îi dădu drumul.

— Mai bine să nu complicăm lucrurile mai mult decât sunt deja. Cu mişcări nesigure, îşi dădu părul pe spate, desprinzându-şi privirea de la el. Aş vrea să fac un duş, dacă eşti de acord. Să mă spăl puţin.

— Sigur. Ţi-am adus un halat şi nişte jeanşi pe care îi poţi sufleca. N-am găsit altceva mai bun pe post de curea, în afară de nişte sfoară de rufe. Îi va împiedica să cadă de pe tine şi vor constitui o ţinută unicat.

— Eşti foarte dulce, Cade.

— Aşa spune toată lumea. Îşi suprimă puseul de dorinţă şi se ridică. Te descurci singură timp de o oră? Trebuie să mă ocup de nişte lucruri.

— Da, mă voi descurca.

— Trebuie să-mi promiţi că nu vei părăsi casa, Bailey.

Ea îşi ridică mâinile.

— Unde să mă duc?

El îşi aşeză palmele pe umerii ei, aşteptând să-i întâlnească privirea.

— Promite-mi că nu vei părăsi casa.

— Bine, promit.

— Nu lipsesc mult. Se îndreptă către uşă, oprindu-se. Şi, Bailey? Gândeşte-te.

Îi surprinse licărul din ochi înainte ca el să se întoarcă, dându-i de înţeles că nu se referea la împrejurările care o aduseseră la el în casă. Se duse la fereastră şi îl privi urcând în maşină şi plecând, după care începu să se gândească deja la ceea ce-i spusese. La el.

*

Se mai gândea la ea cineva. Gânduri întunecate, răzbunătoare. Îi scăpase printre degete şi, odată cu ea, trofeul şi puterea pe care le dorea cu înflăcărare.

Îşi primise preţul cuvenit pentru incompetenţă, dar nu era nici pe departe suficient. O va găsi, şi când se va întâmpla lucrul acesta, va plăti un preţ mult mai mare. Va plăti cu viaţa, negreşit, dar nu asta conta.

Important era că va avea parte de durere şi de o mare teamă. Asta îi va aduce satisfacţie.

Banii pe care îi pierduse nu însemnau nimic, erau aproape la fel de neînsemnaţi ca viaţa unei femei nesăbuite. Dar ceea ce deţinea ea era menit să fie al lui. Avea să redobândească ceea ce îi aparţinea.

Erau trei. Individual, erau nepreţuite, dar laolaltă, valoarea lor depăşea imaginabilul. Făcuse deja paşii necesari pentru a le recupera pe cele două pe care ea încercase cu nechibzuinţă să le ascundă de el.

Va dura un pic, fireşte, dar le va recăpăta. Era important să fie atent, să fie prudent, să fie sigur că le va redobândi şi să se asigure că actele de violenţă nu îi vor putea fi imputate.

Dar, în curând, două din piesele triunghiului vor fi ale lui, două stele străvechi, cu toată frumuseţea, lumina şi puterea lor. Stătea în încăperea pe care o construise special pentru comorile sale, cele dobândite, furate sau luate cu preţul sângelui. Bijuterii şi tablouri, statui şi blănuri rare, toate licăreau şi scânteiau în peştera lui secretă, peştera lui Aladin.

Soclul asemănător unui altar, pe care îl proiectase pentru a-şi adăposti bunul cel mai preţios era gol, aşteptând.

Dar în curând...

Avea să le aibă pe două dintre ele, şi când o va avea şi pe a treia, va deveni nemuritor.

Iar femeia va fi moartă.

Capitolul 3

În oglindă se răsfrângea imaginea trupului ei, îşi spuse Bailey, şi ar face bine să se obişnuiască cu el. Pe sticla aburită de duş, pielea ei părea palidă şi netedă. Îşi puse cu sfială mâna pe un sân.

Degete lungi, cu unghii tăiate scurt, sâni mici. Brațele erau un pic cam slabe, observă ea încruntându-se. Poate că ar trebui să înceapă să se gândească să facă exerciții, pentru a le da un contur.

Nu părea să aibă grăsime pe talie sau pe şolduri, aşa că probabil făcea sport. Iar coapsele păreau a fi tonifiate.

Avea pielea albă, fără urme de bronz.

Ce înălțime avea? În jur de un metru şaizeci şi doi? Şi-ar fi dorit să fie mai înaltă. Parcă dacă o femeie urma să-şi înceapă viața la douăzeci şi ceva de ani, trebuia să aibă posibilitatea de a alege cum arată. I-ar fi plăcut să aibă sâni mai mari şi picioare mai lungi.

Amuzată, se întoarse, răsucindu-şi capul să-şi studieze spatele. Şi rămase cu gura deschisă. Avea un tatuaj pe fund.

Ce Dumnezeu căuta un tatuaj cu... era un unicorn?... pe fund? Era nebună?

Împodobirea trupului era una, dar tocmai în locul acela însemna că îşi expusese acea parte anatomică în fața unui străin cu un ac în mână.

Băuse prea mult?

Uşor stânjenită, se înfăşură într-un prosop şi ieşi repede din baia aburită.

Îşi petrecu o vreme aranjându-şi cât de bine putu jeanşii şi cămaşa pe care i le lăsase Cade. Îşi atârnă taiorul frumos pe umeraş şi netezi cuvertura. Apoi lăsă să-i scape un oftat şi îşi trecu degetele prin părul umed.

Cade o rugase să rămână în casă, dar nu îi ceruse să stea în camera ei. Avea să o cuprindă din nou agitația, gândindu-

se la genți cu bani, la diamante albastre imense, la crimă şi tatuaje, dacă nu găsea ceva care să îi distragă atenția.

Ieşi, dându-şi seama că nu o deranja să fie singură în casă. Presupunea că asta se datora sentimentelor ei față de Cade. Nici el nu o făcea să se simtă stânjenită.

Aproape din primul minut simțise că putea să vorbească deschis cu el, să se bazeze pe el.

Şi îşi imagina că asta se întâmpla din cauză că nu mai vorbise cu nimeni şi că nu se putea baza pe altcineva.

Cu toate astea, era un bărbat amabil, politicos. Inteligent, rațional, după cum bănuia, căci altfel nu s-ar fi putut face detectiv particular. Avea o privire înțelegătoare, un zâmbet minunat şi era plin de umor. Brațele lui puternice erau dovada unui caracter pe măsură, credea ea.

Iar gropițele lui o făceau să simtă mâncărimi în degete din pricina dorinței de a le mângâia.

Dormitorul lui. Îşi muşcă buza, stând în uşă. Era nepoliticos să-şi vâre nasul. Se întrebă dacă era, de fel, lipsită de scrupule, nepăsătoare la sentimentele sau intimitatea celorlalți. Dar avea nevoie de ceva, de orice, pentru a umple toate aceste spații goale. Iar el lăsase uşa deschisă.

Trecu pragul.

Era o cameră spațioasă, care purta amprenta lui. Jeanşi aruncați pe un scaun, şosete pe podea. Se abținu să nu le ridice, căutând un coş de rufe. Mărunțiş şi doi butoni de cămaşă aruncați pe măsuța de toaletă. Un scrin vechi splendid, în care se aflau negreşit tot felul de lucruri de-ale lui.

Nu trase de mânerele de alamă, deşi îşi dorea să o facă.

Patul era mare, nefăcut, încadrat de liniile simple ale cadrului. Aşternuturile şifonate erau de un albastru-închis şi nu putu rezista să nu-şi treacă degetele pe deasupra lor. Probabil că miroseau a el – parfumul acela uşor mentolat.

Când se surprinse întrebându-se dacă dormea gol, îşi simţi obrajii îmbujorându-se şi îşi întoarse privirea.

Avea un şemineu frumos, de cărămidă, cu o poliţă din pin lustruit deasupra. În cămin se afla o văcuţă caraghioasă de alamă, care o făcu să zâmbească. Pe un raft încastrat în perete se aflau cărţi puse în dezordine. Bailey studie cu seriozitate titlurile, întrebându-se pe care o citise. Se vedea că prefera romanele poliţiste şi cele bazate pe cazuri adevărate de crimă, dar titlurile îi erau cunoscute. Ceea ce o făcu să se simtă mai bine.

Fără să se gândească, luă o cană de cafea folosită şi o sticlă goală de bere şi le duse jos.

Nu fusese prea atentă la aspectul casei, când intraseră. Totul fusese atât de înceţoşat, atât de distorsionat în mintea ei. Dar acum studie liniile simple şi elegante, încântătoarele ferestrele înalte, cu tăietura lor clasică, şi obiectele vechi şi lucioase.

Contrastul dintre casa luxoasă şi biroul de mâna a doua o frapă, făcând-o să se încrunte. Clăti cana în chiuvetă, găsi coşul cu obiecte de reciclat şi puse sticla în el, apoi porni într-un tur al parterului.

Îi luă mai puţin de zece minute să ajungă la o concluzie. Omul era plin de bani.

Casa era ticsită de comori, demne de a fi expuse în muzeu. De asta era absolut sigură. Poate că nu înţelegea ce era cu unicornul de pe fundul ei, dar înţelegea valoarea unui scrin din lemn de cireş, cu incrustaţii. Nu putea spune de ce.

Recunoscu vaze Waterford, argint georgian. Porţelanul de Limoges din vitrina din sufragerie. Şi se îndoia serios că peisajul lui Turner era o copie.

Se uită pe fereastră. Gazon bine îngrijit, copaci bătrâni şi impunători, trandafiri înfloriţi. De ce ar vrea un bărbat care

trăieşte într-un asemenea stil să muncească într-o clădire dărăpănată, într-un birou sufocant şi înghesuit?

Apoi zâmbi. Părea că el, Cade Parris, era o enigmă la fel de mare ca ea. Iar ideea asta o relaxă de-a dreptul.

Se întoarse în bucătărie, sperând să se facă utilă dacă pregătea nişte ceai cu gheață sau ceva de mâncare pentru prânz. Când sună telefonul, sări ca arsă.

Robotul telefonic piui şi se auzi vocea lui Cade, calmând-o din nou: „Ați sunat la 555-2396. Lăsați un mesaj şi vă voi contacta".

— Cade, devine foarte enervant. Vocea femeii era încordată şi nerăbdătoare. Ți-am lăsat vreo zece mesaje la birou în dimineața aceasta. Ai putea să-mi răspunzi măcar din politețe. Mă îndoiesc sincer că eşti atât de ocupat cu ceea ce numeşti tu „clienți", încât să nu vorbeşti cu propria mamă. Se auzi un oftat, profund şi sonor. Ştiu prea bine că nu ai contactat-o pe Pamela, ca să faci aranjamentele necesare pentru seara asta. M-ai pus într-o postură stânjenitoare. Plec la Dodie's la un joc de bridge. Mă găseşti acolo până la patru. Nu mă face de râs, Cade.

Apropo, Muffy este foarte nervoasă pe tine.

Se auzi un clic apăsat. Bailey se trezi că îşi drege glasul. Simțea că atacul acela verbal, rece şi apăsat, se răsfrânsese asupra ei. Şi o făcu să se întrebe dacă şi ea avea o mamă cicălitoare, care se aştepta din partea ei să fie obedientă. Care îşi făcea griji pentru ea.

Umplu ceainicul, îl puse pe aragaz şi scoase o carafă. Tocmai căuta pliculețe de ceai când telefonul sună din nou.

— Ei bine, Cade, Muffy la telefon. Mama mi-a spus că încă nu a reuşit să dea de tine. E limpede că eviți să ne răspunzi la telefon, pentru că nu vrei să-ți recunoşti purtarea lamentabilă. Ştii prea bine că aseară a fost recitalul de pian al Camillei.

Ai fi putut măcar să-ți faci apariția şi să pretinzi că ai o oarecare loialitate față de familia ta. Nu că mă aşteptam la mai mult din partea ta. Sper din suflet să ai cel puțin decența să o suni pe Camilla şi să-ți ceri scuze. Refuz să mai vorbesc cu tine până nu faci asta.

Clic.

Bailey răsuflă din tot sufletul, dându-şi ochii peste cap. Familiile, se gândi ea, erau evident posesiuni dificile şi complexe. Dar poate că avea şi ea un frate care era la fel de... ei bine... dat naibii ca Muffy cea cu limba ascuțită.

Lăsă ceaiul să se decanteze, apoi deschise frigiderul. Găsi o mulțime de ouă.

Asta o făcu să zâmbească. Mai era o cutie cu şuncă feliată, nişte brânză, iar când descoperi nişte roşii mari şi rotofeie, hotărî că avea tot ce-i trebuia.

O vreme se frământă dacă să aleagă muştar sau maioneză şi dacă trebuia să îndulcească ceaiul sau nu. Fiecare mic detaliu era ca o cărămidă în reconstruirea propriei persoane. În timp ce tăia cu grijă roşiile felii, auzi uşa trântindu-se şi se însenină.

Dar când vru să strige, cuvintele i se opriră în gât. Dacă nu era Cade? Dacă o găsiseră? Şi veniseră după ea? Mâna i se strânse pe mânerul cuțitului şi se retrase către uşa din spate a bucătăriei. Teama, profundă şi incontrolabilă, îi aduse broboane de sudoare lipicioasă pe piele. Inima îi urcă în gât.

Să fugă, să fugă de Fulgerul acela ascuțit, distrugător. În întuneric, cu propria-i respirație țipând în interiorul minții ei îngrozite. Sânge peste tot.

Degetele i se încordară pe clanță, apăsară, pregătindu-se să fugă sau să lupte.

Când intră Cade, ea lăsă să-i scape un suspin de uşurare. Cuțitul îi căzu pe podea, şi ea i se aruncă în brațe.

— Tu eşti. Tu eşti.

— Sigur că da. Ştia că ar fi trebuit să se simtă vinovat că teama o catapultase în braţele lui, dar nu era decât un om şi el. Ea se înmuiase toată, provocându-i o senzaţie extraordinară. Ţi-am spus că eşti în siguranţă aici, Bailey.

— Ştiu. M-am simţit în siguranţă. Dar când am auzit uşa, m-am panicat un minut.

Se agăţă de el, peste măsură de recunoscătoare să-l aibă lângă ea. Îşi retrase capul şi îl privi ţintă.

— Am vrut să fug, să fug pur şi simplu, când am auzit uşa şi mi-a trecut prin cap că ar putea fi altcineva. Mă urăsc pentru faptul că sunt atât de laşă şi că nu ştiu ce să fac. Parcă nu pot... să gândesc.

Se opri ca vrăjită. El o mângâia pe obraz în timp ce ea bătea câmpii, privind-o fix în ochi. Braţele ei îi înconjuraseră mijlocul, aproape lipindu-se de el. Mâna pe care el i-o trecuse prin păr îi cuprindea acum ceafa, mângâind-o blând cu degetele.

Aşteptă şi văzu schimbarea din ochii ei. Buzele lui se arcuiră, doar cât să-i facă inima să tresară înainte ca el să-şi plece capul şi să-i atingă gura uşor.

„O, încântător...” Acesta a fost primul ei gând. Era încântător să fie ţinută atât de ferm, să fie gustată atât de tandru. Era un sărut această dulce împreunare a buzelor, care făcea sângele să fiarbă în surdină şi sufletul să suspine. Cu un murmur înăbuşit, îşi strecură mâinile pe spatele lui, ridicându-se pe vârfuri pentru a ieşi în întâmpinarea acelei rugăminţi răbdătoare.

Când Cade îşi trecu limba peste buzele ei, strecurând-o între ele, ea se cutremură de plăcere. Şi se deschise la fel de firesc ca un trandafir care înfloreşte în soare.

El intuise că asta se va întâmpla. Cumva, ştiuse că va fi şi sfioasă, şi generoasă, că va avea un gust proaspăt, un parfum suav. Era imposibil să o fi întâlnit doar cu câteva ore

înainte. I se părea că femeia pe care o ținea în brațe fusese a lui dintotdeauna.

Şi era incitant, de-a dreptul ațâțător să ştie că sărutul lui era primul pe care avea să şi-l amintească. Că în mintea şi inima ei era singurul bărbat care o ținea şi o atingea astfel. Era primul care o făcea să tremure, numele lui era primul pe care îl murmură, când o invadă dorința.

Iar când îi murmură numele, toate celelalte femei pe care le ținuse vreodată în brațe se evaporară. Era prima pentru el.

Îşi adânci sărutul treptat, conştient fiind cât de uşor o putea răni sau speria. Dar ea se însufleți subit în brațele lui, răspunzându-i dezlănțuită, cu gura flămândă şi fierbinte, cu trupul încordat şi trepidând lipit de el.

Bailey se simțea vie, extraordinar de vie, conştientă de fiecare bătaie sălbatică a propriei inimi. Îşi strecurase mâinile în părul lui, strângându-l în pumn, ca şi când ar fi vrut să-l tragă în ea. Prezența lui îi umplea toate spațiile acelea goale, tot vidul acela înfricoşător. Asta era viața. Era ceva real. Asta conta.

— Uşor.

Cade de-abia putu rosti cuvântul, dorindu-şi din tot sufletul să nu fie nevoit să-l spună. Tremura la fel de tare ca ea, şi ştia că, dacă nu se retrăgea, dacă nu-şi recăpăta cât de cât controlul, avea să o posede exact acolo unde se aflau.

— Uşor, spuse el iar, apăsându-i capul pe umărul lui, ca să nu mai fie ispitit să-i devoreze gura aceea cărnoasă şi lacomă.

Ea vibra lipită de el, cu nervii întinşi de dorință şi cu ecoul senzațiilor reverberându-i în întreaga ființă.

— Nu ştiu dacă am simțit vreodată aşa ceva. Pur şi simplu nu ştiu.

Cuvintele ei îl aduseră cu picioarele pe pământ puțin cam prea brusc. Nu ştia, îşi reaminti el. El ştia. Nu mai trăise niciodată asemenea senzații.

— Nu-ți face griji. Se desprinse de ea, apoi îi masă umerii, care erau din nou încordați. Să ştii că nu a fost ceva obişnuit, Bailey. Dar pentru moment ar trebui să fie îndeajuns.

— Dar... îşi muşcă buza când el se întoarse şi deschise frigiderul. Am făcut...

Fac ceai cu gheață.

— Vreau o bere.

Ea tresări auzind tonul acela apăsat.

— Eşti furios.

— Nu. Desfăcu rapid capacul şi dădu pe gât trei înghițituri lungi. De fapt, da. Pe mine... puțin. Eu am apăsat butoanele, la urma urmelor.

Lăsă sticla jos şi o studie din cap până-n picioare. Stătea cu brațele strâns încrucişate la nivelul taliei. Jeanşii lui i se adunau în pliuri în jurul şoldurilor, iar cămaşa îi atârna pe umeri. Avea picioarele goale şi părul răvăşit pe umeri.

Părea complet lipsită de apărare.

— Hai să spunem lucrurilor pe nume, în regulă? Se sprijini de blat, pentru a păstra distanța. Am simțit clicul din clipa în care ai intrat în birou. Nu mi s-a mai întâmplat până acum. M-am gândit că e din cauză că arăți bine, că erai la ananghie şi că ai venit să mă cauți. Am o slăbiciune pentru oamenii aflați la ananghie, în special pentru femeile frumoase. Bău din nou, mai încet de data aceasta, în timp ce ea îl privea serioasă, cu mare atenție. Dar nu e doar asta, Bailey, sau cel puțin nu e tot. Vreau să te ajut. Vreau să aflu totul despre tine, la fel de mult cum vrei şi tu. Dar, totodată, vreau să fac dragoste cu tine, încet, foarte încet, astfel încât fiecare secundă să dureze cât o oră. Şi, după ce

terminăm de făcut dragoste şi stai goală şi moale sub mine, vreau să o iau de la capăt.

Acum Bailey îşi încrucişă braţele peste sâni, ca să-şi potolească inima care îi zvâcnea în piept.

— Of, a fost tot ce a reuşit ea să spună.

— Şi aşa voi face. Când te vei mai întrema puţin.

— Of, spuse ea din nou. Ei bine. Îşi drese glasul. Cade, s-ar putea să fiu o criminală.

— Îhm. Calm din nou, inspectă sendvişurile în curs de pregătire de pe blatul din bucătărie. Aşadar, ăsta e prânzul?

Ea îşi miji ochii. Ce fel de răspuns era acesta din partea unui bărbat care tocmai îi spusese că vrea să facă dragoste cu ea până o lasă fără vlagă?

— E posibil să fi furat o grămadă de bani, să fi omorât oameni, să fi răpit un copil nevinovat.

— Sigur. Îşi puse câteva felii de şuncă pe pâine. Da, eşti o adevărată renegată, scumpo. Oricine îşi poate da seama de asta. Ai în ochi scânteia aceea de ucigaş calculat. Apoi, râzând înfundat, se întoarse către ea. Bailey, pentru numele lui Dumnezeu, uită-te la tine. Eşti o femeie politicoasă şi îngrijită, cu o conştiinţă mare cât Kansasul. Mă îndoiesc sincer că ai luat măcar o amendă pentru parcare ilegală pe numele tău sau că ai făcut ceva mai necugetat decât să cânţi sub duş.

O atinsese în punctul sensibil. Nu ar fi putut spune de ce, dar descrierea ternă, de fată bună şi fără prihană, o făcu să se ambaleze.

— Am un tatuaj pe fund.

El puse sendvişul nereuşit jos.

— Poftim?

— Am un tatuaj pe fund, repetă ea, cu o scânteie belicoasă în privire.

— Zău? De-abia aştepta să-l vadă. Ei bine, atunci va trebui să te dau pe mâna poliţiei. Acum, dacă îmi vei spune

că ți-ai găurit şi altceva în afară de urechi, va trebui să-mi iau arma.

— Sunt foarte încântată că te-am amuzat.

— Scumpo, mă fascinezi. Se mişcă să-i blocheze calea înainte ca ea să iasă valvârtej. Temperamentală. Ăsta e un semn bun. Bailey nu e papă-lapte. Ea făcu un pas la dreapta. La fel şi el. Îi place omleta cu mărar şi boia, ştie să facă ceai cu gheață, taie roşiile în felii simetrice şi ştie să facă un nod marinăresc.

— Poftim?

— Cureaua ta, spuse el cu un gest nonşalant. A fost, probabil, la Cercetaşi, sau îi place să navigheze. Tonul voci îi devine glacial când se enervează, are gusturi excelente la haine, îşi muşcă buza de jos când e agitată, ceea ce, trebuie să te avertizez, îmi dezlănțuie poftele carnale într-un mod inexplicabil.

În obrajii lui apărură gropițele când ea încetă să-şi mai ronțăie buza şi îşi drese glasul.

— Îşi taie unghiile cât trebuie, continuă el. Şi când te sărută, te dă pe spate. O femeie interesantă, Bailey a noastră. O înghionti uşor. Acum, ce-ar fi să ne aşezăm, să luăm prânzul şi să-ți spun ce-am mai aflat. Vrei muştar sau maioneză?

— Nu ştiu.

Încă bosumflată, se lăsă pe un scaun.

— Eu, unul, vreau muştar. Îl aduse la masă, laolaltă cu şunca şi pâinea pentru sendvişul ei.

— Deci, ce reprezintă? întrebă el.

Ea îşi întinse muştar pe pâine.

— Ce anume?

— Tatuajul. Ce e?

Stânjenită, trânti şunca peste muştar.

— Nu văd ce relevanță are.

— Haide, spuse el aplecându-se şi trăgând-o uşor de păr. Un fluture? Un boboc de trandafir? Sau eşti o motociclistă deghizată, care are un craniu şi nişte oase desenate pe sub jeanşii mei?

— Un unicorn, murmură ea.

El îşi muşcă vârful limbii.

— Drăguț.

O privi cum îşi taie sendvişul în triunghiuri ordonate şi precise, dar se abținu să comenteze.

Pentru că se simțea stânjenită, ea schimbă subiectul.

— Voiai să-mi spui ce-ai mai aflat.

Şi pentru că imaginea unicornilor făcea să-i crească tensiunea, preferă să schimbe subiectul.

— Corect. Arma nu e înregistrată. Sursa mea nu a reuşit să o identifice încă.

Încărcătorul e plin.

— Plin?

— Nu lipseşte niciun glonț din pistol, ceea ce înseamnă că fie nu s-a tras recent cu el, fie a fost reîncărcat.

— Nu s-a tras. Închise ochii, răsuflând uşurată. Poate că nu l-am folosit deloc.

— Aş spune că e greu de crezut să o fi făcut. Luând în calcul observațiile mele recente, nu mi te pot imagina deținând o armă neînregistrată, dar dacă avem noroc şi o identificăm, s-ar putea să se mai lămurească apele.

— Ai aflat deja o mulțime de lucruri.

Lui Cade i-ar fi plăcut să se bucure de admirația ei sinceră, dar ridică din umeri şi luă o muşcătură sănătoasă de sendviş.

— În mare parte sunt informații negative. Nu s-a raportat niciun furt în care să fie implicată o piatră prețioasă de genul celei pe care o ai tu, şi nici lipsa acelei sume de bani. Nicio răpire şi niciun ostatic despre care să aibă cunoştință poliția şi nicio omucidere cunoscută în ultima săptămână,

în care arma noastră să fi jucat vreun rol. Trase încă o duşcă de bere. Şi nu s-a raportat nici dispariţia unei femei cu semnalmentele tale, în ultima săptămână.

— Dar cum se poate una ca asta? Puse sendvişul deoparte. Am arma, am banii.

Şi am dispărut.

— Există posibilităţi. Continuă să o privească în ochi. Poate că cineva nu vrea ca informaţiile acestea să iasă la iveală. Bailey, ai spus că, din câte crezi, diamantul nu e decât o parte dintr-un întreg. Iar când te-ai trezit din coşmar, ai vorbit despre trei stele. Stele. Diamante. Ar putea fi acelaşi lucru. Crezi că sunt trei pietre la fel?

— Stele? Îşi apăsă degetele pe tâmpla care începuse să o doară. Am vorbit despre stele? Nu-mi amintesc nimic despre stele. Pentru că o durea când se gândea la asta, încercă să se concentreze asupra elementelor logice. Trei pietre de mărimea şi calitatea aceea ar fi incredibil de rare. Laolaltă, chiar dacă celelalte două ar fi inferioare din punct de vedere al calităţii, ar fi nepreţuite. Nu ar putea fi evaluate... Începu să respire cu greu, opintindu-se să tragă aer în plămâni. Nu pot să respir.

— În regulă, spuse el ridicându-se şi schimbându-i poziţia, făcând-o să-şi aplece capul între genunchi, pentru a o masă pe spate. Ajunge, momentan. Relaxează-te, nu te forţa.

Se întrebă, în timp ce o mângâia pe spate, ce văzuse de îi apăruse groaza aceea teribilă în privire.

— Îmi pare rău, reuşi ea să spună. Vreau să te ajut.

— Mă ajuţi. Mă vei ajuta. O ridică din nou, aşteptând până când ea îşi îndepărtă şuviţele de păr de pe obrajii palizi. Hei, nu a trecut decât o zi, ai uitat?

— Bine. Pentru că nu o făcuse să se ruşineze de slăbiciunea ei, trase adânc aer în piept, revenindu-şi. Când am încercat să mă gândesc, să mă gândesc într-adevăr la ce

m-ai întrebat, am simțit un fel de atac de panică, o combinație de vinovăție, groază și teamă. Capul a început să-mi zvâcnească, iar pulsul mi s-a accelerat.

Nu mai puteam respira.

— Atunci să o luăm încet. Nu te panichezi așa tare când vorbim despre piatra pe care o ai?

Închise ochii un moment, invocând, temătoare, imaginea acesteia. Era atât de frumoasă, de extraordinară. Exista neliniște și îngrijorare, da. Și o umbră de teamă, dar se simțea mai concentrată și oarecum mai puțin dezarmată.

— Nu, nu e același fel de reacție. Scutură din cap și deschise ochii. Nu știu de ce.

— Ne vom ocupa de asta. Îi împinse iar farfuria în față. Am pus la cale o seară lungă și vei avea nevoie de putere.

— Ce-ai pus la cale?

— Am trecut pe la bibliotecă, cât am fost plecat. Am luat un teanc de cărți despre pietre prețioase – chestii tehnice, poze, cărți despre pietre rare, bijuterii rare, istoria diamantelor, de toate.

— S-ar putea să o găsim. Posibilitatea o învioră îndeajuns încât să reînceapă să ciugulească din sendviș. Dacă am putea identifica piatra, am putea găsi proprietarul, iar apoi... O, dar nu poți.

— Ce nu pot?

— Să muncești în seara asta. Trebuie să mergi undeva cu Pamela.

— Da? La naiba... Își apăsă degetele pe ochi, reamintindu-și.

— Îmi pare rău, am uitat să-ți spun. A sunat mama ta. Eram aici, așa că am auzit mesajul. E supărată că nu ai sunat-o sau că nu ai contactat-o pe Pamela cu privire la programul din seara asta. Va fi la Dodie’s până la patru. Poți s-o suni acolo.

De asemenea, Muffy e şi ea foarte nervoasă pe tine. A sunat la scurt timp după mama ta şi e foarte nemulţumită că ai ratat recitalul de pian al Camillei. Nu mai vorbeşte cu tine până nu-ţi ceri scuze.

— N-am eu norocul ăsta, mormăi el, lăsând mâinile în jos. E un rezumat bunicel.

Vrei un job? Când ea nu făcu decât să zâmbească, el scutură din cap şi merse pe mâna inspiraţiei. Nu, vorbesc serios. Eşti cu mult mai organizată decât fosta mea secretară, căreia nu-i duc dorul. Mi-ar prinde bine o mână de ajutor la birou, şi ţie ţi-ar face bine să fii ocupată cu ceva.

— Nici măcar nu ştiu dacă sunt în stare să scriu la calculator.

— Eu, unul, nici atât, aşa că eşti deja cu un pas în pas mea. Poţi să răspunzi la telefon, nu-i aşa?

— Bineînţeles, dar...

— Mi-ai face un mare serviciu.

Speculându-i vulnerabilitatea, Cade profită de avantajul pe care îl avea. Era modul perfect pentru a o ţine aproape, pentru a o ţine ocupată.

— Aş prefera să nu pierd timpul cu anunţuri sau intervievând secretare, în perioada asta. Dacă m-ai putea ajuta câteva ore pe zi, aş aprecia mult.

Se gândi la biroul lui, hotărând că nu avea nevoie de o secretară, ci mai degrabă de un buldozer. Ei bine, poate că totuşi îi putea fi de folos.

— Aş fi bucuroasă să te ajut.

— Grozav. Bun. Uite, ţi-am luat nişte lucruri când am fost în oraş.

— Lucruri?

— Haine şi alte chestii.

Îl privi ţintă, în timp ce el se ridică şi începu să adune farfuriile.

— Mi-ai cumpărat haine?

— Nimic ieşit din comun. A trebuit să ghicesc mărimea, dar am ochi buni. O surprinse muşcându-şi buza din nou şi aproape că oftă. Doar nişte chestii de bază, Bailey. Oricât de drăguță ai arăta în hainele mele, nu poți purta acelaşi rând de haine în fiecare zi.

— Nu, presupun că nu, murmură ea, înduioşată că el se gândise la asta.

Mulțumesc.

— Pentru puțin. Nu mai plouă. Ştii ce ți-ar prinde bine? Puțin aer proaspăt. Hai să facem o plimbare, să te limpezeşti un pic.

— Nu am pantofi.

Luă farfuriile pe care el le pusese pe blat şi le băgă în maşina de spălat vase.

— Ți-am luat nişte tenişi. Treizeci şi opt?

Râzând fără tragere de inimă, ea puse şunca la loc în ambalaj.

— Tu să-mi spui.

— Hai să-i probăm şi vom vedea.

Împinse tava în maşina de spălat vase şi închise uşa.

— Cade, trebuie să o suni neapărat pe mama ta.

Zâmbetul lui scânteietor îi flutură pe chip.

— Îhm.

— Ți-am spus că e supărată pe tine.

— Mereu e supărată pe mine. Sunt oaia neagră a familiei.

— Şi totuşi. Bailey umezi o lavetă şi şterse metodic blatul. E mama ta şi aşteaptă să o suni.

— Nu, vrea să mă convingă să fac ceva ce nu-mi place. Şi când va vedea că nu fac, o va suna pe Muffy, sora mea cea rea, şi se vor apuca să mă toace mărunt.

— Nu e frumos să vorbeşti astfel despre familia ta; şi ai rănit-o pe Camilla.

Presupun că e nepoata ta.

— Aşa se aude.
— Fiica surorii tale.
— Nu, Muffy nu are copii, ci creaturi. Iar Camilla este un mutant plângăcios şi durduliu.
Ea refuză să zâmbească la replica lui, dăţi laveta şi o întinse frumos deasupra chiuvetei.
— E un mod deplorabil de a vorbi despre nepoata ta. Chiar dacă nu-ţi plac copiii.
— Ba chiar îmi plac. Începea să se distreze, aşa că se rezemă de blat şi o privi făcând ordine. Îţi spun, Camilla nu face parte din regnul uman. Iar cealaltă soră a mea, Doro, are doi copii, şi, nu se ştie cum, cel mai mic a scăpat de blestemul familiei Parris. E un puşti nemaipomenit, îi plac gândacii şi baseballul. Doro crede că are nevoie de terapie.
O pufni râsul înainte să încerce să se abţină.
— Inventezi.
— Scumpo, crede-mă, nimic din ce-aş putea născoci legat de clanul Parris nu s-ar apropia nici măcar puţin de oribilul adevăr. Sunt egoişti, plini de sine şi delăsători. Ai de gând să speli gresia cu mopul acum?
Reuşi să-şi închidă gura, căci rămăsese cu ea căscată când auzise cum el îşi condamna cu nonşalanţă familia. Distrasă de la gândurile ei, privi plăcile de gresie ivorie.
— Ah, bine. Unde...
— Bailey, glumesc. O luă de mână şi o scoase din cameră exact când începu să sune telefonul. Nu, spuse el, înainte ca ea să apuce să deschidă gura. Nu răspund.
— Mare ruşine.
— Se numeşte autoprotecţie. Nu am fost nicicând de acord cu povestea asta cu Pamela şi nu am de gând să mă las împins de la spate.
— Cade, nu vreau să-ţi superi familia şi să nu te duci la întâlnire din cauza mea.
Mă descurc.

— Am spus că nu eu am stabilit întâlnirea. Ci mama. Iar acum că sunt pus în fața faptului împlinit, ai putea să-mi fi de folos, drept scuză. Îți sunt recunoscător.

Atât de recunoscător, că voi renunța la comisionul pe care mi-l datorezi în schimbul unei zile de lucru. Poftim. Luă una din pungile de cumpărături pe care le lăsase la uşa de la intrare şi scoase o cutie de pantofi. Condurii. Dacă îți vin, poți să mergi cu ei la bal.

Dându-se bătută, se aşeză la baza scărilor şi deschise cutia. Fruntea i se încruntă.

— Tenişi roşii?

— Mi-au plăcut. Sunt sexy.

— Tenişi sexy. Şi se întrebă în timp ce desfăcea şireturile cum de putea să fie într-un asemenea bucluc şi să se trezească încântată de o pereche amărâtă de încălțări. I se potriviră fără efort şi, dintr-un motiv sau altul, îi veni să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Îmi vin perfect.

— Ți-am spus că am ochi buni.

Zâmbi când ea îşi aranjă şireturile cu mână sigură, făcându-şi cu grijă fundițe egale.

— Am avut dreptate, foarte sexy. Se aplecă să o ridice în picioare. De fapt, arăți super acum.

— Sunt sigură că aşa e, având în vedere că singurul lucru care îmi vine e încălțămintea.

Se pregăti să se ridice pe vârfuri să-l pupe pe obraz, dar apoi se răzgândi.

— Laşo, spuse el.

— Poate, răspunse ea, întinzându-i mâna, în schimb. Mi-ar plăcea mult să fac o plimbare. Ieşi pe uşa pe care i-o deschise şi ridică privirea spre el. Aşadar, este drăguță Pamela?

Se gândi şi decise că adevărul gol-goluț ar putea fi de partea lui.

— Superbă. Închise uşa şi îşi strecură braţul pe după mijlocul lui Bailey. Şi mă doreşte.

Murmurul rece al lui Bailey îl făcu să zâmbească satisfăcut.

Capitolul 4

Puzzle-urile îl fascinau. Să localizeze piesele, să le mute de colo-colo, să încerce noi unghiuri până când intrau la locul lor era o încercare care îi aducea întotdeauna satisfacţie. Era unul dintre motivele pentru care Cade renunţase la tradiţia familiei, alegându-şi acest domeniu profesional.

Era suficient de rebel încât să-şi aleagă o profesie care să saboteze tradiţia familiei, dar deschiderea propriei agenţii de investigaţii îi adusese un beneficiu suplimentar, permiţându-i să hotărască singur, să dezlege toate acele puzzle-uri şi să îndrepte câteva rele în tot acest timp.

Avea opinii foarte clare cu privire la bine şi rău. Existau oameni buni şi oameni răi, lege şi încălcarea legii. Totuşi, nu era naiv sau simplist, ca să nu înţeleagă şi să nu aprecieze nuanţele de gri. De fapt, vizita deseori zonele gri şi le aprecia.

Dar erau anumite graniţe pe care nu le trecea.

Avea totodată o gândire logică, care ocazional se mai recrea evadând în imaginar.

Mai mult decât orice, îi plăcea să dezlege lucruri.

Petrecuse ceva timp la bibliotecă după ce o părăsise pe Bailey în dimineaţa aceea, studiind mormane de microfilme, vânând orice frântură de ştire legată de furtul unui diamant albastru. Nu-l lăsase inima să vină şi să-i spună lui Bailey că habar nu avea ce era cu ea. În ultimele câteva zile era posibil ca ea să fi călătorit spre D.C. Venind de oriunde.

Faptul că ea, diamantul şi banii erau aici, acum, nu însemna că aici începuse totul. Niciunul din ei nu avea habar de cât timp îşi pierduse ea memoria.

Cade continuase să studieze despre amnezie, dar nu găsise nimic de prea mare ajutor. Din câte îşi putea da seama, orice lucru o putea face să-i revină memoria, aşa cum, la fel de bine, putea să rămână la stadiul acesta, iar viața ei să înceapă la scurt timp după ce intrase în biroul lui.

Nu avea nicio îndoială că ea trecuse sau asistase la ceva traumatizant. Şi deşi se putea spune că, în cazul acesta, el evada în lumea imaginației, cum era câteodată acuzat că face, era sigur de nevinovăția ei şi de faptul că nu comisese nicio fărădelege.

Cum ar putea o femeie cu ochi ca ai ei să fi comis vreo infracțiune?

Oricare ar fi fost întrebările, era absolut sigur de un lucru – voia să o protejeze.

Era chiar pregătit să accepte simplul fapt că îi căzuse cu tronc din clipa în care o văzuse. Oricine şi orice ar fi fost Bailey era femeia pe care o aştepta.

Aşa că nu dorea doar să o protejeze, ci şi să o păstreze.

Îşi alesese prima soție ținând cont de toate motivele tradiționale, logice. Sau, medită el, fusese ales, în mod calculat, de către socrii săi şi de propria lui familie. Iar uniunea aceea lipsită de sentimente fusese un dezastru tocmai pentru că era rațională.

De la divorț – care îi răvăşise pe toți, mai puțin pe cei doi protagonişti – parase şi evitase relațiile serioase cu iscusința desăvârşită a unui maestru.

Era convins că motivul pentru toate acestea stătea cu picioarele încrucişate pe covorul de lângă el, uitându-se cu ochi miopi într-o carte despre pietre prețioase.

— Bailey, ai nevoie de ochelari.

— Hmm?

Aproape că îşi lipise nasul de pagină.

— Nu e decât o presupunere, dar aş zice că, de obicei, porţi ochelari de citit.

Dacă te mai apropii puţin de cartea aceea, vei sfârşi prin a intra în ea.

— Ah! Clipi şi se frecă la ochi. Dar scrisul este foarte mărunt.

— Nu. Nu-ţi face griji, ne vom ocupa de asta mâine. Stăm cu nasul în cărţi de vreo două ore. Vrei un pahar de vin?

— Cred că da. Muşcându-şi buza de jos, se chinuia să desluşească scrisul. Steaua Africii este cel mai mare diamant cunoscut vreodată şi are 530,2 carate.

— Pare imens, comentă Cade, alegând o sticlă de Sancerre pe care o păstrase pentru ocazia potrivită.

— E încastrat în sceptrul regal britanic. E prea mare şi nu e un diamant albastru.

Până acum nu am găsit nimic care să se potrivească cu piatra noastră. Aş vrea să fi avut un refractometru.

— Un ce?

— Un refractometru, repetă ea, dându-şi părul pe spate. E un instrument care măsoară proprietatea caracteristică a unei pietre. Indicele de refracţie. Mâna i se opri în aer în timp ce el o privea. De unde ştiu asta?

El veni cu două pahare în mână şi se aşeză din nou pe podea lângă ea.

— Ce este indicele de refracţie?

— Este capacitatea relativă de a refracta lumina. Diamantele au o singură refracţie. Cade, nu înţeleg de unde ştiu asta.

— De unde ştii că nu e un safir? Luă piatra care stătea pe post de greutate peste foile lui de notiţe. Mie, unul, aşa îmi pare.

— Safirele au o refracție dublă. Spunând acestea, se cutremură. Sunt hoață de bijuterii. Probabil că de aceea ştiu.

— Sau eşti bijutier, expert în pietre prețioase sau o fată de bani gata, căreia îi place să se joace cu nestemate. Îi dădu un pahar. Nu te repezi să tragi concluzii, Bailey. Aşa pierzi detaliile.

— Bine. Dar îi veni în minte o imagine cu ea însăşi, îmbrăcată toată în negru, urcând pe o fereastră de la etajul doi. Sorbi cu sete din pahar. Aş vrea să înțeleg de ce îmi amintesc anumite lucruri. Refractometre, Şoimul maltez...

— Şoimul maltez?

— Filmul... cu Bogart, Mary Astor. Am văzut cartea în camera ta şi mi-am amintit imediat de film. Şi trandafirii, ştiu cum miros, dar nu ştiu care e parfumul meu preferat. Ştiu ce este un unicorn, dar nu ştiu de ce am un asemenea tatuaj.

— E un unicorn. Buzele lui se arcuiră, iar gropițele i se iviră în obraji. Simbolul inocenței.

Ea ridică din umeri şi dădu iute pe gât ce mai rămăsese din vin. Cade îi dădu paharul să i-l țină şi se ridică să-l reumple pe al ei.

— În timp ce făceam duş mi-a răsunat întruna o melodie în minte. N-o recunoşteam, dar nu puteam să scap de ea.

Sorbi din nou, se încruntă, concentrându-se, apoi începu să fredoneze.

— Oda bucuriei a lui Beethoven, îi spuse el. Beethoven, Bogart şi un animal mitic. Continui să mă fascinezi, Bailey.

— Şi ce fel de nume e Bailey? întrebă ea, făcând un gest amplu cu paharul. E numele de familie sau prenumele? Cine ar pune unui copil un nume precum Bailey? Aş prefera să mă cheme Camilla.

El zâmbi larg din nou, întrebându-se dacă ar trebui să țină vinul departe de ea.

— Nu, n-ai prefera. Crede-mă pe cuvânt. Ea îşi suflă părul din ochi şi se îmbufnă. Povesteşte-mi despre diamante.

— Sunt prietenii cei mai buni ai unei fete. Râse, apoi privi însufleţită către el.

Am inventat eu lucrul acesta?

— Nu, scumpo, nu l-ai inventat tu. Cu blândeţe, îi luă paharul pe jumătate gol şi îl puse deoparte. Notiţă mentală, gândi el: Bailey nu ţine la băutură. Spune-mi ce ştii despre diamante, zise el.

— Scânteiază şi lucesc. Par reci şi se simt reci la atingere. În felul acesta le poţi deosebi repede de sticlă. Sticla este caldă, diamantele sunt reci. Asta pentru că sunt un excelent conductor de căldură. Foc rece. Se lăsase pe spate, întinzându-se ca o pisică şi făcându-l să-i lase gura apă. Ea închise ochii. E cea mai dură substanţă cunoscută, având o valoare de zece pe scala de duritate a lui Mohs.

Toate diamantele bune sunt albe. O nuanţă galbenă sau maronie este considerată imperfecţiune.

„Doamne, Dumnezeule”, se gândi ea şi oftă, simţind că i se învârteşte capul.

— Diamantele albastre, verzi şi roşii sunt foarte rare şi foarte preţuite. Culoarea este rezultatul prezenţei altor elemente în afară de carbon pur.

— Bun. Îi studie faţa, buzele arcuite, ochii închişi. Ai fi zis că vorbea despre un iubit. Continuă.

— În ceea ce priveşte greutatea specifică, diamantele se încadrează între 3,15 şi 3,53, dar valoarea cristalelor pure este aproape întotdeauna 3,52. E nevoie de strălucire şi intensitate, murmură ea, întinzându-se alene din nou.

În ciuda bunelor sale intenţii, privirea lui se îndreptă către sânii ei mici şi fermi care se lipeau de materialul cămăşii lui.

— Da, te cred.

— Diamantele netăiate au un lustru uleios, dar când sunt tăiate, strălucesc. Se rostogoli pe burtă, își îndoi picioarele ridicându-le în aer și își încrucișă gleznele.

Tehnic, această caracteristică poartă denumirea de adamantin. Denumirea de „diamant” derivă din cuvântul grecesc adamas, care înseamnă „invincibil”. E atâta frumusețe în forță, adăugă ea.

Deschise ochii din nou și îi simți grei și încețoșați. Se întoarse, răsucindu-și picioarele, până ajunse să stea aproape în poala lui.

— Ești teribil de puternic, Cade. Și atât de drăguț. Când m-ai sărutat, am simțit că m-ai putea înghiți, cu totul, și nu puteam face nimic. Oftă, mișcându-se un pic pentru a se face mai comodă, apoi mărturisi: Mi-a plăcut foarte mult.

— O, Doamne! Cade simți că sângele își începe călătoria, nonșalant și fără grabă, către vintre, și îi acoperi prudent mâinile pe care ea i le puse pe piept. Ar fi mai bine să o dăm pe cafea.

— Vrei să mă săruți din nou?

— Cam tot la fel de mult pe cât vreau să respir.

Gura ei era cărnoasă, lacomă și la îndemână. Ochii ei erau visători și întunecați.

Și era beată criță.

— Hai să mai amânăm un pic.

Cu blândețe, o desprinse ușor de el, dar ea se cățără în poala lui. Cu o mișcare grațioasă și agilă, se răsuci și își înfășură picioarele în jurul taliei lui.

— Nu cred... ascultă... Pentru o domniță aflată la ananghie, avea niște mișcări destul de iscusite. Reuși să-i prindă din nou mâinile grăbite, înainte ca ea să apuce să-i scoată cămașa. Încetează. Vorbesc serios.

Vorbea serios, într-adevăr, ceea ce îl făcea să se considere nebun.

— Crezi că aş fi bună în pat? Întrebarea aproape că-l făcu să privească cruciş şi să-şi înghită limba. Între timp, ea nu făcu decât să suspine şi îşi aşeză capul pe umărul lui, murmurând: Sper că nu sunt frigidă.

— Nu cred că sunt şanse prea mari în sensul ăsta.

Tensiunea lui Cade crescu galopant, în timp ce ea îi ciugulea delicat lobul urechii. Mâinile ei i se strecurară pe sub cămaşă, urcând de-a lungul spatelui, şi îşi înfipse uşor unghiile în pielea lui.

— Ai un gust bun, remarcă ea, lăsându-şi buzele să-i alunece pe gâtul lui. Sunt groaznic de încinsă. Tu nu eşti?

Înjurând, el întoarse capul, îi prinse gura şi începu să i-o devoreze.

Era plină de savoare, palpitând de dorinţă. Se lăsă să se cufunde în ea, să se înece în gura aceea fierbinte, delicioasă, iar gemetele ei înăbuşite îl făceau să trepideze ca nişte diamante adăpostite în catifea.

Era flexibilă, aproape fluidă, abandonându-se. Când îşi dădu capul pe spate, oferindu-şi gâtul, nici sfinţii din rai n-ar fi putut rezista. Zgârie coloana aceea netedă şi albă cu dinţii, ascultând-o gemând şi simţind-o cum se unduieşte ademenitor, lipită de el.

Ar fi putut-o poseda, întinzând-o pur şi simplu pe cărţi şi hârtii, îngropându-se în ea. Aproape că simţea alunecarea aceea splendidă, ritmul care ar fi al lor şi numai al lor.

Şi chiar dacă îşi dădea seama că ar fi fost plăcut, că ar fi perfect, ştia, de asemenea, că nu avea cum să fie astfel, nu atunci, nu acolo.

— Nu am dorit pe nimeni atât de mult cât te doresc pe tine. Îşi cufundă mâna în părul ei, întorcându-i capul până când privirile li se întâlniră. La naiba, concentrează-te o clipă! Uită-te la mine!

Ea nu vedea nimic altceva. Nu voia nimic altceva. Îşi simţea trupul uşor ca o pană şi mintea goală de orice, în afară de el.

— Sărută-mă din nou, Cade. Parcă trăiesc un miracol când o faci.

Rugându-se să găsească puterea necesară, Cade îşi lipi fruntea de a ei, luptându-se să-şi recapete suflul.

— Data viitoare când te voi săruta, vei fi conştientă de ceea ce se întâmplă.

Se ridică şi o luă în braţe.

— Se învârte camera cu mine.

Chicotind, îşi lăsă capul pe braţul cu care o susţinea.

— Mie-mi spui? Înarmat cu o stăpânire de sine eroică, o aşeză pe canapea.

Dormi puţin.

— Bine. Supusă, închise ochii. Rămâi aici. Mă simt în siguranţă când te ştiu lângă mine.

— Da, voi fi aici. Îşi trecu mâinile prin păr în timp ce o privi adormind. Vor râde într-o zi bună de toate astea, se gândi el. Poate când vor avea nepoţi.

O lăsă să doarmă şi se întoarse la treabă.

...Ea săpa în pământ. Soarele era o torţă pe un cer de safir. Pământul din jur era stâncos, în tonuri terne, maronii, roşietice şi lila. Parfumul de salvie, care venea dinspre arbuştii de un verde pal ce-şi făceau loc prin crăpăturile şi crevasele pământului, era puternic şi înţepător. Cu hârleţul şi ciocănelul, îşi vedea fericită de treabă.

La umbra îngustă a bolovanului, stăteau două femei privind-o. Sentimentul de satisfacţie pe care îl resimţea era puternic, crescând în intensitate când privi spre ele şi le zâmbi.

Una din ele avea un păr des şi scurt, care lucea precum cuprul, şi o figură şireată.

Şi, cu toate că avea ochii acoperiți de ochelari mari de soare, Bailey ştia că aceştia erau de un verde adânc, adânc.

Cealaltă avea un păr ca abanosul, deşi acum îl ținea strâns sub pălăria de soare cu boruri largi, împodobită cu flori roşii caraghioase în partea de sus. Desfăcut, părul i-ar fi trecut de omoplați, des şi ondulat, ajungându-i până la talie. Se potrivea cu farmecul chipului ei, cu tenul catifelat şi cu ochii incredibil de albaştri.

Bailey simți un val de iubire doar privindu-le, o legătură bazată pe încredere şi pe sentimentul că trăiau laolaltă. Vocile lor erau ca o muzică, un cântec îndepărtat din care nu putea prinde decât frânturi.

„— Mi-ar prinde bine să merg după o bere rece.

— Ceva rece, orice.

— Cât crezi că va mai continua?

— Cât vom trăi. Paris vara viitoare. Absolut.

— Să o îndepărtăm de pietre suficient de mult.

— Şi de ticăloşi.

— Absolut."

Îi veni să zâmbească, auzindu-le vorbind despre ea; le păsa îndeajuns încât să vorbească despre ea. Va merge la Paris cu ele. Dar, momentan, săpa într-o formațiune interesantă, sperând să găsească ceva demn de luat în seamă, pe care l-ar fi putut lua şi studia, pentru ca apoi să facă din acea piatră ceva drăguț pentru prietenii ei.

Era nevoie de răbdare şi de un ochi bun. Indiferent de ceea ce va găsi astăzi, avea să le împărtăşească şi celor două femei.

Apoi, deodată, pietrele albastre i se rostogoliră toate în palmă. Trei diamante albastre perfecte, de o dimensiune şi o claritate spectaculoase. Le examină mai degrabă cu plăcere decât speriată, răsucindu-le în palme, apoi simți fiorul puterii, care îi străbătu trupul.

Furtuna se apropie iute şi sălbatică, învăluind soarele arzător, iar peisajul fu luat în stăpânire de umbre întunecate. Acum simțea panică, nevoia irepresibilă de a se grăbi. „Grăbeşte-te. Grăbeşte-te.” O piatră pentru fiecare din ele, înainte de a fi prea târziu. Înainte ca fulgerul să lovească.

Dar deja era prea târziu. Fulgerul străpunse pielea, ascuțit ca un cuțit, în timp ce ea fugea, fugea disperată. Singură şi îngrozită, cu zidurile strângându-se în jurul ei şi cu fulgerul înjunghiind-o în călcâie...

Se trezi cu răsuflarea întretăiată, ridicându-se brusc în capul oaselor pe canapea.

Ce făcuse? Dumnezeule mare, ce făcuse? Legănându-se, cu mâinile apăsate pe gură, Bailey aşteptă să se calmeze.

Încăperea era tăcută. Nu se auzea niciun tunet, niciun fulger, nicio furtună care să o urmărească. Şi nu era singură. De partea cealaltă a camerei, sub fasciculul de lumină al unei veioze rotunde, Cade moțăia într-un scaun. Avea o carte deschisă în poală.

Se linişti doar văzându-l acolo, cu hârtiile risipite la picioare şi cu o cană pe masa de lângă el. Avea picioarele întinse, cu gleznele încrucişate.

Chiar şi în somn, părea puternic, de nădejde. Nu o lăsase singură. Trebui să-şi stăpânească impulsul de a se duce la el, de a i se cuibări în poală şi de adormi la loc. Prezența lui o înduioşa, o făcea să simtă emoții zguduitoare. Părea să nu conteze că îl cunoştea de mai puțin de douăzeci şi patru de ore. La urma urmelor, nici pe ea însăşi nu se cunoştea de mai multă vreme.

Îndepărtându-şi părul de pe față, se uită la ceas. Era trei şi ceva dimineața, o oră delicată. Întinzându-se din nou în pat, îşi puse mâinile sub ceafă şi se uită la el.

Amintirile acelei seri erau suficient de clare, fără întreruperi şi fără goluri. Ştia că se dăduse la el şi se simţea ruşinată şi, totodată, uimită.

El avusese dreptate să pună capăt lucrurilor înainte să scape de sub control. Ştia că el procedase corect.

Dar, vai, îşi dorea să o fi posedat, acolo, pe podea. Să facă dragoste înainte de a se gândi în tot acest timp la ce era bine, şi la ce era rău, şi la consecinţe.

O parte din golul din ea ar fi fost umplut acum, iar câteva dintre nevoile ei greu de definit ar fi fost satisfăcute.

Oftând, îşi lăsă capul pe spate şi privi ţintă în tavan. Dar făcuse bine că se oprise.

Trebuia să gândească.

Închise ochii, dar nu pentru a adormi, ci pentru a ieşi în întâmpinarea memoriei.

Cine erau femeile pe care le visase? Şi unde erau ele acum? Fără să vrea, adormi la loc.

Cade se trezi a doua zi dimineaţă ţeapăn ca scândura. Oasele îi trosniră când se întinse. Îşi frecă faţa cu mâinile şi auzi hârşâitul de şmirghel pe care îl scoteau palmele lui la contactul cu barba nerasă. În momentul în care privirea i se limpezi, se uită către capătul opus al încăperii. Canapeaua era goală.

Ar fi putut să creadă că visase, dacă nu ar fi fost cărţile şi hârtiile întinse pe toată podeaua. Toată povestea semăna cu un vis – femeia frumoasă şi neliniştită, care nu avea niciun trecut, intrându-i în viaţă şi în suflet în acelaşi timp. În lumina dimineţii, se întrebă în ce măsură romanţase conexiunea pe care simţea că o are cu ea. Dragostea la prima vedere era o noţiune romantică, în cele mai bune circumstanţe.

Iar circumstanţele prezente erau foarte departe de a fi astfel.

Nu avea nevoie să-şi piardă timpul visând cu ochii deschişi la ea, îşi reaminti el.

Avea nevoie ca mintea să-i fie limpede. Faptul că visa cu ochii deschişi la felul în care se încolăcise în jurul lui, rugându-l să facă dragoste cu ea, nu avea cum să îl facă să gândească raţional.

Avea nevoie de cafea.

Se ridică şi, încercând să-şi dezmorţească gâtul, se îndreptă către bucătărie.

Ea era acolo, frumoasă şi proaspătă ca scoasă din cutie. Părul ei lucios, pieptănat şi prins la spate cu o simplă bandă de cauciuc, avea licăriri aurii. Purta pantalonii largi, cu dungi marinăreşti bleumarin cu alb, pe care îi cumpărase el, şi cămaşa albă cu mâneci scurte, băgată în pantaloni. Cu o mână pe blat şi cu cealaltă ţinând o cană aburindă, privea ţintă pe fereastră spre curtea din spate, în care era atârnat un hamac între doi arţari identici şi în care înfloreau trandafiri.

— Eşti foarte matinală.

Mâna ei tresări speriată auzindu-i glasul, apoi se întoarse, reuşind să zâmbească.

Inima continuă să-i duduie un pic prea tare când îl văzu, cu chipul răvăşit de somn.

— Am făcut cafea. Sper că nu te deranjează.

— Scumpo, mi-ai salvat viaţa, spuse el pe un ton convingător, întinzându-se după cană.

— Se pare că mă pricep să fac cafea. Din câte îmi dau seama, unele lucruri vin de la sine. Nici măcar nu a trebuit să mă gândesc. E puţin cam tare. Probabil că-mi place tare.

El luase deja o înghiţitură, lăsându-şi papilele să se desfete şi să-l repună în mişcare.

— Perfectă.

— Bine. Nu am ştiut dacă să te trezesc. Nu eram sigură la ce oră pleci la birou sau de cât timp ai nevoie ca să te pregăteşti.

— E sâmbătă şi urmează un weekend lung, căci este sărbătoare.

— Sărbătoare?

— 4 Iulie.

În timp ce cafeina îl revigora, dădu cana peste cap.

— Artificii, salată de cartofi, fanfare.

— O! În minte îi veni imaginea unei fetițe care stătea în poala unei femei, în timp ce luminile explodau pe cerul întunecat.

— Desigur. Ai liber în weekend. Probabil că ți-ai făcut planuri.

— Da, am un program. Mă gândesc să mergem la birou înainte de prânz. Îți pot arăta cum funcționează treaba. Nu vom face mare lucru astăzi, căci totul e închis, dar putem începe să punem hârtiile în ordine.

— Nu vreau să-ți sacrifici weekendul. Aş fi fericită să merg şi să îți pun eu biroul la punct, iar tu ai putea...

— Bailey, suntem amândoi implicați în treaba asta.

Ea puse cana jos, împreunându-şi mâinile.

— De ce?

— Pentru că aşa mi se pare normal. Din câte văd, ce nu poți desluşi în minte, faci din instinct.

Ochii aceia de culoarea mării învăluite în ceață alunecară pe chipul ei, apoi îi întâlniră privirea.

— Aş vrea să cred că există un motiv pentru care m-ai ales tocmai pe mine, spuse el.

— Sunt surprinsă că poți spune aşa ceva după felul în care m-am comportat aseară. Nu avem de unde să ştim dacă nu mă plimb prin baruri în fiecare seară, agățând bărbați necunoscuți.

El râse înfundat, cu nasul în cană. Mai bine să râdă, se gândi el, decât să mormăie.

— Bailey, judecând după felul în care te afectează un singur pahar de vin, mă îndoiesc că petreci prea mult timp prin baruri. Nu am mai văzut pe nimeni să pice atât de repede.

— Nu cred că e un lucru de care să fii mândru.

Vocea ei devenise severă şi rece, făcându-l să prefere să o vadă rânjind din nou.

— N-are de ce să-ți fie ruşine. Şi nu ai ales un necunoscut, m-ai ales pe mine.

Amuzamentul îi licări în ochi. Ştim amândoi că a fost ceva personal, cu sau fără alcool.

— Atunci, de ce nu ai... profitat?

— Pentru că tocmai asta am vrut să evit. Nu mă deranjează să am avantaj, dar nu sunt interesat să profit de el. Vrei să mâncăm?

Ea scutură din cap şi aşteptă până când el scoase o cutie de cereale şi un bol.

— Îți apreciez stăpânirea de sine.

— Chiar?

— Nu în întregime.

— Bun.

Simți că se umflă în pene pe dinăuntru în timp ce scotea laptele din frigider.

Turnă în bol, apoi adăugă suficient zahăr încât să o facă pe Bailey să facă ochii mari.

— Nu e tocmai sănătos.

— Riscul e meseria mea. Mâncă în picioare. Mai târziu, m-am gândit să mergem în centru cu maşina şi să ne plimbăm cu turiştii. S-ar putea să vezi ceva care să-ți pună memoria în mişcare.

— În regulă. Ezită, apoi luă un scaun. Nu ştiu chiar nimic despre munca ta, despre clientela ta obişnuită. Dar mi se pare că te adaptezi de minune la orice situaţie.
— Mă dau în vânt după enigme. Apoi ridică din umeri, continuând să înfulece cereale. Eşti primul meu caz de amnezie, dacă la asta te referi. De obicei mă ocup de fraude în asigurări şi de treburi domestice. Şi acestea pot fi cazuri palpitante.
— Eşti detectiv de mult timp?
— De patru ani. Cinci, dacă pui la socoteală anul în care m-am pregătit pentru munca asta, la Guardian. Este o firmă mare de securitate de aici, din D.C. Genul cu oameni la costum şi cravată. Îmi place mai mult să lucrez pe cont propriu.
— A trebuit vreodată să... împuşti pe cineva?
— Nu. Din păcate, căci trag al naibii de bine. O surprinse muşcându-şi buza şi scuturând din cap. Relaxează-te, Bailey. Poliţiştii şi detectivii particulari prind răufăcătorii fără să fie nevoie să scoată pistolul. Am luat câţiva pumni, am dat câţiva, dar în mare măsură e vorba de umblat pentru a strânge informaţii, treburi repetitive şi telefoane. Problema ta nu e decât un nou puzzle. Nu e decât o chestiune care depinde de găsirea tuturor pieselor şi de a le pune cap la cap.
Spera ca el să aibă dreptate, spera să poată fi atât de simplu, atât de obişnuit, atât de logic.
— Am visat iar. Erau două femei. Le cunoşteam, sunt sigură.
El îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa ei, iar Bailey îi povesti ce îşi amintea.
— S-ar părea că erai în deşert, spuse el atunci când ea făcu o pauză. Arizona, poate New Mexico.
— Nu ştiu. Dar nu mi-era teamă. Eram fericită, foarte fericită. Până când a venit furtuna.

— Erau trei pietre, eşti sigură de asta?

— Da, aproape identice, dar nu întocmai. Le aveam şi erau atât de frumoase, de-a dreptul extraordinare. Dar nu le-am putut ține laolaltă, lucru care fi fost extrem de important. Oftă. Nu ştiu cât e adevărat şi cât este distorsionat şi simbolic, aşa cum sunt visele.

— Dacă o piatră e reală, s-ar putea să mai fie două. Îi luă mâna. Dacă o femei e reală, s-ar putea să mai fie două. Trebuie doar să le găsim.

Era zece şi ceva când ajunseră la el la birou. Spațiul de lucru înghesuit şi prăfuit i se păru şi mai ciudat acum, după ce văzuse unde locuia. Dar ascultă cu atenție în timp ce el încercă să-i explice cum să utilizeze computerul pentru a-i redacta notițele, cum credea el că ar trebui indexate documentele, cum să folosească telefonul şi interfonul.

Când o lăsă singură şi se închise în biroul lui, Bailey privi în jur. Filodendronul stătea într-o rână, iar pământul curgea din el. Pe jos erau cioburi de sticlă, pete lipicioase de cafea şi o grămadă de praf care trebuia şters.

Redactarea va trebui să mai aştepte, hotărî ea. Nimeni nu avea cum să se concentreze într-o asemenea mizerie.

Aşezat la birou, Cade dădu telefoane pentru a demara strângerea inițială de informații. O sună pe agenta lui de turism şi, pretextând că plănuieşte o vacanță, o rugă să localizeze orice zonă deşertică în care era permisă căutarea de roci. Îi spuse că explora un nou hobby.

Din cercetările de seara trecută, aflase câte ceva despre pasiunea ei de a săpa după cristale şi pietre prețioase. Din felul în care îşi descrisese Bailey visul, era sigur că exact cu asta se ocupase.

Poate că era de undeva din vest sau poate că fusese doar în vizită acolo. În orice caz, găsise încă o pistă de explorat.

Se gândi să sune un expert în pietre prețioase să examineze diamantul. Dar, luând în considerare

posibilitatea puțin probabilă ca Bailey să fi intrat, într-adevăr, în posesia ei prin mijloace ilegale, nu voia să rişte.

Luă fotografiile cu diamantul, pe care le făcuse cu o seară înainte, şi le întinse pe birou. Cam ce ar putea spune un geolog pe baza pozelor? se întrebă el.

Nu strica să încerce. Marți, când oameni îşi vor relua activitatea, se gândi el, s-ar putea să urmeze şi pista aceasta.

Dar mai avea vreo două idei de verificat.

Mai era o pistă, una importantă, pe care trebuia să o apuce întâi. Luă telefonul şi începu să sune. Îl găsi pe detectivul Mick Marshall acasă.

— La naiba, Cade, e sâmbătă. Am douăzeci de oameni flămânzi afară şi burgeri care se ard pe grătar.

— Faci o petrecere şi nu m-ai invitat şi pe mine? Sunt dărâmat.

— Nu chem polițişti de carton la grătarele mele.

— Acum chiar că m-ai insultat. Ți-ai câştigat whisky-ul acela?

— Nu am găsit nimic pentru amprentele pe care mi le-ai trimis.

Pe Cade îl cuprinse un sentiment de uşurare şi de frustrare.

— În regulă. Încă nicio veste despre vreo piatră lipsă?

— Poate dacă mi-ai spune ce fel de piatră.

— Una mare şi strălucitoare. Ai şti, dacă ar exista vreun raport.

— Nu s-a raportat nimic, şi cred că pietrele sunt în capul tău, Parris. Acum, dacă nu ai de gând să-mi mai spui ceva, mă duc să-mi hrănesc musafirii.

— Revin pe tema asta. Şi cu whisky-ul.

Închise şi căzu pe gânduri.

Fulgerele apăreau întruna în visele lui Bailey. Cu o noapte înainte să vină la el la birou fusese o furtună cu tunete. S-ar

putea ca, pur şi simplu, unele dintre ultimele lucruri pe care şi le amintea să fie tunetele şi fulgerele. Poate că avea o fobie faţă de furtuni.

Vorbea şi de întuneric. Fuseseră nişte pene de curent în oraş, în seara aceea. Deja verificase asta. Poate că întunericul era mai curând real decât simbolic.

Presupunea că ea se aflase la adăpost, în tot acest timp. Nu pomenise de ploaie sau că s-ar fi udat. Într-o casă? Într-o clădire de birouri? Dacă ceea ce i se întâmplase avusese loc cu o noapte înainte să vină la el, atunci aproape sigur trebuia să se fi întâmplat în zona D.C.

Dar nu se raportase furtul nici unei pietre preţioase.

Iar în visele ei apăreau mereu trei. Trei pietre. Trei stele. Trei femei. Un triunghi.

Simbolic sau real?

Începu să noteze din nou, pe două coloane. Întruna enumeră amintirile ei din vis drept amintiri reale, iar în cealaltă exploră simbolismul.

Şi cu cât lucra mai mult, cu atât înclina să creadă că era o combinaţie între cele două.

Dădu un ultim telefon şi se pregăti să se căciulească. Sora sa, Muffy, se căsătorise cu un membru al uneia dintre cele mai vechi şi mai prestigioase familii de afacerişti din Est. Westlake Jewelers.

Când se întoarse în încăperea din faţă a biroului, urechile lui Cade încă ţiuiau şi avea nervii întinşi. Acestea erau efectele obişnuite ale unei conversaţii cu sora lui. Dar fiindcă obţinuse ceea ce dorise, încerca să ia lucrurile ca atare.

Şocul pe care îl avu când intră într-o cameră curată şi ordonată, văzând-o pe Bailey bătând ritmic şi eficient în taste, îi îmbunătăţi semnificativ dispoziţia.

— Eşti o zeiţă. Îi luă mâna, depunând pe ea o ploaie de săruturi. O făcătoare de miracole.

— Locul acesta era murdar. Dezgustător.
— Da, probabil că aşa era.
Ea se încruntă.
— Era mâncare mucegăită în sertare.
— Nu mă îndoiesc. Văd că ştii foarte bine să foloseşti computerul.
Bailey se uită încruntată la monitor.
— Aşa se pare. A fost la fel ca atunci când am făcut cafea azi-dimineață. Pe negândite.
— Dacă ştii să-l foloseşti, ştii şi să-l închizi. Hai să mergem în centru. Îți iau o înghețată.
— De-abia am început.
— Poate să aştepte.
Se aplecă să apese butonul de închidere, dar ea îi dădu peste mână.
— Nu, nu am salvat. Mormăind printre dinți, apăsă o serie de taste cu atâta siguranță, încât inima lui tresăltă de admirație. Îmi mai trebuie câteva ore ca să fac ordine pe aici.
— Ne vom întoarce. Avem vreo două ore de pierdut, după care trebuie să ne apucăm de treburi serioase.
— Ce fel de treburi? întrebă ea, în timp ce el o ridica în picioare.
— Ți-am făcut rost de un refractometru. O trase pe uşă afară. Ce fel de înghețată vrei?

Capitolul 5

— Cumnatul tău deține Westlake Jewelers?
— Nu personal. E o afacere de familie.
— „O afacere de familie."
Bailey simțea că o ia încet amețeala. Cumva, de la aruncat sendvişuri mucegăite din sertare, ajunsese să mănânce înghețată cu căpşuni pe treptele Memorialului

Lincoln. Ceea ce era suficient de bulversant, dar felul în care Cade gonise prin trafic, parcurgând sensurile giratorii în viteză şi trecând pe galben, o ameţise şi o bulversase.

— Da, spuse el atacându-şi îngheţata cu ciocolată şi alune. Dat fiind că ea nu manifestase vreo preferinţă, îi luase îngheţată cu căpşuni. Considera că e o aromă pentru fete. Au filiale în întreaga ţară, dar magazinul principal este aici.

Muffy l-a întâlnit pe Ronald la un turneu caritabil de tenis, unde l-a lovit cu o minge. Foarte romantic.

— Înţeleg. Sau măcar încerca. Şi a fost de acord să ne lase să-i folosim echipamentul?

— Muffy a fost de acord. Ronald face tot ce vrea Muffy.

Bailey linse conul din care îngheţata începuse să curgă şi privi spre turiştii –

familii, copii – care tropăiau în sus şi în jos pe scări.

— Credeam că e furioasă pe tine.

— Am convins-o. Ei bine, am mituit-o. Camilla face şi balet. Are un recital luna viitoare. Aşa că voi merge să o văd pe Camilla învârtindu-se într-un tutu de balerină, ceea ce, crede-mă, nu e o privelişte prea drăguţă.

Bailey îşi înăbuşi râsul.

— Rău mai eşti!

— Hei, eu am văzut-o pe Camilla în tutu de balerină, tu nu. Crede-mă pe cuvânt, sunt generos.

Îi plăcea să o vadă zâmbind, mergând agale alături de el, mâncând îngheţată şi zâmbind.

— Şi mai e Chip. Acesta e celălalt mutant al lui Muffy. Cântă la piculină.

— Sunt sigură că inventezi.

— Nu aş putea, imaginaţia mea are limite. Peste două săptămâni trebuie să stau în primele rânduri, la mijloc, ascultându-l pe Chip şi piculina lui cum cântă la un concert

cu acompaniament. Se cutremură. Îmi cumpăr dopuri de urechi. Hai să ne aşezăm.

Se aşezară pe treptele netede de sub înțeleptul şi melancolicul preşedinte. Briza timidă limpezea puțin aerul rarefiat de vară, dar nu avea cine ştie ce putere asupra căldurii umede, apăsătoare precum cărămizile îmbibate de apă, care se ridica din trotuare. Bailey vedea aburii străvezii trepidând în aer, ca mirajul din deşert.

Era ceva straniu de familiar în toate acestea, în mulțimile de oameni care treceau împingând cărucioare, făcând poze, în amestecul de voci şi accente, în mirosurile de transpirație, de oameni şi de gaze de eşapament, în florile care înfloreau în ghivece, în vânzătorii care îşi supravegheau mărfurile.

— Cred că am mai fost pe aici. Dar e defazat. Ca şi când ar fi visul altcuiva.

— Îți vei reaminti, spuse el, dându-i o şuviță de păr după ureche. Deja îți aminteşti fragmente. Ştii cum să faci cafea, să foloseşti un computer şi să organizezi un birou.

— Poate că sunt secretară.

Cade nu credea aşa ceva. Felul în care turuise despre diamante cu o seară înainte îl făcea să creadă altceva. Dar voia să cumpănească lucrurile înainte de a le împărtăşi.

— Dacă e adevărat, îți dublez salariul în cazul în care vei lucra pentru mine. Cu o atitudine nonşalantă, se ridică şi îi oferi mâna, spunând: Avem cumpărături de făcut.

— Da?

— Ai nevoie de ochelari de citit. Hai să mergem la magazine.

Centrul comercial vast, ticsit de oameni în căutare de chilipiruri, reprezenta o nouă experiență. Reducerile prilejuite de sărbătoare erau în plină desfăşurare. În ciuda căldurii, erau expuse haine de iarnă, cu o reducere de

douăzeci la sută, iar mulţimea hainelor de toamnă copleşea ceea ce mai rămăsese din îmbrăcămintea de vară.

Cade o duse la un magazin care promitea să livreze ochelarii într-o oră şi completă el însuşi formularul, în timp ce ea se uita la ramele expuse pe pereţi.

Simţi un val subit de căldură inundându-l când scrise „Bailey Parris”, adăugând adresa lui. Arăta bine, firesc. Iar înainte să fie condusă în spate pentru un consult – gratuit, la achiziţionarea ramelor –, o sărută pe obraz.

În mai puţin de două ore, Bailey era înapoi în maşina lui, studiind micile rame metalice drăguţe şi conţinutul pungii pline de cumpărături.

— Când ai avut timp să cumperi toate astea?

Cu o fluturare extrem de feminină, ea îşi trecu mâna pe deasupra pielii moi a unei poşete de umăr.

— Nu e decât o chestiune de strategie şi planificare, de a şti ce vrei şi de a nu te lăsa distras.

Bailey aruncă o privire în punga luată de la un magazin de lenjerie şi văzu o mătase neagră, de calitate. O scoase cu grijă. Nu era prea mult material, concluzionă ea.

— Trebuie să dormi în ceva, îi spuse Cade. Era la reducere. O dădeau aproape pe nimic.

Poate că nu ştia cine era, dar putea fi sigură că făcea diferenţa între pijamale şi lenjerie sexy. Puse mătasea la loc în pungă. Băgând mâna mai adânc, descoperi un săculeţ cu cristale.

— O, sunt încântătoare!

— Era un magazin din acela cu chestii naturale. Aşa că am ales nişte pietre.

Frână la un semafor şi se întoarse ca să îi vadă expresia de pe chip. Am ales câteva care mi-au atras atenţia. Cele netede sunt… Cum le spune?

— Pietre semiprețioase şlefuite, murmură ea, atingându-le cu blândețe cu buricul degetului. Cornalină, citrin, sodalit, jasp. Roşind de plăcere, desfăcu săculețul.

Turmalină, turmalină roz – vezi nuanțele de roz şi verde? —, iar aceasta este o încântătoare coloană de fluorină. E una dintre preferatele mele. Eu... Se opri, apăsându-şi tâmpla cu o mână.

Băgă şi el mâna şi scoase o piatră la întâmplare.

— Asta ce e?

— Alexandrit. E un crisoberil, o piatră transparentă. Culoarea ei se schimbă în funcție de lumină. Vezi, acum, la lumina zilei, e albastru-verzuie, dar în lumină incandescentă o să fie mov sau violet. Înghiți cu greu, dându-şi seama că toate cunoştințele erau acolo, în mintea ei. Este o piatră cu utilizări multiple, dar rară şi scumpă. A fost numită după țarul Alexandru I.

— Bine, relaxează-te, respiră adânc. Maşina trecu de o curbă, îndreptându-se către o stradă mărginită de copaci. Te pricepi la pietre, Bailey.

— Se pare că da.

— Şi te încântă teribil.

Fața ei se lumină, strălucind de-a dreptul, în timp ce studia piatra aleasă de el.

— Sunt de-a dreptul speriată. Cu cât am mai multe informații în cap, cu atât mă sperii mai tare.

Intră pe aleea din fața casei lui şi se întoarse spre ea.

— Te simți în stare să mai faci ceva pe ziua de astăzi?

Putea spune „nu”, îşi dădu ea seama. Ar duce-o înăuntru, la el acasă, unde ar fi în siguranță. Putea merge în dormitorul acela drăguț şi să se închidă acolo. Nu ar trebui să înfrunte nimic, în afară de propria ei laşitate.

— Vreau să simt că trăiesc. Şi voi simți, adăugă ea, răsuflând adânc. Trebuie să simt.

— De acord. Întinzându-se spre ea, o strânse iute de mână. Stai aici. Mă duc după diamant.

Westlake Jewelers îşi avea sediul într-o veche clădire magnifică, cu coloane de granit şi ferestre lungi, drapate cu satin. Nu era un loc în care să găseşti chilipiruri. Singura reclamă era o plăcuţă discretă şi elegantă, de lângă arcada de la intrare.

Cade parcase maşina în spate.

— Se pregătesc să închidă pe ziua de azi, explică el. Dacă nu mă înşel, Muffy îl va convinge pe Ronald să aştepte aici. S-ar putea să nu fie prea încântat să mă vadă, aşa că... Da, uite-i maşina. Cade îşi parcase vehiculul lângă un Mercedes sedan gri mat. Nu trebuie decât să-mi faci jocul, bine?

— Să-ţi fac jocul? Se încruntă, în timp ce el dădea drumul pietrei în noua ei poşetă. Ce vrei să spui?

— A trebuit să ticluiesc o mică poveste, pentru a o convinge. Întinse mâna şi îi deschise porţiera. Fă-mi jocul.

Bailey coborî şi se îndreptă alături de el spre intrarea din spate.

— N-ar fi rău să ştiu ce joc să fac.

— Nu-ţi face griji. Sună la interfon. Mă ocup eu.

Ea îşi săltă poşeta, acum grea, pe umăr.

— Dacă ţi-ai minţit familia, cred că ar trebui să...

Se întrerupse când uşa grea de oţel se deschise.

— Cade!

Ronald Westlake dădu scurt din cap. Cade avusese dreptate, se gândi Bailey imediat. Omul din faţa ei nu era fericit. Avea o înălţime medie şi purta un costum bleumarin, cu o cravată cu dungi închise, având un nod atât de strâns, că se întrebă cum de putea respira. Avea faţa bronzată, iar în părul brunet, atent aranjat, luceau fire cărunte.

Demnitatea emana din el precum lumina.

— Ronald, mă bucur să te văd, rosti Cade vesel, ca şi când salutul lui Ronald ar fi fost plin de căldură, apoi

întinse mâna spre el, plin de entuziasm. Cum merg lecțiile de golf? Muffy mi-a spus că faci progrese. În timp ce vorbea, Cade se strecură înăuntru, cam ca un agent de vânzări care își vâră piciorul în ușă, înainte ca acesta să-i fie închisă în nas, se gândi Bailey. Ronald venea pe urmele lui, continuând să se încrunte. Ea e Bailey. Poate că ți-a povestit Muffy câte ceva despre ea. Cu un gest posesiv, Cade o luă de după umeri, trăgând-o lângă el.

— Da, încântat.

— Am ținut-o ascunsă doar pentru mine, adăugă Cade înainte ca Bailey să apuce să deschidă gura. Cred că înțelegi de ce. Delicat, Cade îi ridică fața lui Bailey spre a lui și o sărută. Apreciez faptul că ne permiți să-ți folosim echipamentul.

Bailey e încântată. E ca și când ar munci și în concediu, acum că îmi va arăta cum lucrează ea cu pietrele. Îi scutură poșeta ca să se audă pietrele dinăuntru.

— Nu ai manifestat niciodată vreun interes față de pietrele prețioase, remarcă Ronald.

— Nu o cunoșteam pe Bailey pe atunci, răspunse Cade cu nonșalanță. Acum sunt fascinat. Și de când am convins-o să rămână în State, va trebui să se gândească să-și deschidă propriul ei butic. Nu-i așa, scumpo?

— Eu...

— Anglia pierde, noi câștigăm, continuă el. Iar dacă vreunul dintre membrii familiei regale mai vrea vreun briliant, va trebui să vină aici. Nu te las să pleci.

O sărută din nou, apăsat, în timp ce Ronald stătea îmbufnat și se trăgea de cravată.

— Cade mi-a spus că ai ceva experiență în designul de bijuterii. E o mare realizare ca familia regală să-ți aleagă creațiile.

— Lucrurile rămân în familie în felul ăsta, spuse Cade trăgând cu ochiul. Având în vedere că mama lui Bailey e

verişoară cu Lady Di. Vară de gradul trei sau patru, iubito? Ei bine, care ar fi diferența?

— Trei, spuse Bailey, uimită nu doar pentru că răspunsese, ci şi pentru că imprimase vocii un vag accent britanic, dintre cele mai alese. Nu sunt tocmai apropiate. Cade exagerează. Doar că acum câțiva ani, o broşă făcută de mine i-a atras atenția prințesei de Wales. Se dă în vânt după cumpărături, ştiți.

— Da, da, într-adevăr. Accentul nobil avu efectul scontat asupra unui om cu pretențiile sociale ale lui Ronald. Acesta începu să zâmbească larg, iar vocea îi deveni mai caldă. Sunt încântat că ați putut trece pe aici. Chiar aş fi dorit să pot rămâne să vă arăt locul.

— Nu vrem să te reținem. Cade îl bătea deja pe Ronald pe spate. Muffy mi-a spus că aveți musafiri.

— Mare obrăznicie din partea lui Cade să-ți strice vacanța. Mi-ar plăcea enorm să îți ofer un tur cu altă ocazie. Desigur, oricând, absolut oricând. Şi ar trebui să vă faceți timp amândoi să treceți pe la noi mai târziu, în seara asta.

Jubilând la gândul că primise o rudă chiar şi îndepărtată a familiei regale, Ronald îi conduse spre zona de lucru a bijutierului.

— Suntem foarte selectivi cu echipamentul folosit, dar şi în ceea ce priveşte pietrele. Reputația Westlake este impecabilă de generații întregi.

— Ah, da. Inima ei începu să duduie în timp ce studia echipamentul din încăperea cu pereți de sticlă, mesele de lucru, fierăstraiele, cântarele de ultimă generație.

— Ne mândrim să oferim clientelei noastre tot ce este mai bun. Deseori tăiem şi dăm formă pietrelor noastre aici, folosind propriii noştri şlefuitori de giuvaere.

Mâna lui Bailey tremură uşor când şi-o trecu pe deasupra unei roți. Roată de şlefuit, se gândi ea, folosită pentru a da formă pietrelor. Vedea exact cum se proceda. Piatra era

fixată de capătul unui băț, ca o proptea, susținut pe roata de şlefuit care se învârtea, cu ajutorul unui bloc de susținere aşezat lângă roată.

Ştia, auzea cum sună. Simțea vibrațiile.

— Îmi place să lucrez la roata de şlefuit, spuse Bailey încet. Precizia implicită.

— Mi-e teamă că nu admir decât meşteşugarii şi artiştii. E un inel uluitor. Îmi dai voie? Ronald îi luă mâna stângă, examină trioul de pietre uşor curbate şi montate în aur. Încântător. Designul îți aparține?

— Da. Părea cel mai bun răspuns. Îmi place să lucrez în special cu pietre colorate.

— Trebuie să vezi stocul nostru cât mai curând. Ronald se uită la ceas şi plescăi din limbă. Deja sunt în întârziere. Paznicul vă va deschide la plecare uşa, după ce terminați. Vă rog să rămâneți cât doriți. Mi-e teamă că showroomul se închide automat, la o anumită oră, şi va trebui ca paznicul să vă descuie uşa din spate, care se deschide de dinăuntru spre în afară. Îi aruncă lui Bailey un zâmbet ca de la profesionist la profesionist. Înțelegi cât de importantă e siguranța în domeniul acesta.

— Desigur. Mulțumesc foarte mult pentru timpul acordat, domnule Westlake.

Ronald luă mâna pe care Bailey i-o întinse.

— Ronald, te rog. Şi mi-a făcut plăcere. Nu trebuie să-l laşi pe Cade să fie atât de egoist în ceea ce te priveşte. Muffy este extrem de nerăbdătoare să-şi cunoască viitoarea cumnată. Să treceți neapărat pe la noi mai târziu.

Bailey scoase un sunet gâtuit, pe care pălăvrăgeala rapidă a lui Cade îl acoperi cu uşurință, în timp ce aproape că-l dădea afară pe Ronald din spațiul de lucru.

— Cumnată? îngăimă Bailey.

— Trebuia să le spun ceva. Cu o figură nevinovată, Cade îşi întinse dezarmant mâinile. M-au bătut bat la cap să mă

însor din nou din clipa în care s-a uscat cerneala pe sentința de divorț. Şi, având în vedere că tu te tragi din neam regesc, ca să spunem aşa, te afli cu câteva trepte mai sus pe scara socială față de femeile pe care mi le-au tot băgat pe gât.

— Bietul Cade. Toată lumea îi vâră femei pe gât.

— Am suferit. Pentru că în privirea ei apărură licăriri primejdioase, îşi puse la bătaie cel mai reuşit zâmbet. Nu ai idee cât am suferit. Ia-mă în brațe.

Ea îi dădu peste mână.

— Totul nu e altceva decât o mare glumă pentru tine, nu-i aşa?

— Nu, dar, în parte, a fost distractiv. Se gândi că mâinile lui ar sta mai bine în buzunare. Îți garantez că sora mea a încins liniile telefonice de când am vorbit azi-dimineață cu ea. Iar acum că Ronald a aflat atâtea despre tine...

— Ți-ai mințit familia.

— Da. Uneori e amuzant. Alteori e pur şi simplu necesar pentru a supraviețui. Îşi lăsă capul într-o parte. Ai intrat perfect în joc, scumpo. Accentul acela a fost o treabă de mare finețe.

— M-a luat valul şi nu sunt mândră de asta.

— S-ar putea să fii bună de detectiv. Dă-mi voie să-ți spun: să minți spontan şi bine e o condiție de căpătâi în meseria asta.

— Iar scopul scuză mijloacele?

— Cam da.

Începea să-l irite răceala dezaprobatoare din vocea ei. Avea senzația că Bailey nu prea se simțea în largul ei în zone gri, în comparație cu el.

— Suntem aici, nu-i aşa? Iar mica petrecere a lui Ronald şi Muffy va avea un succes monstru. Aşadar, care este problema?

— Nu ştiu. Nu-mi place. Minciuna, prin simpla ei existenţă, o făcea să se simtă îngrozitor de stânjenită. O minciună atrage altă minciună.

— Şi suficiente minciuni conduc uneori la adevăr.

Îi luă poşeta, o deschise şi scoase săculeţul de catifea, prinzând diamantul în palmă.

— Vrei adevărul, Bailey? Sau vrei doar onestitate?

— Nu cred că ar trebui să fie o diferenţă. Dar apoi îi luă piatra din mână. Bine, după cum spuneai, suntem aici. Ce vrei să fac?

— Să te asiguri că e veritabilă.

— Bineînţeles că e veritabilă. Ştiu că e.

El nu făcu decât să ridice dintr-o sprânceană.

— Dovedeşte-mi!

Pufnind exasperată, se întoarse şi se îndreptă spre microscop. Folosi iluminatorul pentru câmp întunecat, reglând microscopul cu două capete cu o eficienţă instinctivă.

— Frumos, spuse ea după un moment, cu o undă de reverenţă în glas. Pur şi simplu frumos.

— Ce vezi?

— Interiorul pietrei. Nu există îndoială cu privire la originea naturală.

Incluziunile sunt caracteristice.

— Să vedem. O dădu la o parte şi se aplecă deasupra microscopului. Ar putea fi orice.

— Nu, nu. Nu sunt bule de aer. Ar exista dacă ar fi stras sau o imitaţie. Şi incluziunile.

— Nu înseamnă nimic pentru mine. E albastru, iar albastru înseamnă safir.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, safirul este din corindon. Crezi că nu fac diferenţa între carbon şi corindon? Luă piatra şi se îndreptă grăbită spre un alt instrument. Acesta este un polariscop. Testează dacă o piatră are o

refracție unică sau dublă. După cum ți-am spus deja, safirele au refracție dublă, iar diamantele, unică.

Apoi își văzu de treabă, punându-și ochelarii când avea nevoie de ei sau agățându-i în decolteul bluzei, când nu-i erau de folos. Fiecare mişcare a ei era sigură, firească, pricepută.

Cade își vârî mâinile în buzunarele de la spate, legănându-se pe călcâie şi privind-o.

— Iată refractometrul, bombăni ea. Orice idiot își poate da seama că indicele de refracție al acestei pietre indică un diamant, nu un safir. Se întoarse, ținând în mână piatra. Este un diamant albastru, cu tăietură de briliant, cu o greutate de 102,6 carate.

— Nu-ți lipseşte decât halatul de laborator, spuse el încet.

— Poftim?

— Lucrezi cu chestiile astea, Bailey. Am crezut că s-ar putea să fie un hobby, dar eşti prea sigură, prea în largul tău. Şi te enervezi prea repede când eşti luată la întrebări. Aşadar, am tras concluzia că lucrezi cu pietre, cu pietre prețioase.

Genul ăsta de echipament ți-e la fel de familiar ca un filtru de cafea. Face pur şi simplu parte din tine.

Ea își coborî mâna, lăsându-se să cadă epuizată pe un taburet.

— Deci nu ai făcut toate astea, nu te-ai agitat atâta, ca să identificăm diamantul, nu-i aşa?

— Să spunem că acesta a fost unul dintre obiective. Acum trebuie să aflăm dacă te ocupi de pietre sau de bijuterii. Cred că prin prisma meseriei tale ai ajuns să pui mâna pe piatra asta. Îi luă diamantul, studiindu-l. Şi nu vezi aşa ceva la Westlake, şi la nici un alt bijutier. Îl găseşti într-un muzeu sau într-o colecție privată. Avem un muzeu bun aici, în oraş. Se numeşte Smithsonian. Puse piatra jos. Poate că ai auzit de el.

— Crezi... că l-am luat de la Smithsonian?

— Cred că e posibil să fi auzit cineva de el acolo. Strecură cu nonşalanţă piatra nepreţuită în buzunar. Va trebui să aşteptăm până mâine. E închis azi. Nu, la naiba, până marţi! Şuieră printre dinţi. Mâine e patru, iar luni e sărbătoare.

— Ce-ar trebui să facem până marţi?

— Putem căuta în cartea de telefoane. Mă întreb câţi specialişti în geme există în zona metropolitană?

Cu ochelarii de citit putea să cerceteze orice carte fără să rişte să o apuce durerea de cap. Şi asta şi făcu. Arăta de parcă ar fi recitit basmele îndrăgite din copilărie, se gândi Bailey. Se afla pe un teritoriu familiar, dar îi făcea plăcere să-l parcurgă din nou.

Citi despre istoria tăieturii intaglio din Mesopotamia, despre pietrele preţioase din perioada elenistică. Despre gravurile florentine.

Citi despre diamante celebre. Despre Vargas, Jonker, Marele Mogul, care dispăruseră cu secole în urmă. Despre Maria Antoaneta şi colierul cu diamante, despre care se spunea că ar fi costat-o capul.

Citi explicaţii tehnice despre tăierea pietrelor preţioase, despre identificarea lor, despre proprietăţile optice şi formaţiunile acestora. Toate îi erau perfect clare şi la fel de bine conturate precum cornalina şlefuită pe care o răsucea între degete.

Cum se putea, se întrebă ea, să-şi amintească de pietre, dar nu de oameni? Putea identifica şi discuta cu uşurinţă despre proprietăţile a sute de cristale şi de pietre preţioase, dar nu cunoştea decât o singură persoană în întreaga lume.

Alta decât ea însăşi.

Nu-l cunoştea decât pe Cade. Cade Parris, cu mintea lui agilă, deseori tulburătoare. Cade, cu mâinile lui blânde şi

răbdătoare şi cu splendizii lui ochi verzi. Ochi care o priveau de parcă ea ar fi reprezentat centrul lumii lui.

Şi totuşi, lumea lui era imensă în comparație cu a ei. A lui era populată de oameni şi de amintiri, de locuri în care fusese, de lucruri pe care le făcuse, de momente pe care le împărtăşise cu alții.

Uriaşul ecran gol care era trecutul ei râdea de ea.

Ce oameni cunoscuse, pe cine iubise sau urâse?

O iubise cineva vreodată? Pe cine rănise sau de cine fusese rănită? Şi unde locuise? Ce făcuse?

Era savant sau hoț? Iubita cuiva sau o singuratică?

Voia să fie iubita cuiva. Iubita lui Cade. Era înspăimântător cât de mult dorea asta. Să se cufunde în pat cu el şi să lase totul să se îndepărteze pe râul acela cald de senzații. Voia ca el să o atingă, să o atingă cu adevărat. Să-i simtă mâinile atingându-i carnea dezgolită, încălzindu-i-o, ducând-o într-un loc în care trecutul nu însemna nimic, iar viitorul nu avea importanță. Unde nu exista decât clipa prezentă, clipa flămândă şi superbă. Şi să îl poată atinge, simțind cum i se umflă muşchii pe spate şi pe umeri când o va acoperi cu trupul lui. Inima lui să bată lipită de a ei, iar ea să se arcuiască sub el, ieşindu-i în întâmpinare, primindu-l.

Iar apoi...

Tresări când cartea se închise sonor.

— Fă o pauză, îi spuse Cade poruncitor, punând cartea pe masa la care se aşezase să citească. O să-ți iasă ochii din cap.

— O, eu... „Dumnezeule”, se gândi ea, făcând ochii mari la el. Aproape că tremura, ațâțată violent de propria ei fantezie. Pulsul îi derapase, la fel ca patinele pe un strat de gheață cu hopuri. Eu doar...

— Uite, te-ai înroşit toată.

Cade se duse să ia carafa de ceai rece din frigider, iar ea îşi dădu ochii peste cap.

Se înroşise? Atâta pricepea el? Nu vedea că era udă toată şi că abia aştepta să o ia în braţe?

El îi turnă un pahar de ceai peste gheaţă şi apoi îşi desfăcu o bere.

— Am făcut destule astăzi. Mă gândesc să pregătim o friptură la grătar. Vom vedea dacă eşti în stare să faci o salată. Hei! Se întinse spre ea ca s-o ajute să ţină mai bine paharul. Îţi tremură mâinile. Ai tras prea tare de tine.

— Nu, eu... Nu prea putea să-i spună că tocmai se gândise serios să-l muşte de gât. Îşi scoase cu grijă ochelarii, îi plie şi îi aşeză pe masă. Poate un pic. Am atâtea în minte.

— Deţin antidotul perfect pentru prea multe gânduri. O luă de mână, o trase spre uşă şi apoi afară, unde aerul era cald şi plin de parfumul trandafirilor. O jumătate de oră de lenevea lă. Îi luă paharul, îl aşeză pe măsuţa de fier forjat de lângă hamacul din frânghie împletită şi îşi puse berea jos. Haide, o să ne uităm un pic la cer.

Tot ce voia de la ea era să se întindă lângă el? Să stea întinsă şi lipită de el, când fiecare fibră din corpul ei tânjea după mângâiere?

— Nu cred c-ar trebui să...

— Sigur că ar trebui.

Ca să rezolve problema, o împinse uşor în hamac şi se aruncă lângă ea. Hamacul se clătină cu putere, făcându-l să râdă când o văzu cum încerca să-şi recapete echilibrul.

— Relaxează-te. E unul dintre locurile mele preferate. Aici a existat un hamac de când mă ştiu. Unchiul meu obişnuia să moţăie într-unul cu dungi roşii şi albe, în loc să trebăluiască prin grădină. O cuprinse cu braţul, luându-i o mână tremurătoare într-a lui. Plăcut şi comod. Se văd frânturi de cer printre frunze.

Era răcoare acolo, la umbra arțarilor. Îi simți inima bătând egal când duse mâinile lor înlănțuite la piept.

— Obişnuiam să mă strecor aici des. Am visat şi am făcut o grămadă de planuri în hamacul ăsta. Mereu era linişte aici, iar când mă legănam în hamac, la umbră, nimic nu părea foarte presant. E ca şi cum ai fi într-un leagăn, presupun.

Bailey se forță să se relaxeze, şocată până în străfundul ființei de cât de mult voia să se rostogolească deasupra lui şi să-l asalteze.

— Lucrurile sunt mai simple într-un hamac.

Cade îi atinse degetele în joacă, fermecat de grația lor şi de luciul inelelor. Le sărută absent, făcând-o să-i tresară inima în piept.

— Ai încredere în mine, Bailey?

În momentul acela avu convingerea că oricare i-ar fi fost trecutul, nu avusese niciodată o încrederea mai mare în cineva.

— Da.

— Hai să jucăm un joc.

Imaginația ei zbură spre tărâmul erotismului.

— Ah... un joc?

— Asociere de cuvinte. Îți goleşti mintea, iar eu spun un cuvânt. Tu răspunzi cu orice cuvânt îți vine pe loc în minte.

— Asociere de cuvinte. Nefiind sigură dacă să râdă sau să țipe, închise ochii.

Crezi că asta îmi va declanşa memoria.

— Rău nu poate să facă, dar hai să-l luăm ca pe un joc uşurel, de jucat la umbră.

Eşti gata?

Ea dădu din cap, cu ochii închişi şi lăsându-se răsfățată de legănarea hamacului.

— Bine.

— Oraş.

— Aglomerat.
— Deşert.
— Soare.
— Muncă.
— Satisfacție.
— Foc.
— Albastru.

Când deschise ochii şi începu să se foiască, el o trase mai aproape.

— Nu, nu te opri să analizezi, lasă-le să vină pur şi simplu. Gata? Iubire.

— Prieteni.

Răsuflă adânc şi descoperi că se relaxează din nou.

— Prieteni, repetă ea.
— Familie.
— Mamă.

Scoase un mic sunet, iar el o alină.

— Fericită.
— Copilărie.
— Diamant.
— Putere.
— Fulger.
— Crimă.

Răsuflă cu greu şi se întoarse, îngropându-şi fața în umărul lui.

— Nu pot face asta. Nu pot privi acolo.

— Bine, e în regulă. E suficient.

Îi mângâie părul şi, cu toate că mişcările lui erau blânde, ochii îi ardeau în timp ce privea țintă prin coroana de frunze.

Cel care o speriase, făcând-o să tremure de groază, avea să plătească.

În timp ce Cade o ținea pe Bailey în brațe sub arțari, altcineva stătea pe o terasă de piatră care dădea spre o

moşie vastă, cuprinzând dealuri unduitoare, grădini îngrijite şi fântâni arteziene.

Era furios.

Femeia dispăruse de pe faţa pământului cu bunurile lui. Iar forţele lui era la fel de împrăştiate precum cele trei stele.

Ar fi trebuit să fie simplu. Aproape că le avusese în mână. Dar idiotul acela se panicase. Sau poate că devenise, pur şi simplu, prea lacom. În orice caz, o lăsase pe femeie să-i scape, iar diamantele dispăruseră odată cu ea.

Trecuse prea mult timp, se gândi el, bătând darabana cu mâna lui mică, cu manichiură îngrijită, pe balustrada de piatră. O femeie dispăruse, cealaltă era fugară, iar a treia era incapabilă să-i răspundă la întrebări.

Trebuia să rezolve şi problema asta cât de curând. Planul era distrus acum. Nu putea învinovăţi decât o singură persoană pentru eşec, se gândi el, şi, întorcându-se în biroul său luxos, puse mâna pe telefon.

— Adu-mi-l, fu tot ce spuse.

Aşeză receptorul la loc cu aroganţa impasibilă a unui om obişnuit să i se urmeze poruncile.

Capitolul 6

Sâmbătă seara. O duse la dans. Ea îşi închipuise că va sta la masa din bucătărie, cufundată în studiu, cu o cană de cafea tare lângă ea, imediat după cină. În schimb, el o scoase din casă înainte să apuce să şteargă blaturile, de-abia lăsând-o să-şi treacă peria prin păr.

Avea nevoie de ceva care să-i distragă atenţia, îi spuse el. Avea nevoie de muzică. Avea nevoie să experimenteze viaţa.

A fost cu siguranţă o experienţă.

Nu mai văzuse aşa ceva. De asta era sigură. Clubul zgomotos şi aglomerat din centrul cartierului Georgetown vibra de viaţă, trepidând din podea până în tavan de voci şi

de paşi grăbiți. Muzica era atât de tare, încât nu-şi putea auzi propriile gânduri, iar măsuța instabilă din mijlocul clubului, pe care el reuşise să pună mâna, era încă lipicioasă de la berea ultimului client.

Era uluită.

Nimeni nu părea să cunoască pe nimeni. Ori se cunoşteau suficient de bine, încât să facă dragoste în picioare, în public. Cu siguranță, mişcările ațâțătoare şi unduitoare ale trupurilor lipite unele de altele pe micul ring de dans semănau perfect cu un ritual de împerechere.

Îi cumpărase o apă minerală, mulțumindu-se şi el cu aceeaşi băutură inofensivă, şi privea spectacolul. Mai mult, o urmărea pe ea privind spectacolul.

Luminile scânteiau, vocile reverberau şi nimeni nu părea să aibă vreo grijă pe lume.

— Aşa îți petreci de obicei weekendul?

Trebui să îi strige la ureche şi tot nu era sigură că avea să o audă în larma şi zarva chitarelor şi a tobelor.

— Din când în când.

„Aproape niciodată", se gândi el, cercetând fluxul persoanelor fără partener de la bar. Cu siguranță, nu şi după terminarea colegiului. Ideea de a o aduce aici fusese un impuls, o inspirație de moment chiar, se gândi el.

Nu prea avea cum să cadă pe gânduri şi să se îngrijoreze în aceste condiții.

— E o trupă locală.

— Virginală? repetă ea nesigură.

— Nu, nu, trupa aceasta este din oraş. Râse, îşi trase scaunul mai aproape de ea şi îi cuprinse umerii cu brațul. Rock supărat. Fără chestii country, fără părți siropoase sau sentimentale. Hard rock şi gata. Ce părere ai?

Bailey se strădui să gândească, să prindă ritmul dur, pulsatil şi repetitiv. Pe deasupra oceanului de muzică

dezlănţuită, trupa striga ceva despre fapte urâte pe bani puţini.

— Nu ştiu, dar sigur nu e Oda bucuriei.

El râse îndelung şi sonor, înainte de a o apuca de mână.

— Haide, dansează cu mine.

Panică instantanee. Palma i se umezi şi făcu ochii mari.

— Nu cred că ştiu cum să...

— La naiba, Bailey. Nu e prea mult spaţiu acolo, ca să faci cine ştie ce mişcări.

Nu trebuie să ai exerciţiu deloc.

— Da, dar...

O trăgea către ringul de dans, croindu-şi loc printre mese, lovindu-se de oameni.

Pierdu numărul picioarelor pe care călcaseră.

— Cade, aş prefera să privesc...

— Eşti aici ca să trăieşti experienţa.

O trase în braţele lui şi o prinse de şolduri într-o manieră intimă şi posesivă, care o făcu să rămână fără suflu.

— Vezi? Regula numărul unu. Şi, deodată, începu să-şi mişte sugestiv corpul, lipit de ea. Restul e uşor.

— Nu cred că am mai făcut asta vreodată. Luminile care se învârteau şi scânteiau deasupra o ameţiră. O buimăciră. Sunt sigură că mi-aş aminti.

Cade se gândi că probabil avea dreptate. Era ceva mult prea inocent în felul în care se mişca cu stângăcie, în felul în care se îmbujorase. Îşi trecu mâinile peste fundul ei, oprindu-se pe talie.

— Nu e decât un dans.

— Nu cred. Probabil că am mai dansat până acum.

— Ia-mă în braţe. Îi luă braţele, trecându-şi-le pe după gât. Şi sărută-mă.

— Ce?

— Nu contează.

Fața lui era aproape, iar muzica îi umplea capul. Căldura trupului lui, a tuturor trupurilor lipide de ei, era ca un cuptor. Nu putea respira, nu putea gândi, iar când gura lui coborî spre a ei, nu mai contă.

Capul îi zvâcnea de la căldură. Era incredibil de cald, iar în aerul rarefiat de la fum şi aburul trupurilor, se amestecau mirosuri de transpirație, alcool şi parfumuri contradictorii. Toate acestea se îndepărtată. Se legăna lipită de el, iar buzele i se desfăcură în întâmpinarea gurii lui şi se lăsă străbătută de esența lui puternică, masculină.

— Dacă am fi stat acasă, am fi fost în pat. Îi murmură cuvintele la ureche, apoi îşi trecu buzele peste urechea ei. Se dăduse cu parfumul pe care i-l cumpărase.

Mirosul era incredibil de intim. Vreau să fiu în pat cu tine, Bailey. Vreau să fiu în tine.

Ea închise ochii, îngropată la pieptul lui. Sigur nu-i mai spusese nimeni aşa ceva.

Nu ar fi uitat fiorul acela sălbatic, teama aceea teribilă. Îşi strecură degetele în părul dezordonat care i se ondula deasupra gulerului.

— Înainte, când eram în bucătărie, eu...

— Ştiu.

Îşi trecu limba peste urechea ei, încingându-i tot trupul.

— Te-aş fi putut avea. Ai crezut că nu am văzut? Ca să se chinuie amândoi, îşi coborî buzele pe gâtul ei. De aceea ne aflăm aici, şi nu acasă. Nu eşti pregătită să-mi oferi ceea ce am nevoie.

— Nu are nicio logică.

Crezu că murmurase cuvintele, dar el o auzi.

— Cui naiba îi pasă de logică? Acesta e prezentul. O prinse de bărbie şi îi aduse din nou fața lângă a lui. Noi suntem prezentul. Şi o sărută până când sângele îi urcă la cap, începând să-i zvâcnească în tâmple. Poate fi foarte excitant. Îi muşcă buza de jos până când fu gata să se

topească pe podea. Sau dulce. Apoi îşi trecu limba tandru peste a ei. Sau distractiv. O învârti, apoi o prinse iar în braţe cu o graţie nonşalantă, care o făcu să clipească ameţită. Cum doreşti.

Avea mâinile pe umerii lui şi faţa aproape de a lui. Luminile se învârteau în jurul lor, muzica duduia.

— Cred... cred că am fi mai în siguranţă dacă ne-am opri la „distractiv”. Pentru moment.

— Atunci, hai s-o facem.

O trase din nou, învârtind-o iute de două ori. Ochii i se luminară, amuzaţi, când ea râse.

Îşi trase sufletul când trupul ei se izbi de al lui din nou.

— Ai luat lecţii de dans.

— Scumpo, oi fi dansat eu cotilion de mai multe ori decât mi-ar plăcea să recunosc, dar unele lucruri se lipesc de tine.

Se mişcau din nou, cumva magic, prin aglomeraţia de dansatori.

— Cotilion? Ăsta nu e cu mănuşi albe şi papioane?

— Ceva asemănător. Îşi trecu mâinile peste şoldurile ei, atingându-i abia sesizabil sânii. Şi nimic asemănător.

Bailey făcu un pas greşit şi se izbi cu putere de ceea ce crezu la început că era o bară de oţel. Când întoarse privirea, văzu ceea ce părea a fi un munte de muşchi, cu un cap chel lucios, un piercing argintiu în nas şi un zâmbet strălucitor.

— Îmi cer scuze, începu ea, dar descoperi că nu mai avea aer să rostească altceva, căci muntele de muşchi o proiectă în mulţimea din dreapta ei.

Se trezi prinsă în mijlocul unei găşti de dansatori care dădeau cu entuziasm din coate, lovindu-şi şoldurile. Aceştia strigară prietenoşi la ea, iar ea încercă să prindă ritmul. Chicotea când se trezi împinsă din nou în braţele lui Cade.

— Este distractiv.

Elementar, eliberator, aproape păgân.

— Dansez, adăugă ea.

Felul în care îi strălucea chipul, râzând încântată, îl făcu să zâmbească larg.

— Aşa se pare.

Îşi flutură mâna pe dinaintea feței, în încercarea inutilă de a-şi face vânt.

— Îmi place.

— Atunci o vom face din nou.

Volumul muzicii scăzu, iar ritmul deveni un murmur.

— Urmează una lentă. Acum nu trebuie decât să te lipeşti toată de mine.

— Cred că sunt deja lipită.

— Mai aproape.

Îşi strecură intim piciorul între picioarele ei, iar mâinile lui alunecară la baza şoldurilor ei.

— O, doamne. Stomacul i se umplu de fluturi dezlănțuiți. Asta trebuie să fie o altă regulă.

— Una dintre preferatele mele.

Muzica era seducătoare, senzuală şi tristă. Starea de spirit i se schimbă odată cu ea, trecând de la zăpăceală la nostalgie.

— Cade, nu cred că e o mişcare inteligentă.

Dar el o ridicase pe vârfuri, astfel încât fețele lor să fie aproape.

— Hai să fim nesăbuiți. Doar timp de un dans.

— Nu poate să dureze, murmură ea, apăsându-şi obrazul de obrazul lui.

— Sst! Va dura cât vrem noi.

„Pentru totdeauna”, gândi ea, strângându-l.

— N-am mintea goală. Tăblița e ştearsă doar temporar. S-ar putea să nu ne placă nici unuia din noi ce e scris pe ea, când vom afla.

Îi simțea mirosul, gustul şi trupul.

— Ştiu tot ce trebuie să ştiu.

Ea scutură din cap.

— Dar eu nu. Se trase înapoi, privindu-l în ochi. Nu ştiu, repetă ea.

Iar când se desprinse şi înaintă iute prin mulţime, o lăsă să plece.

Ea dădu fuga la toaletă. Avea nevoie de intimitate, avea nevoie să-şi recapete suflul. Trebuia să nu uite că, oricât de mult ar fi dorit-o, identitatea ei nu începuse când intrase în micul birou înghesuit şi îl întâlnise pe Cade Parris pentru prima dată.

Încăperea era aproape la fel de plină ca ringul de dans de femei care se aranjau în oglinzi, vorbind despre bărbaţi, plângându-se de alte femei. Aerul era greu de mirosul de fixativ, parfum şi transpiraţie.

Deasupra unei chiuvete înguste, Bailey porni robinetul cu apă rece şi îşi udă faţa încinsă. Dansase într-un club zgomotos şi râsese în hohote. Îl lăsase pe bărbatul pe care îl dorea să o atingă intim, fără să-i pese cine o vedea.

Şi ştiu, când îşi ridică faţa şi îşi studie reflexia din oglinda pătată, că niciunul din acele lucruri nu era ceva obişnuit pentru ea.

Era ceva nou. La fel cum Cade Parris era nou. Şi nu ştia ce loc vor ocupa toate acestea în viaţa ei.

Totul se întâmpla atât de repede, gândi ea, căutându-şi peria de păr în poşetă.

Poşeta pe care i-o cumpărase el, îşi spuse, şi se simţi cuprinsă de un val de emoţie. Tot ce avea acum i se datora lui.

Asta simţea pentru el? Se simţea datoare, recunoscătoare? Îl dorea?

Nici măcar una dintre femeile care se înghesuiau acolo nu îşi făcea griji pentru asemenea lucruri, se gândi ea. Niciuna nu îşi punea o asemenea întrebare despre bărbatul cu care tocmai dansase. Bărbatul pe care îl dorea sau care o dorea.

Toate aveau să iasă de acolo şi să danseze din nou. Sau se vor duce acasă. Vor face dragoste în seara aceea, dacă dispoziția era una potrivită. Iar mâine, viețile lor aveau să continue pur şi simplu.

Dar trebuia să întrebe. Şi cum putea afla răspunsul, când nici ea nu ştia? Şi cum putea să-l aibă sau să i se ofere, până nu ştia?

„Revino-ți”, îşi spuse ea, periindu-şi metodic părul răvăşit. „Fii echilibrată şi practică. Calmă.” Satisfăcută că părul îi era din nou aranjat, îşi băgă peria în poşetă.

Intră o roşcată, cu picioare lungi şi sigură pe sine, cu păr scurt şi ochelari de soare mari.

— Ticălosul m-a prins de fund, spuse ea, fără a se adresa cuiva anume, intrând într-o cabină şi trântind uşa.

Privirea lui Bailey se încețoşă. O amețeală perfidă o făcu să se prindă de marginea chiuvetei. Iar genunchii i se înmuiară atât de tare, încât trebui să se aplece deasupra chiuvetei, luptându-se să tragă aer în piept.

— Hei, hei, eşti bine?

Cineva o bătu pe spate, iar vocea îi răsuna în urechi voalată.

— Da, doar puțin amețită. E în regulă. Sunt bine.

Luă apă în căuşul palmelor şi şi-o aruncă pe față de mai multe ori.

Când crezu că o vor ține picioarele, luă nişte şervețele şi îşi tamponă obrajii uzi.

Clătinându-se de parcă ar fi fost beată, ieşi din încăpere şi intră în clubul cavernos.

Lumea se izbea de ea, înghiontind-o şi nebăgând-o în seamă. Cineva se oferi să-i ia o băutură. Un tip vesel, dornic să i-o cumpere. Trecu fără să vadă nimic, în afară de luminile orbitoare şi trupurile fără chip. Când Cade ajunse la ea, era albă ca varul. Fără să pună vreo întrebare, o luă

pe sus, în aclamaţiile aprobatoare ale petrecăreţilor din jur, şi o duse afară.

— Îmi pare rău. M-a luat ameţeala.

— A fost o idee proastă.

Se blestema amarnic că o dusese într-un club de mâna a doua, plin de zurbagiii obişnuiţi ai locului.

— Nu ar fi trebuit să te aduc aici.

— Nu, a fost o idee minunată. Mă bucur că m-ai adus. Doar că aveam nevoie de puţin aer. De-abia atunci îşi dădu seama că o ducea în braţe şi oscilă între stânjeneală şi recunoştinţă. Lasă-mă jos, Cade. Sunt bine.

— Te duc acasă.

— Nu. Am putea să stăm undeva? Să stăm puţin la aer?

— Sigur. O lăsă jos, privind-o îngrijorat. E o cafenea pe strada asta. Putem sta afară. Luăm o cafea.

— Bun.

Îl ţinu strâns de mână, lăsându-l să o conducă. Basul din club aproape zguduia trotuarul. Cafeneaua din apropiere era cam la fel de aglomerată ca şi clubul, iar chelnerii umblau de colo-colo, împărţind espresso, cafe latte şi băuturi de fructe cu gheaţă.

— Te-am luat cam repede, începu el, trăgându-i un scaun.

— Da, aşa e. Sunt flatată.

Stătea în faţa ei, cu capul înclinat.

— Eşti flatată?

— Da. Chiar dacă nu-mi amintesc nimic, nu cred că sunt proastă. Deşi era apăsător şi cald, lui Bailey i se părea că aerul era nemaipomenit.

— Eşti un bărbat incredibil de atrăgător. Şi mă uit în jur, chiar aici...

Îndreptându-se, făcu ceea ce tocmai spusese, cercetând măsuţele înghesuite unele în altele, sub marchiza de un verde-închis. Femei frumoase peste tot. În tot oraşul, pe

unde ne-am plimbat astăzi, în clubul acela, aici în cafenea. Dar eu sunt cea căreia i-ai făcut avansuri, aşa că sunt flatată.

— Nu este tocmai reacţia pe care o aşteptam. Dar cred că merge, deocamdată.

Privi spre chelnerul care se grăbi la masa lor.

— Cappuccino? o întrebă pe Bailey.

— Ar fi perfect.

— Fără cofeină sau obişnuit? întrebă chelnerul.

— Cafea adevărată, îi spuse Cade şi se apropie de Bailey. Îţi revine culoarea în obraji.

— Mă simt mai bine. A venit o femeie la toaletă.

— S-a luat de tine?

— Nu, nu. Înduioşată de instinctul lui de a o apăra, îi puse palma peste mână. Nu stăteam prea bine pe picioare când a intrat ea. A intrat aşa ţanţoşă. I se arcuiră buzele. Şi preţ de o clipă am crezut că o cunosc.

El întoarse mâna, prinzându-i palma.

— Ai recunoscut-o?

— Nu, nu neapărat pe ea, deşi am crezut... Nu, era genul... cred că se spune „arogantă”, cu nasul pe sus, izbitoare. O roşcată înaltă, ţâfnoasă, în jeanşi strâmţi. Închise ochii un moment, respiră adânc şi îi deschise din nou. M.J.

— Acesta era numele de pe biletul din buzunarul tău.

— E aici, murmură Bailey, masându-şi tâmplele. E aici undeva, în mintea mea.

Şi e important. E vital, dar nu mă pot concentra. Dar e o femeie, şi face parte din viaţa mea. Şi, Cade, ceva nu e în regulă.

— Crezi că are probleme?

— Nu ştiu. Când încep să disting conturul – când aproape că o văd – e pur şi simplu imaginea aceasta a încrederii şi

competenței depline. Ca şi când nu ar avea cum să fie ceva în neregulă. Şi e vina mea. Trebuie să fie vina mea.

El scutură din cap. Vinovăția nu ajuta. Nu era calea pe care trebuiau să apuce.

— Spune-mi ce vezi când îți apare imaginea aceea. Încearcă să te relaxezi şi spune-mi.

— Păr scurt, roşcat-închis, trăsături ferme. Ochi verzi. Dar poate sunt ai tăi. Dar cred că şi ai ei sunt verzi, mai închişi decât ai tăi. Aproape i-aş putea desena fața.

Dacă aş şti să desenez.

— Poate că ştii. Scoase un pix şi un blocnotes din buzunar. Încearcă.

Muşcându-şi buza de sus, încercă să surprindă figura ascuțită, triunghiulară.

Oftând, puse pixul jos în timp ce li se servea cafeaua.

— Cred că putem concluziona că nu sunt pictor.

— Găsim unul.

Luă blocnotesul şi zâmbi, văzând schița lamentabilă.

— Până şi eu m-aş putea descurca mai bine şi de-abia am reuşit să iau un şapte după unicul semestru trist de arte, pe care l-am făcut. Crezi că poți descrie trăsăturile ei?

— Pot încerca. Nu văd totul clar. E ca şi când aş încerca să reglez o cameră care nu funcționează tocmai bine.

— Desenatorii care lucrează pentru poliție se pricep să pună piesele laolaltă.

Bailey sorbi din cafea.

— Poliție? Trebuie să mergem la poliție?

— Neoficial. Nu te îngrijora. Ai încredere în mine.

— Am. Dar cuvântul poliție îi răsuna în cap ca o alarmă. Voi avea.

— Avem o pistă pe care o putem urma. Ştim că M.J. E femeie, o roşcată înaltă şi țâfnoasă. Mary Jane, Martha June, Melissa Jo. Ai fost cu ea în deşert.

— Asta se întâmpla în vis. Soare, cer şi stânci. Mulţumire. Apoi teamă. Eram toate trei în vis, dar nu-mi amintesc bine.

— În fine, vom vedea dacă găsim vreo similitudine, şi atunci vom avea de unde să începem.

Ea privi ţintă în spuma cafelei, gândindu-se că viaţa ei era exact aşa, ca un nor al cărui centru nu se vedea.

— Faci ca lucrurile să pară uşoare.

— Nu sunt decât nişte paşi, Bailey. Faci următorul pas şi vezi unde te duce.

Ea dădu din cap, încruntându-se deasupra cafelei.

— De ce te-ai căsătorit cu o femeie pe care n-o iubeai?

Surprins, Cade se lăsă pe spate şi oftă.

— Asta da schimbare de subiect!

— Îmi pare rău. Nu ştiu de ce am întrebat. Nu este treaba mea.

— Habar n-am de ce ne-am căsătorit. Având în vedere circumstanţele, pare o întrebare destul de cinstită. El bătu darabana în masă, neliniştit. Ai putea spune că am obosit, că m-am săturat de presiunile familiei, dar asta ar însemna să mă eschivez. Nu mi-a pus nimeni pistolul la tâmplă, şi aveam peste douăzeci şi unu de ani. Îl enerva să recunoască acest fapt, îşi dădu seama. A fi cinstit cu Bailey însemna să înfrunte adevărul fără scuze. Ne plăceam suficient de mult, sau cel puţin până ne-am căsătorit. Câteva luni de căsnicie au făcut praf prietenia noastră.

— Îmi pare rău, Cade.

Stânjeneala i se citea cu uşurinţă pe chip, la fel şi amintirea nefericită. Şi, deşi îl invidia chiar şi pentru acea nefericire, ura gândul că ea contribuise la asta.

— Nu e nevoie să detaliezi.

— Ne potriveam în pat, continuă el, ignorând-o. Şi rămase să o privească în ochi, chiar şi după ce ea se retrase, închizându-se şi îndepărtându-se de el. Până la sfârşitul relaţiei, sexul a funcţionat. Problema era că după aproape

doi ani de când ne cunoscuserăm nu mai era decât sex, fără pic de emoție. Pur şi simplu nu ne păsa. Absolut deloc, îşi aminti el. Doar doi oameni plictisiți, închişi în aceeaşi casă. La asta s-a ajuns. Nu a fost vorba de un alt bărbat sau de o altă femeie. Nu au fost certuri aprinse legate de bani, cariere, copii, vase murdare. Pur şi simplu nu ne păsa. Şi când nu ne-a mai păsat deloc, am devenit nesuferiți. Atunci au intrat avocații în joc şi a devenit şi mai urât. Apoi s-a terminat.

— Te-a iubit?

— Nu. Răspunse imediat, apoi se încruntă, privi în gol şi încercă din nou să fie cinstit. Răspunsul era unul trist şi rănea. Nu, nu m-a iubit, nu mai mult decât o iubeam eu. Şi niciunul din noi nu se ostenea prea tare să lucreze la acest aspect.

Scoase bani din portofel, îi puse pe masă şi se ridică. Hai să mergem acasă.

— Cade, spuse ea atingându-i brațul. Meritai mai mult.

— Da. Privi la mâna de pe brațul său, la degetele delicate, la inelele frumoase.

La fel ca ea. Dar e puțin cam târziu pentru asta. Îi ridică mâna, iar inelul licări.

Poți uita multe lucruri, Bailey, dar poți uita iubirea?

— Nu face asta.

Al naibii să fie dacă va ceda. Subit, întreaga lui căsnicie, care eşuase lamentabil, i se arunca în față. Al naibii să fie!

— Dacă un bărbat îți pune ăsta pe deget, un bărbat pe care îl iubeşti, ai uita? Ai putea?

— Nu ştiu. Se desprinse şi o apucă grăbită pe trotuar către maşina lui. Când o răsuci spre el, ochii ei străluceau de furie şi de teamă. Nu ştiu.

— Nu ai uita. N-ai putea, dacă ar conta. Asta contează.

Îi strivi buzele cu gura, lipind-o de maşină şi năpustindu-şi frustrarea şi dorința asupra lor. Răbdarea, ardoarea

subtilă a seducției se evaporase. Nu rămăsese decât foamea pură care mustise sub ele. Şi o voia slabă, încordată şi la fel de disperată ca el. Doar în momentul acela.

Doar atunci.

Panica apăru prima, o gheară care îi tăia suflarea. Nu putea răspunde acestei nevoi puternice, violente. Pur şi simplu nu era pregătită sau echipată să îi facă față şi să supraviețuiască.

Aşa că se dădu bătută, abrupt, pe deplin, fără să gândească, o parte din ea având încredere că el nu o va răni. Cedă în fața fulgerului pasiunii cutremurătoare, a uluitoarei puteri a dorinței dezlănțuite, lăsându-se zguduită de aceasta pentru un moment răvăşitor.

Şi ştiu că s-ar putea să nu supraviețuiască nici măcar abandonului.

Tremura, înfuriindu-l. Făcându-l să se ruşineze. O rănea. Aproape că voia să o rănească, căci astfel ar fi ținut minte. Nu era durerea mai uşor de ținut minte decât blândețea?

Ştia că, dacă l-ar uita, asta l-ar ucide.

Iar dacă o rănea, ar fi ucis tot ce era demn în el.

Îi dădu drumul, îndepărtându-se. Instantaneu, ea îşi cuprinse pieptul cu brațele, cu un gest defensiv care îl săgetă. Muzica, vocile pline de entuziasm şi râsetele se împrăştiau pe trotuarul din spatele lui în timp ce el o privea neclintit, ca pe o căprioară țintuită locului de lumina farurilor.

— Îmi pare rău.

— Cade...

El ridică mâinile, cu palmele în afară. Rareori îşi ieşea din fire, dar ştia că era mai bine să nu zgândărească lucrurile până când nu se liniştea.

— Îmi pare rău, repetă el. Este problema mea. Te duc acasă.

Şi, după ce ajunseră, după ce ea intră în camera ei şi stinse luminile, el se întinse în hamac, de unde îi putea vedea fereastra.

Ceea ce îl făcuse să-şi piardă cumpătul nu fusese într-atât scrutarea propriei vieţi, îşi dădu el seama. Ştia ce fusese bine şi ce fusese rău, ce paşi greşiţi făcuse. Era vorba de inelele de pe degetele ei şi de înfruntarea, în cele din urmă, a faptului că era posibil ca unul din ele să-i fi fost pus pe deget de un bărbat. Un bărbat care poate aştepta ca ea să-şi amintească.

Şi nu era vorba despre sex. Sexul nu era o problemă. Ea i s-ar fi dăruit în seara aceea. O văzuse când intrase în bucătărie, iar ea era cufundată în citit. Ştiuse că se gândea la el. Că îl dorea.

Acum se gândea că fusese nesăbuit să nu ia ceea ce i se oferea. Dar nu o luase, pentru că dorea mai mult. Mult mai mult.

Voia iubire şi nu era rezonabil să o dorească. Era pierdută, speriată, avea o problemă pe care niciunul din ei nu o putea identifica. Cu toate acestea, dorea ca ea să se îndrăgostească fulgerător de el, la fel de repede şi de deplin pe cât se îndrăgostise el de ea.

Nu era rezonabil.

Dar nu dădea doi bani pe raţiune.

Avea să-i ucidă balaurul, oricât l-ar costa. Şi după ce o va face, se va lupta cu oricine i s-ar fi pus în cale, pentru a o păstra. Chiar dacă cea care s-ar fi interpus ar fi fost Bailey însăşi.

Când se cufundă la somn, visă. În vis îi apărură balauri şi o domniţă cu părul auriu, închisă într-un turn înalt, prinzând mari diamante albastre într-o ţesătură.

Şi ea visă în timp ce dormea. În vis îi apărură fulgere care o îngrozeau şi o făceau să alerge prin întuneric, cu mâinile încleştate pe puterea zeilor.

Capitolul 7

În ciuda faptului că dormise prost, Bailey se trezi şi se ridică din pat la şapte.

Trase concluzia că avea un fel de ceas intern care se declanşa la o anumită oră şi nu se putu hotărî dacă lucrul acesta o făcea să fie plictisitoare sau responsabilă.

În orice caz, se îmbrăcă, rezistând tentației de a traversa holul şi de a intra în camera lui Cade, şi coborî să prepare cafeaua.

Ştia că era furios pe ea. O furie de gheață care clocotea şi pe care nu avea idee cum să o topească sau să o disperseze. Nu suflase nicio vorbă când se întorseseră din Georgetown, iar tăcerea fusese încărcată de tensiune şi, era sigură, de frustrare sexuală.

Se întreba dacă mai provocase vreodată frustrare sexuală vreunui bărbat şi îşi dorea să nu fi simțit acea satisfacție feminină provocată de faptul că îl făcuse pe un bărbat precum Cade să simtă aşa ceva.

Dar dincolo de asta, dispozițiile lui atât de schimbătoare o năuceau şi o întristau.

Se întreba dacă ştia mai mult despre natura umană decât despre propriul ei trecut.

Se întrebă dacă ştia vreun lucru despre masculul speciei.

Bărbații se purtau în această manieră inexplicabilă tot timpul? Iar dacă era aşa, cum făcea față o femeie inteligentă? Ar trebui să fie distantă şi rece până când el îşi va motiva comportamentul? Sau ar fi mai bine să fie prietenoasă şi să se poarte normal, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic?

Ca şi când nu ar fi sărutat-o de parcă ar fi vrut să o înghită cu totul. Ca şi când nu şi-ar fi trecut mâinile peste ea de parcă ar fi avut dreptul să o facă, ca şi cum ar fi fost

cel mai normal lucru din lume să-i transforme trupul într-o masă tremurătoare de dorințe.

În clipa aceea, în timp ce trăgea de uşa frigiderului ca să ia laptele, starea ei se schimbă, trecând de la timiditate la enervare. De unde naiba să ştie cum să se poarte? Habar n-avea dacă mai fusese vreodată sărutată în felul acela, dacă mai simțise vreodată aşa ceva, dacă mai dorise astfel. Doar pentru că era pierdută, trebuia să o apuce, supusă, în orice direcție ar fi îndreptat-o Cade Parris?

Şi dacă o îndrepta către pat, trebuia să sară în el?

O, nu, nu credea asta. Era o femeie matură, capabilă să ia propriile decizii. Nu era proastă şi nu era neajutorată. Reuşise să angajeze un detectiv, nu-i aşa?

La naiba!

Doar pentru că nu ştia ce comportament avusese până atunci nu însemna că nu putea să înceapă să creeze un precedent în momentul acela.

Nu avea de gând să fie un preş de şters picioarele.

Nu avea de gând să fie nesăbuită.

Nu avea de gând să fie o victimă.

Trânti cutia de lapte pe blat, privind încruntată pe fereastră. Cade avu ghinionul ca ea să îl vadă dormind în hamac exact când enervarea ajunsese la cote maxime.

Nu ar fi dormit atât de liniştit, dacă ar fi văzut-o cum îi ardeau ochii, cum i se arcuiau buzele de furie.

Pregătită să lupte, Bailey ieşi din casă trântind uşa şi traversă hotărâtă gazonul.

Scutură hamacul cu putere.

— Cine naiba te crezi?

— Ce? El se trezi brusc, prinzându-se de marginea hamacului pentru a-şi recăpăta echilibrul, cu mintea înecată de somn. Ce? Nu îți aminteşti?

— Nu face pe deşteptul cu mine! Scutură hamacul din nou, în timp ce el se chinuia să se ridice. Iau propriile

decizii, îmi conduc singură viața – așa cum este. Te-am angajat să mă ajuți să aflu cine sunt şi ce mi s-a-ntâmplat. Nu te plătesc ca să te bosumfli că refuz să sar în pat cu tine când ai tu chef.

— În regulă. Se frecă la ochi, reuşind în cele din urmă să vadă limpede fața aceea uluitoare şi furioasă care stătea aplecată deasupra lui. Despre ce naiba vorbeşti? Nu mă bosumflu, eu...

— Nu spune că nu te-ai bosumflat, ripostă ea. Ai dormit afară, în curte, ca un vagabond.

— E curtea mea. Îl irita că trebuia să sublinieze acest lucru. Îl irita şi mai tare că fusese trezit din somn cu o ceartă, înainte ca mintea să i se limpezească.

— M-ai dus la dans, continuă ea, mişcându-se de colo-colo. Ai încercat să mă seduci pe ringul de dans, apoi ți-a sărit țandăra pentru că...

— „Țandăra." Cuvântul îl duru. Ascultă, scumpo, nu mi-a sărit țandăra niciodată în viață.

— Ba da, ți-a sărit, şi nu-mi spune „scumpo" pe tonul ăsta!

— Acum nu-ți place tonul meu. El îşi miji ochii primejdios, până când nu mai rămaseră decât două fante verzi scăpărătoare, care amenințau să se răzbune. Ei bine, hai să încercăm un ton nou-nouț şi să vedem cum... încheie el înjurând când ea scutură hamacul, făcându-l să pice în nas.

Prima ei reacție a fost de şoc, apoi îi veni instinctiv să-şi ceară scuze. Dar simțind că tensiunea plutea în aer, făcu un pas înapoi, îşi ridică brusc bărbia şi porni spre casă.

Cade se izbise de pământ cu un bufnet şi era sigur că auzise cum îi trosniseră oasele. Dar se ridică destul de repede în picioare, şchiopătând puțin, suficient de repede pentru a o prinde înainte ca ea să ajungă la uşă.

O răsuci către el.

— Ce te-a apucat...

— O meritai. Sângele îi pulsa în tâmple, inima îi bubuia, dar nu avea de gând să dea înapoi.

— De ce naiba?

— De-aia.

— Ei bine, asta da explicație!

— Dă-te din calea mea! Mă duc la o plimbare.

— Nu, spuse el apăsat, nu te duci.

— Nu-mi poți spune ce să fac.

El estimă că avea o greutate de aproape două ori mai mare decât a ei şi era cu vreo douăzeci de centimetri mai înalt decât ea. Îşi arcui buzele posomorât.

— Ba da, pot. Eşti isterică.

Asta puse capac.

— Cu siguranță nu sunt isterică. Dacă aş fi isterică, ți-aş şterge zâmbetul acela nesuferit de pe față cu unghiile, ți-aş scoate ochii şi...

Pentru a simplifica lucrurile, el nu făcu decât să o ia pe sus, ducând-o în casă. Ea se agită, bâigui, dădu puțin din picioare, dar reuşi să o aşeze pe un scaun în bucătărie. Punându-şi mâinile pe umerii ei şi apropiindu-şi fața de a ei, îi porunci scurt: – Stai aici!

Dacă nu bea cafea imediat, avea să moară. Sau să ucidă pe cineva.

— Eşti concediat.

— Bine, nemaipomenit, uraa! O lăsă să spumege în timp ce îşi turnă cafea, dând-o pe gât ca pe apă. Dumnezeule, ce mai dimineață!

Luă o cutie de aspirină, se chinui să deşurubeze capacul special făcut pentru a nu le permite copiilor să îl deschidă, în timp ce durerea de cap care se insinua cu perfidie îi explodă cu furie.

— Nu voi tolera ca o femeie să țipe la mine înainte să deschid ochii. Orice te-o fi făcut să îți ieşi din fire, scumpo,

aşteaptă până când... înjură din nou, trântind capacul încăpăţânat pe marginea blatului pe care îşi încleştase mâna.

Îi zvâcnea capul, îşi zdrelise genunchiul când se izbise de pământ şi ar fi fost în stare să rupă plasticul cu dinţii pentru a ajunge la aspirină.

Înjurând cu foc, trase un cuţit mare din suportul de lemn de pe blat şi hăcui cutia până o decapită. Cu faţa roşie de furie, se întoarse cu cutia într-o mână şi cu cuţitul în cealaltă. Avea dinţii încleştaţi.

— Ascultă... începu el.

Bailey îşi dădu ochii peste cap şi alunecă de pe scaun pe podea, leşinând înainte ca el să apuce să facă vreo mişcare.

— Dumnezeule!

Cuţitul îi căzu zăngănind pe podea, iar aspirina se împrăştie peste tot, în timp ce cutia distrusă se lovi de gresie. Cade o ridică pe Bailey şi, neştiind ce să facă, o întinse pe masa de bucătărie şi umezi o cârpă.

— Haide, Bailey, revino-ţi, scumpo!

Îi udă faţa, îi masă încheieturile, blestemându-se. Cum de putuse să strige la ea în felul acela, făcând pe durul când ea era atât de fragilă? Poate că data viitoare se va duce să lovească nişte căţeluşi sau să calce în picioare nişte pisoi.

Când ea gemu mişcându-se, el îi luă mâna moale şi o duse la buze.

— Aşa. Revino-ţi. Ea clipi, deschizând ochii, în timp ce el îi mângâia părul. E în regulă, Bailey. Încetişor.

— O să mă omoare. Avea ochii deschişi, dar nu vedea. Se încleştase de cămaşa lui, iar teroarea o sufoca. O să mă omoare.

— Nu îţi va face nimeni rău. Sunt aici.

— O să mă omoare. Are un cuţit. Dacă mă găseşte, mă va omorî.

Voia să o ia în braţe, să o aline, să alunge totul, căci ea avusese încredere în el că o va ajuta. Îşi menţinu vocea calmă, îi desfăcu degetele de pe cămaşă, ţinându-i mâinile într-ale lui.

— Cine are cuţitul, Bailey? Cine o să te omoare?

— El... El... Vedea, aproape că vedea mâna repezindu-se, cuţitul scânteind repetat. E plin de sânge. Sânge peste tot. Trebuie să fug de sânge. Cuţitul.

Fulgerul. Trebuie să fug.

O ţinu nemişcată, continuând să rămână calm.

— Unde te afli? Spune-mi unde te afli.

— În întuneric. Luminile sunt stinse. Mă va ucide. Trebuie să fug.

— Unde să fugi?

— Oriunde. Respira sacadat, iar aerul îi scrijelea gâtul ca nişte unghii. Oriunde, departe. Undeva departe. Dacă mă găseşte...

— Nu te va găsi. Nu-l voi lăsa să te găsească. Îi cuprinse faţa ferm cu palmele, pentru a o putea privi în ochi. Încetişor acum. Încetişor. Dacă va continua să gâfâie în felul acela, avea să sufoce şi să leşine din nou. Nu credea că putea face faţă. Eşti în siguranţă aici. Eşti în siguranţă cu mine. Înţelegi asta?

— Da. Da. Închise ochii, scuturându-se violent. Da. Am nevoie de aer. Te rog, am nevoie de nişte aer.

O luă în braţe din nou, ducând-o afară. O puse pe şezlongul tapiţat din curtea interioară, aşezându-se lângă ea.

— Încet. Şi nu uita, eşti în siguranţă aici. Eşti în siguranţă.

— Da, în regulă. Făcând un efort, răsuflă adânc, scoţând aerul care părea să i se coaguleze în piept, explodându-i în plămâni. Sunt bine.

„Nici pe departe”, gândi el. Era albă ca varul, transpirase şi tremura. Dar amintirea era aproape şi trebuia să încerce să o scoată la iveală.

— Nu te va răni nimeni. Nu te va atinge nimeni aici. Gândeşte-te la asta şi încearcă să-mi spui tot ce îţi aminteşti.

— Văd frânturi. Se chinui să respire, îndepărtând greutatea care îi apăsa pieptul.

Când aveai cuţitul în mână...

Teamă o săgetă din nou ca un pumnal ascuţit.

— Te-am speriat. Îmi pare rău. Îi luă mâinile, ţinându-le într-ale lui. Nu ţi-aş face rău.

— Ştiu. Închise ochii din nou, lăsând soarele să-i încălzească pleoapele. Era un cuţit. O lamă lungă, curbată. E frumos. Mânerul de os are incrustaţii adânci. L-am văzut... poate l-am folosit.

— Unde l-ai văzut?

— Nu ştiu. Erau voci, strigând. Nu ştiu, nu aud ce spun. E ca oceanul, toate acele sunete, urlete, sunete violente. Îşi apăsă mâinile pe urechi, ca şi când ar fi putut bloca zgomotul. Apoi e sânge, sânge peste tot. Pe toată podeaua.

— Ce fel de podea?

— Un covor, un covor gri. Fulgeră întruna, iar cuţitul scânteiază neîncetat.

— Este o fereastră? Vezi fulgerul prin fereastră?

— Da, cred... Se cutremură din nou, iar scena care se lupta să se contureze în mintea ei se evaporă. Este întuneric. Totul s-a întunecat şi trebuie să scap.

Trebuie să mă ascund.

— Unde te ascunzi?

— E un loc mic, înghesuit. Iar dacă mă vede, nu am scăpare. Are cuţitul. Văd mâna pe mâner. Este atât de aproape. Dacă se întoarce...

— Povesteşte-mi despre mână, spuse Cade, întrerupând-o cu blândețe. Cum arată mâna, Bailey?

— E întuneric, foarte întuneric, dar e o lumină care saltă de colo-colo. Aproape că mă prinde. El ține cuțitul, iar încheieturile lui sunt albe. Are sânge pe ele. Pe inel.

— Ce fel de inel, Bailey? O privi țintă, dar vocea îi rămase la fel de calmă şi relaxată. Cum arată inelul?

— E din aur masiv, o bandă groasă. Aur galben. Piatra centrală este un rubin caboşon. De fiecare parte sunt mici diamante, tăiate sub formă de briliante.

Inițiale. T şi S, cu linii stilizate. Diamantele sunt roşii de sânge. E atât de aproape, atât de aproape, încât îi simt mirosul. Dacă priveşte în jos... Dacă priveşte în jos şi mă vede, mă va ucide, mă va tăia în bucăți, dacă mă găseşte.

— Nu te-a găsit. Nemaiputând să îndure, Cade o ridică, luând-o în brațe. Ai scăpat. Cum ai scăpat, Bailey?

— Nu ştiu. Uşurarea era atât de mare... brațele lui Cade care o înlănțuiau, soarele încălzindu-i spatele, obrazul lui lipit de părul ei, încât ar fi putut plânge.

Nu-mi amintesc.

— E în regulă. Ajunge.

— Poate că l-am ucis. Se retrase, privindu-l în ochi. Poate că am folosit arma care era în geantă şi l-am ucis.

— Nu lipsea niciun glonț din armă, Bailey.

— Aş fi putut să le înlocuiesc.

— Scumpo, după opinia mea de profesionist, nu ai şti cum se face asta.

— Dar dacă...

— Iar dacă ai făcut-o – o prinse de umeri, scuturând-o scurt –, ai făcut-o pentru a te proteja. Era înarmat, erai îngrozită şi se pare că deja omorâse pe cineva. Orice ai fi făcut pentru a supraviețui a fost în legitimă apărare.

Ea se mişcă, privi spre curte, spre flori, spre copacii bătrâni înfrunziți, spre gardul îngrijit.

— Ce fel de persoană sunt? Este foarte probabil să fi asistat la uciderea cuiva.

Nu am făcut nimic pentru a interveni, nimic pentru a ajuta.

— Fii raţională, Bailey. Ce-ai fi putut face?

— Ceva, murmură ea. Nu m-am dus la telefon să sun la poliţie. Pur şi simplu am fugit.

— Şi dacă nu ai fi făcut-o, ai fi moartă. Îşi dădu seama după tresărirea ei că avusese un ton aspru. Dar de asta avea nevoie. În schimb, eşti în viaţă şi, încet-încet, punem lucrurile laolaltă. Se ridică, îndepărtându-se, pentru a nu ceda tentaţiei de a o strânge în braţe. Te aflai într-un fel de clădire. Într-o încăpere cu un covor gri, probabil cu o fereastră. A avut loc o ceartă şi cineva a scos un cuţit.

L-a folosit. E posibil ca iniţialele lui să fi fost T. S. A venit după tine şi era întuneric. Mai mult ca sigur a avut loc o pană de curent, iar clădirea a rămas fără electricitate. O secţiune din partea de nord-vest a oraşului a rămas fără electricitate timp de două ore, cu o seară înainte să mă angajezi, aşa că avem un punct de plecare. Cunoşteai clădirea destul de bine, încât să te ascunzi. Aş spune că acolo îţi era locul. Locuieşti sau lucrezi acolo.

El se întoarse, observând că îl privea cu mare atenţie. Mâinile îi stăteau din nou liniştite în poală.

— Pot verifica dacă a avut loc vreo înjunghiere în noaptea aceea, dar am răsfoit ziarele şi nu s-a scris nimic despre aşa ceva.

— Dar au trecut câteva zile de atunci. Cineva trebuie să fi găsit... un cadavru, dacă a fost vreunul.

— Nu şi dacă erau case particulare sau un birou care a fost închis peste weekendul prelungit. Dacă ar mai fi fost cineva în clădire când s-a întâmplat nenorocirea, s-ar fi raportat. Probabil că erai singură.

I se strânse stomacul gândindu-se că Bailey fusese singură în întuneric cu un ucigaş.

— Furtuna nu a izbucnit decât după ora zece.

Era logic, şi simpla trecere de la teorie la fapte o linişti.

— Ce facem acum?

— Ne vom plimba cu maşina prin zona în care a fost pană de curent, începând cu hotelul la care ai ajuns.

— Nu-mi amintesc cum am ajuns la hotel, dacă am mers pe jos sau am luat un taxi.

— Fie ai mers pe jos, fie ai luat autobuzul sau metroul. Am verificat deja taxiurile. Nicio companie nu a avut vreo comandă în apropiere de hotel în seara aceea. Vom porni de la premisa că ai mers pe jos şi că erai prea zguduită pentru a te gândi să iei un autobuz, deci, dat fiind că metroul nu circula decât până la miezul nopții, asta e cea mai posibilă variantă.

Ea încuviință, privindu-şi mâinile.

— Îmi pare rău că am strigat la tine mai devreme. Nu meritai, după toate lucrurile pe care le-ai făcut pentru mine.

— Ba da, meritam. Îşi vârî mâinile în buzunare. Refuz să accept că „mi-a sărit țandăra” dar sunt de acord că „mi-am ieşit din fire”.

Se bucură văzând că buzele ei se arcuiesc într-un zâmbet timid, când îşi ridică privirea.

— Cred că amândoi ne-am ieşit din fire. Te-ai lovit când te-am trântit la pământ?

— Orgoliul meu va fi rănit o vreme. Altfel, nu. Îşi înclină capul. În mişcarea aceea şi în ochii lui se citi o scânteie de aroganță. Şi nu am încercat să te seduc pe ringul de dans, Bailey. Chiar te-am sedus acolo.

Pulsul ei se poticni câteva momente. Era înfiorător de superb cum stătea acolo, în soarele dimineții, răvăşit, cu părul negru şi des în dezordine, cu gropițele acelea săpate în

obraji şi cu buzele arcuite arogant. Nicio femeie în viaţă, se gândi Bailey, nu s-ar fi putut abţine să nu-l dorească.

Şi era sigură că el o ştia.

— Orgoliul tău pare a fi la locul lui, rănit sau nu.

— Nu e niciodată prea târziu să repetăm figura.

Simţi fluturi în stomac la gândul acesta, dar reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Mă bucur că nu mai eşti supărat pe mine. Nu cred că mă descurc prea bine într-o confruntare.

El îşi fricţionă pe cotul de pe care se duseseră câteva straturi de piele când căzuse.

— Pare că te descurci destul de bine. Mă duc să mă spăl, iar apoi vom face o plimbare de duminică.

Erau atâtea feluri de clădiri, se gândi Bailey, în timp ce Cade conducea maşina prin oraş. Vechi, noi, case dărăpănate, înşiruite una după alta, şi case renovate.

Clădiri înalte de birouri şi magazine scunde.

Observase cu adevărat oraşul până atunci? se întrebă ea. Zidurile înclinate de piatră, copacii de pe marginea trotuarelor. Autobuze care claxonau şi frânau în scrâşnet de roţi.

Mereu era atât de umed în iulie? Soarele verii era întotdeauna de culoarea hârtiei? Iar florile erau mereu atât de frumoase în spaţiile publice, ascunse după statui şi presărate de-a lungul străzilor?

Făcuse vreodată cumpărături în vreunul dintre magazinele acestea, mâncase în vreunul dintre restaurantele acelea?

Copacii reapărură, înalţi şi impunători, încadrând şoseaua ca şi când ar fi mers printr-un parc, nu prin mijlocul unui oraş aglomerat.

— Este ca şi când aş vedea totul pentru întâia oară, murmură ea.

— Îmi pare rău.

— Nu contează. Fie îmi voi aminti, fie nu.

Trecură pe lângă case vechi, grațioase, din cărămidă şi granit, apoi pe lângă un şir de magazine elegante şi moderne. Bailey scoase un mic sunet şi, deşi de-abia îl auzise, Cade încetini.

— Ți-ai amintit ceva?

— Buticul acela. Marguerite’s. Nu ştiu.

— Hai să aruncăm o privire.

Ocoli sensul giratoriu, apoi parcă în spațiul special amenajat din fața câtorva magazine de lux.

— Totul este închis, ceea ce nu înseamnă că nu ne putem uita la vitrine.

Aplecându-se, îi deschise portiera pentru a o ajuta să coboare din maşină.

— Poate că doar mi-a plăcut rochia din vitrină, murmură ea.

Era foarte frumoasă; valuri de mătase trandafirie, cu bretele subțiri de strasuri strălucitoare care coborau până sub corset.

Aranjamentul era completat de o mică poşetă argintie de seară şi de o pereche de pantofi cu tocuri înalte de aceeaşi culoare.

Văzând-o cum zâmbeşte, Cade îşi dori ca magazinul să fi fost deschis, ca să i-o poată cumpăra.

— E stilul tău.

— Nu ştiu. Îşi făcu mâinile căuş pe sticlă, privind printre ele, cucerită de încântarea de a se uita, pur şi simplu, la lucruri frumoase. Uite un minunat taior de seară din în bleumarin. O, şi rochia aceea roşie e pur şi simplu fabuloasă. Nu are cum să nu te facă să te simți puternică şi plină de succes. Ar fi cazul să încep să port culori mai îndrăznețe, dar mereu sfârşesc alegând culori pastelate.

— Încearcă verdele acesta, Bailey. Are personalitate. Nimic nu e mai obositor decât o fire conservatoare, când vine vorba de haine.

Cât mai trebuie să stau aici, în vreme ce voi două vă jucați cu hainele? Mor de foame.

O, nu-ți mai bate gura. Nu eşti fericită decât dacă înfuleci sau îți cumperi jeanşi noi.

Bailey, nu bejul acela plictisitor. Verdele. Ai încredere în mine."

— Ea m-a convins, murmură Bailey. Am cumpărat taiorul verde. Întotdeauna are dreptate.

— Cine are dreptate, Bailey? Nu o atinse, de teamă că până şi o mână încurajatoare pe umăr ar fi speriat-o. M.J.?

— Nu, nu, nu M.J. Ea e nervoasă, nerăbdătoare, urăşte să piardă timpul.

Cumpărăturile sunt o mare pierdere de timp pentru ea.

Vai, o durea capul. Avea să-i explodeze în orice clipă, desprinzându-i-se pur şi simplu de pe umeri. Dar nevoia era mai mare, nevoia de a se agăța de lucrul acesta. De răspunsul acesta unic. Stomacul îi tresări, amenințând să-i urce în gât, iar pielea îi deveni lipicioasă din cauza efortului de a-şi controla greața.

— Grace. Rămase fără glas, rostind cuvântul. Grace, spuse ea din nou, iar genunchii i se înmuiară. O cheamă Grace. Grace şi M.J. Ochii i se umeziră de lacrimi care i se rostogoliră pe obraji, în timp ce îşi aruncă brațele în jurul gâtului lui Cade. Am fost aici. Am fost în magazinul acesta. Am cumpărat un taior verde. Mi-aduc aminte.

— Bun. Bravo, Bailey. O luă pe sus, învârtind-o iute.

— Nu, asta nu e tot. Îşi apăsă fruntea cu mâna. Durerea îi urla în creieri acum.

Dar e tot ce-mi amintesc. Că am fost aici cu ele şi că am cumpărat taiorul. Ce prostie! De ce mi-aş aminti că mi-am cumpărat un taior?

— Îți aminteşti de unii oameni. Îşi plimbă degetele mari pe tâmplele ei şi simți durerea care pulsa înăuntru. Sunt importanți pentru tine. A fost un moment, o perioadă plăcută pe care ați petrecut-o împreună.

— Dar nu-mi amintesc chipurile lor. Nu tocmai. Doar de nişte senzații.

— Faci progrese. O sărută pe frunte şi o conduse înapoi la maşină. Şi totul se întâmplă rapid acum. O aşeză pe scaun şi îi puse centura de siguranță chiar el. Şi îți face rău.

— Nu contează. Trebuie să aflu.

— Contează pentru mine. O să găsim ceva împotriva durerii tale de cap şi apoi mergem să mâncăm. După aceea o luăm de la capăt.

Nu avea să-l facă să se răzgândească aducând argumente. Bailey trebuia să admită că o luptă cu Cade, la care se adăugase durerea năucitoare de cap, ar fi însemnat pentru ea un eşec total. Îl lăsă să o aşeze în pat, înghițind supusă aspirina pe care i-o adusese. Închise ochii obedientă, după cum o instruise el, apoi îi deschise iar când îi aduse un bol cu supă de pui.

— E din conservă, îi spuse el, aranjându-i pernele la spate. Dar ar trebui să ajute.

— Aş putea mânca în bucătărie, Cade. E o durere de cap, nu o tumoare. Şi aproape că mi-a trecut.

— O să te pun la muncă mai târziu. Acum, lasă-te răsfățată cât mai poți.

— Bine, aşa voi face. Luă o lingură de supă. E minunată. Ai pus cimbru.

— Ca să-i dea o savoare franțuzească.

Zâmbetul ei dispăru.

— Paris, murmură ea. Ceva legat de Paris. Durerea de cap îi reveni când încercă să se concentreze.

— Nu te mai gândi acum. Se aşeză lângă ea. Cred că subconştientul tău îți dă de veste că nu eşti pregătită complet pentru a-ți reaminti. E suficient puțin câte puțin.

— Presupun că va trebui să se obişnuiască. Zâmbi din nou. Vrei nişte supă?

— Dacă tot ai pomenit... Se aplecă, lăsând-o să-l hrănească, fără a-şi desprinde privirea din ochii ei. Nu-i rea deloc.

Mai luă şi ea o lingură. Minunată.

— La cât de priceput eşti în bucătărie, sunt surprinsă că soția ta te-a lăsat să pleci.

— Fosta soție! Şi aveam un bucătar.

— Oh!

Îl hrăni din nou, mâncând şi ea la rândul ei.

— Am încercat să mă gândesc cum să te întreb, fără să par nepoliticoasă.

El îi dădu părul după ureche.

— Întreabă-mă pur şi simplu.

— Ei bine, această casă încântătoare, mobilierul vechi, maşina sport luxoasă...

Şi apoi, biroul tău.

Gura lui zvâcni.

— E ceva în neregulă cu biroul meu?

— Nu. Ei bine, nimic ce nu ar putea fi rezolvat cu ajutorul unui buldozer şi al unei echipe de constructori. Doar că nu se potriveşte cu restul.

— Am o chestie în legătură cu afacerea mea, care trebuie să acopere toate plățile, iar biroul acela este cam tot ce-mi pot permite deocamdată. Cu munca mea de investigator îmi plătesc facturile şi mai rămân cu ceva pe deasupra. Mie, personal, îmi convine. O privi surâzător. La bani mă refer. Dacă asta întrebi.

— Presupun că da. Înseamnă că eşti bogat.

— Depinde cum defineşti bogăția sau dacă te referi la mine ca individ sau la întreaga familie. E vorba de centre comerciale, imobiliare, genul acesta de lucruri. De-a lungul timpului am avut o mulțime de doctori, de avocați şi de bancheri. Iar eu sunt...

— Oaia neagră, completă ea, încântată de postura lui. Nu ai vrut să intri în afacerea familiei. Nu ai vrut să fii doctor, avocat sau bancher.

— Nu, am vrut să fiu Sam Spade.

Încântată, râse înfundat.

— Şoimul maltez. Mă bucur foarte mult că nu ai vrut să fii bancher.

— Şi eu. Îi luă mâna pe care ea şi-o pusese pe obrazul lui, apăsându-şi-o pe buze, şi o simți tremurând sub atingerea lui.

— Mă bucur că ți-am găsit numele în cartea de telefon. Vocea ei deveni mai gravă. Mă bucur că te-am găsit.

— Şi eu.

Luă tava dintre ei şi o puse deoparte. Şi de-ar fi fost orb, se gândi el, ar fi înțeles ce se citea în privirea ei în clipa aceea. Iar inima îi săltă de bucurie.

— Aş putea să plec şi să te las singură acum. Îşi trecu degetul pe clavicula ei, zăbovind la baza gâtului, unde pulsul bătea iute. Nu asta vreau să fac.

Era decizia ei, ştia. Alegerea ei. Momentul ei.

— Nici eu nu vreau asta. Când el îi cuprinse fața cu mâinile, ea închise ochii.

Cade, s-ar putea să fi făcut ceva oribil.

Buzele lui se opriră la câțiva centimetri de-ale ei.

— Nu-mi pasă.

— S-ar putea... S-ar putea... Hotărâtă să înfrunte gândul, deschise ochii din nou.

S-ar putea să mai fie cineva.

Degetele lui se încleştară.

— Nu mă interesează absolut deloc.

Ea răsuflă adânc şi aşteptă o clipă.

— Nici pe mine, spuse, trăgându-l spre ea.

Capitolul 8

Deci aceasta era senzația pe care ți-o dădea apăsarea trupului unui bărbat. Un trup bărbătesc tare, flămând. Un bărbat care te dorea mai mult decât orice.

În momentul acela.

Te lăsa fără respirație, era uluitor, incitant şi proaspăt. Felul în care îşi trecea degetele prin părul ei şi buzele lui lipite de-ale ei o înfiorau. Gurile lor îngemănate, ca şi când buzele şi limbile nu erau făcute decât pentru a-l gusta pe celălalt. Iar gustul lui o umplea, puternic, masculin şi real.

Orice ar fi fost înainte, orice ar fi urmat, doar asta conta acum.

Îl mângâie, şi era splendid. Forma trupului lui, umerii largi, lungimea spatelui, talia îngustă, muşchii atât de fermi şi de încordați. Iar când mâinile îi ajunseră sub cămaşă, carnea caldă şi netedă. Fascinant.

— O, mi-am dorit să te ating. Buzele ei îi acopereau fața cu săruturi. Mi-era teamă că nu o voi face niciodată.

— Te-am dorit din prima clipă în care ai intrat pe uşă. Se retrase doar atât cât să-i vadă ochii căprui, adânci şi umezi. Dinainte să intri pe uşă. Dintotdeauna.

— N-are nicio logică. Noi nu...

— Nu contează. Doar asta.

Îi acoperi din nou gura cu buzele, adâncindu-şi sărutul, îngemănându-şi aromele.

Voia să o ia încet, să savureze fiecare moment. Părea că aşteptase asta toată viața lui, astfel că acum îşi putea acorda tot răgazul necesar pentru a atinge, gusta, explora şi

simți. Fiecare mişcare a trupului ei sub al lui era un dar. Fiecare suspin, o comoară.

Să o aibă astfel, în soarele care pătrundea în valuri pe fereastră, cu părul ei auriu întins peste cuvertura veche şi abandonându-se plină de dorință, era mai dulce decât orice vis.

Erau făcuți unul pentru celălalt. Era tot ce trebuia să ştie.

Să o vadă, să îi desfacă bluza simplă pe care i-o alesese el, să-i dezvăluie centimetru cu centimetru carnea albă şi netedă era tot ce îşi dorise. Îşi trecu buricele degetelor peste rotunjimea sânilor, simțindu-i pielea înfiorându-se, privi scânteia întunecată din ochii ei şi apoi ochii aceia care îl țintuiau.

— Eşti perfectă.

Îi cuprinse sânii cu palmele, simțind-o, şi era mică, fermă şi făcută pentru el.

Îşi coborî capul, trecându-şi buzele peste locul în care dantela sutienului întâlnea carnea, apoi urcă agale către gât, ajungând la maxilar, întorcându-se şi acoperindu-i buzele din nou.

Nimeni nu o mai sărutase astfel până atunci. Ştia că era imposibil să o fi făcut cineva cu atâta atenție. Cu un oftat uşor, se abandonă sărutului, murmurând când el se mişcă pentru a-i scoate cămaşa, tremurând când îi îndepărtă dantela, dezvelindu-i sânii şi cuprinzându-i în mâini.

Şi gura lui.

Gemu, pierdută, pierdută în splendoare, într-un labirint întunecat de senzații.

Blând, apoi dur, rece, apoi fierbinte, fiecare senzație izbindu-se cu blândețe de cealaltă, fuzionând apoi într-o plăcere pură. Indiferent unde se uita, era ceva nou şi incitant. Îi scoase cămaşa şi simți alunecarea încântătoare a cărnii lui peste ei, intimitatea gestului, inimile îngemănate.

Iar inima ei dansa pe ritmul buzelor lui, al dinților care o muşcau uşor, al limbii care o tortura fără grabă.

Aerul era precum siropul, gros şi dulce, când el îi trase pantalonii de pe şolduri.

Se strădui să inspire, dar fiecare respirație era scurtă şi sacadată. O atingea peste tot, cu mâini iscusite şi fără grabă, însă împingând-o mereu mai departe şi făcând intensitatea să crească, până când dorința deveni imensă. Mocnea în ea precum focul care cuprinde iarba uscată.

Îi rosti numele gemând, încleştându-se de cuvertură şi răvăşind-o, în timp ce trupul ei se străduia să atingă ceva pe care nu-l putea atinge. El o privea cum se arcuieşte disperată, lipindu-se de el. Îi cuprinse trupul din nou, până când buzele li se apropiară şi o privi. O privi şi, cu degete agile şi pricepute, o eliberă.

Ea îi strigă numele când dorința deveni incandescentă, agățându-se de trupul lui şi cutremurându-se.

Asta îşi dorise.

Numele lui vibra încă pe buze când i le strivi cu ale lui, rostogolindu-se cu ea pe pat, mânat de foamea neostoită de a o lua şi de a o poseda. Orbit de dorință, îşi trase jeanşii, tremurând şi el când gura ei îi atinse gâtul, când se încordă, lipită de el, vibrând nerăbdătoare.

Era mai generoasă decât orice fantezie. Mai generoasă decât orice dorință. Mai mult decât orice vis.

Soarele scălda aşternuturile răvăşite, iar ea se arcui, deschizându-se ca şi când l-ar fi aşteptat întreaga viață. Îşi simți inima bătându-i în tâmple când o pătrunse, mişcându-se să o umple.

Şocul îl îngheță şi, o clipă, rămase năuc, cu toți muşchii încordați. Dar ea scutură din cap, se înfăşură în jurul lui şi îl primi înăuntru.

— Tu, a fost singurul ei cuvânt. Doar tu.

El rămase nemişcat, ascultându-i inima care bătea nebuneşte şi sorbindu-i spasmele trupului în propria lui carne. Doar el, se gândi şi închise ochii. Fusese castă. Neatinsă. Un miracol. Iar inima îi era sfâşiată în direcţii opuse, fiind copleşit de vinovăţie şi de o plăcere pură şi egoistă.

Fusese castă, şi el o dezvirginase. Fusese neatinsă, până o atinsese el. Voia să o implore să-l ierte.

Voia să se caţere pe acoperiş şi să strige.

Nefiind sigur că vreunul din aceste lucruri ar fi fost potrivit situaţiei, testă cu blândeţe apa.

— Bailey?

— Hmm.

— În opinia mea profesională de detectiv autorizat, concluzionez că este extrem de puţin probabil să fii căsătorită. Îi simţi hohotul de râs şi îşi înălţă capul, zâmbind larg spre ea. O să menţionez asta în raport.

— Aşa să faci.

Îi dădu părul de pe obraz.

— Te-am rănit? Îmi pare rău. Nu m-am gândit nicio clipă...

— Nu. Îşi apăsă mâna peste a lui. Nu m-ai rănit. Sunt fericită, ameţită. Uşurată.

Buzele i se arcuiră şi oftă. Nici eu nu m-am gândit. Aş spune că am fost amândoi surprinşi. Brusc, simţi fiori de nelinişte în stomac. Nu eşti... dezamăgit? Dacă...

— Sunt devastat. Chiar speram să fii căsătorită, cu şase copii. Nu îmi place să fac dragoste decât cu femei căsătorite.

— Nu, am vrut să spun... A fost... Am fost... a fost totul în regulă?

— Bailey!

Cu un hohot scurt de râs, se rostogoli pe spate, astfel încât ea să se poată aşeza pe pieptul lui.

— Eşti perfectă. Absolut desăvârşită, perfectă. Te iubesc. Ea înțepeni, iar obrazul îi rămase lipit de inima lui. Ştii că da, spuse el încet. Din momentul în care te-am văzut.

Acum Bailey simțea nevoia să plângă, căci era tot ce-şi dorise să audă şi nimic din ce ar fi putut accepta.

— Nu mă cunoşti.

— Nici tu.

Ea îşi înălță capul, scuturându-l cu violență.

— Tocmai asta e ideea. Faptul că glumim pe tema asta nu schimbă adevărul.

— Iată adevărul atunci. Se ridică, apucând-o ferm de umeri. Sunt îndrăgostit de tine. Îndrăgostit de femeia pe care o țin în brațe în clipa asta. Eşti exact ce vreau, ce am nevoie şi, scumpo... O sărută uşor... o să te păstrez.

— Ştii că nu este atât de simplu.

— Nu cer să fie simplu. Îşi lăsa mâinile în jos, cuprinzându-i palmele. Te rog să te căsătoreşti cu mine.

— E imposibil. Panicată, îşi trase mâinile, dar el i le prinse calm, ținându-le nemişcate. Ştii că este imposibil. Nu ştiu de unde vin, ce am făcut. Te-am întâlnit acum trei zile.

— Toate acestea sunt logice, sau ar fi, mai puțin lucru.

O lipi de el şi aruncă rațiunea în aer cu un sărut.

— Nu face asta! Răvăşită, îi înlănțui gâtul cu brațele, ținându-se strâns. Nu face asta, Cade. Orice ar fi fost viața mea, în clipa de față este un haos. Trebuie să găsesc răspunsurile.

— Vom găsi răspunsurile. Îți promit. Dar aştept şi eu unul de la tine. Îi întoarse capul spre el. Se aşteptase la lacrimi, ştiuse că vor străluci în ochii ei, făcându-i să capete o nuanță de un auriu adânc. Spune-mi că mă iubeşti, Bailey, sau spune-mi că nu.

— Nu pot...

— E doar o întrebare, murmură el. Nu ai nevoie de ziua de ieri pentru a răspunde.

Nu, nu avea nevoie de nimic, în afară de inima ei.

— Nu pot să-ți spun că nu te iubesc, pentru că nu te pot minți. Scutură din cap, iar apoi își apăsă degetele pe buzele lui, înainte ca el să pot poată vorbi. Nu îți voi spune nici că da, căci nu ar fi corect. Este un răspuns care trebuie să aştepte până le aflu pe toate celelalte. Până voi ştie cine este femeia care ți-l va da.

Acordă-mi timp.

Îi va acorda timp, gândi el, în vreme ce capul ei se odihnea din nou pe umărul lui. Căci nimic şi nimeni nu o va lua de lângă el, orice ar fi găsit de partea cealaltă a trecutului ei.

Lui Cade îi plăcea să spună că găsirea unei soluții se rezuma la parcurgerea paşilor necesari. Bailey se întrebă câți mai erau de făcut. Simțea că urcase în fugă o scară foarte lungă în ziua aceea, iar când ajunsese la capăt, era la fel de pierdută ca întotdeauna.

Nu era pe deplin adevărat, îşi spuse ea, aşezându-se la masa din bucătărie cu un blocnotes şi un creion. Chiar şi impulsul de a face o listă cu ce ştia arăta că era o persoană organizată, căreia îi plăcea să limpezească lucrurile, până când le vedea în alb şi negru.

„Cine este Bailey?”

O femeie care se trezea în mod obişnuit la aceeaşi oră, în fiecare zi. Acest fapt o făcea să fie plictisitoare şi previzibilă sau responsabilă? Îi plăcea cafeaua neagră tare, omleta, friptura pătrunsă pe jumătate. Gusturi destul de obişnuite. Avea trupul zvelt, nu tocmai musculos, şi fără urme de bronz. Aşadar, nu era obsedată de fitness sau înnebunită după soare. Poate că avea o profesie care o făcea să petreacă mult timp în interior.

Ceea ce însemna, se gândi ea puțin amuzată, că nu era tăietor de lemne sau salvamar.

Era dreptace, blondă cu ochi căprui, şi era destul de sigură că părul ei avea culoarea naturală, sau aproape de aceea cu care se născuse.

Ştia o mulţime de lucruri despre pietre preţioase, ceea ce putea însemna că erau un hobby, o carieră sau, pur şi simplu, că îi plăcea să le poarte. Deţinea un diamant care valora o avere, pe care fie îl furase, fie îl cumpărase – ceea ce era foarte puţin probabil –, fie îl dobândise printr-un accident de un fel sau altul.

Asistase la un atac violent, posibil o crimă, şi fugise.

Dat fiind că acest fapt îi făcu tâmplele să zvâcnească din nou, nu zăbovi asupra lui.

Fredona muzică clasică la duş şi îi plăcea să se uite la filme noir clasice, la televizor. Şi nu îşi putea da seama ce spunea acest fapt despre personalitatea sau educaţia ei.

Îi plăceau hainele frumoase, materialele bune şi ezita în faţa culorilor puternice, dacă nu era împinsă de la spate.

Îşi făcea griji că ar putea fi orgolioasă şi frivolă.

Dar avea cel puţin două prietene care făcuseră parte din viaţa ei. Grace şi M.J.

M.J. Şi Grace. Bailey scrise numele pe blocnotes de mai multe ori, sperând că simpla repetiţie va declanşa o nouă scânteie.

Contau pentru ea, simţea asta. Îi era teamă pentru ele şi nu ştia de ce. Poate că mintea ei era goală, dar inima îi spunea că erau speciale pentru ea, fiindu-i mai aproape decât oricine altcineva pe lume.

Dar se temea să aibă încredere în inima ei.

Mai era ceva ce ştia că Bailey nu voia să noteze şi nu voia să decanteze în alb şi negru.

Nu avea niciun iubit. Nu fusese nimeni la care să ţină suficient sau care să o placă îndeajuns încât să ajungă la intimitate. Poate că în viaţa pe care o dusese, judecase prea

aspru, fusese prea puțin tolerantă, prea absorbită de sine pentru a accepta un bărbat în patul ei.

Sau poate că avusese o fire comună, plictisitoare, prea puțin atrăgătoare pentru ca un bărbat să o accepte în viața lui.

În orice caz, avea un iubit acum.

De ce nu i se păruse străin sau înspăimântător faptul că făcuseră dragoste, cum credea că li se părea celor neinițiați? În schimb, cu Cade, fusese la fel de firesc precum aerul.

Firesc, incitant şi perfect.

Îi spusese că o iubeşte, dar cum putea să-l creadă? El nu ştia decât foarte puțin despre ea, o fracțiune din întreg. Când memoria ei va ieşi la suprafață, el s-ar putea să descopere că este exact genul de femeie care îi displace.

Nu, nu avea să se agațe de ceea ce el îi spusese acestei Bailey, până când nu o va cunoaşte pe femeia întreagă.

Şi sentimentele ei? Înăbuşindu-şi un hohot de râs, puse creionul deoparte. Fusese atrasă de el instantaneu, avusese încredere în el în totalitate din primul moment.

Şi se îndrăgostise de el în timp ce îl privea stând în bucătăria aceasta, spărgând ouăle maronii într-un bol alb.

Dar nu putea să se încreadă în inima ei nici în acest caz. Cu cât se apropiau mai tare de aflarea adevărului, cu atât se apropia mai mult momentul în care exista posibilitatea să se despartă, apucând-o pe căi diferite.

Nu, oricât de mult şi-ar fi dorit, nu putea să lase geanta de pânză şi conținutul acesteia în seiful lui, uitând de ea şi dându-şi voie să existe pur şi simplu.

— Ai uitat câteva lucruri.

Ea tresări, întoarse capul iute şi îi privi chipul. De când stătea în spatele ei, se întrebă ea, citindu-i notițele peste umăr, în timp ce ea se gândea la el?

— Am crezut că m-ar putea ajuta să notez ceea ce ştiu deja despre mine.

— Acesta este întotdeauna un plan bun.

Se duse la frigider, scoase o bere, iar ei îi turnă un pahar de ceai cu gheață.

Ea rămase acolo, simțindu-se prost şi stânjenită, cu mâinile împreunate în poală.

Chiar se rostogoliseră goi într-un pat scăldat de soare, cu o oră înainte? Cum trebuia să se comporte la gândul acestei intimități în bucătăria îngrijită, în fața băuturilor reci şi a enigmelor?

Părea că el nu are o problemă cu asta. Se aşeză în fața ei la masă, proptindu-şi picioarele de un scaun gol şi cercetându-i blocnotesul.

— Eşti genul care îşi face griji.

— Da?

— Sigur. Întoarse o pagină şi parcurse o altă listă. Îți faci griji exact în momentul acesta. „Ce-ar trebui să-i îi spui acestui tip, acum că sunteți iubiți? Acum când ştii că e îndrăgostit nebuneşte de tine, că vrea să îşi petreacă restul vieții cu tine?"

— Cade!...

— Nu fac decât decât să menționez faptele. Şi dacă le va rosti suficient de des, se gândea că, în cele din urmă, ea le va accepta. Sexul a fost nemaipomenit şi s-a petrecut firesc. Aşa că-ți faci griji şi cu privire la asta. „De ce l-ai lăsat pe acest bărbat pe care îl cunoşti doar de un weekend să te ducă în aşternut, când nu i-ai permis nicicând vreunui alt bărbat să se apropie atât de mult de tine?" Îşi ridică ochii scânteietori către ea, privind-o țintă. Răspunsul este elementar. Eşti la fel de nebuneşte îndrăgostită de mine, dar ți-e teamă să recunoşti.

Ea ridică paharul, răcorindu-şi gâtul.

— Sunt laşă?

— Nu, Bailey, nu eşti laşă, dar îți faci griji în mod constant că eşti. Eşti campioană la griji. Şi genul de femeie,

cred eu, care are prea puţin încredere în punctele ei forte şi prea puţină toleranţă pentru punctele ei slabe. Eşti prea dură cu tine.

El notă şi asta, în timp ce ea se încrunta citind acele cuvinte pe pagină.

— Se pare că cineva care se află în situaţia mea trebuie să încerce să se judece.

„Practică, logică.” Continuă coloana.

— Acum, lasă-mă pe mine să judec un moment. Eşti plină de compasiune, responsabilă, organizată. Şi ai tabieturi. Aş spune că deţii o funcţie care presupune astfel de trăsături de caracter, dar şi un intelect pe măsură. Obiceiurile tale profesionale sunt disciplinate şi precise. Ai, de asemenea, un fin simţ estetic.

— Cum poţi fi atât de sigur?

— Bailey, faptul că uiţi cine eşti nu te schimbă. Acesta este marele defect al raţionamentului tău. Dacă înainte urai varza de Bruxelles, e foarte probabil să o urăşti şi acum. Dacă erai alergică la pisici, vei strănuta în cazul în care mângâi un pisoi. Şi dacă aveai un simţ moral puternic şi o inimă bună, aceasta va bate în continuare în tine. Acum, lasă-mă să termin aici.

Ea întoarse capul, luptându-se să citească scrisul întors.

— Ce notezi acolo?

— Nu ţii la băutură. Probabil că e o chestiune de metabolism. Şi cred că, apropo de asta, am putea să bem puţin vin mai târziu, ca să pot profita pe deplin după aceea. Zâmbi larg spre ea. Şi roşeşti. Este o reacţie fizică înduioşătoare şi demodată. Eşti ordonată. Îţi atârni prosoapele după ce faci duş, speli vasele, îţi faci patul în fiecare dimineaţă.

Mai erau şi alte detalii, se gândi el. Dădea din picior când era agitată, ochii îi deveneau aurii când era excitată, iar vocea ei devenea rece când se enerva.

— Ai avut o educație bună, probabil undeva în nord, din felul în care vorbeşti şi după accent. Aş spune că te-ai concentrat asupra studiului, ca o fată cuminte, şi nu ai ieşit prea mult cu băieți. Altfel, nu ai fi fost virgină până acum două ore.

Uite, ai roşit din nou. Îmi place teribil când se întâmplă asta.

— Nu văd ce relevanță are.

— Iată tonul acela rece, politicos. Dă-mi voie, adăugă el, apoi sorbi din bere. Ai un trup zvelt, piele catifelată. Fie ai grijă de ambele, fie ai noroc de nişte gene bune. Apropo, îmi place unicornul tău.

Ea îşi drese vocea.

— Mulțumesc.

— Nu, eu îți mulțumesc, spuse el râzând. În orice caz, ai, sau faci, destui bani pentru a-ți permite haine de calitate. Pantofii aceia italieneşti clasici pe care îi purtai costă cam două sute cincizeci la magazin. Şi aveai lenjerie de mătase. Aş spune că lenjeria de mătase şi unicornul urmează acelaşi tipar. Îți place să fii uşor îndrăzneață, dincolo de imaginea tradițională.

Ea rămase cu gura căscată şi de-abia reuşi să o închidă.

— Mi-ai umblat prin haine? Prin lenjerie?

— Atâtea câte au fost, şi asta doar de dragul investigației. Ai o lenjerie grozavă, îi spuse el. Foarte sexy, simplă şi scumpă. Aş spune că ai arăta nemaipomenit în mătase de culoarea piersicii.

Ea scoase un sunet înăbuşit şi tăcu din nou. Chiar nu avea ce să spună.

— Nu ştiu ce salariu anual are un specialist în pietre prețioase sau un designer de bijuterii mediu, dar aş pune pariu că eşti fie una, fie alta. Înclin către savant, ca vocație, şi către designer, ca pasiune.

— E un mare salt, Cade.

— Nu, nu este. E doar încă un pas. Piesele sunt aici. Nu crezi că un diamant precum cel din seif ar necesita serviciile unui geolog? Autenticitatea acestuia trebuie verificată, iar valoarea, evaluată. Aşa cum l-ai verificat şi l-ai evaluat ieri.

Îi tremurau mâinile, aşa că şi le puse din nou în poală.

— Dacă acest fapt este adevărat, atunci creşte posibilitatea de a-l fi furat.

— Nu, nu creşte. Pierzându-şi răbdarea cu ea, bătu hotărât cu creionul în blocnotes. Uită-te şi la celelalte date. De ce nu îți dai seama singură? Nu ai fura nici măcar o lamă de gumă. Faptul că eşti copleşită de vinovăție numai la gândul că s-ar putea să fi făcut ceva ilegal nu te pune pe gânduri?

— Adevărul este, Cade, că am diamantul.

— Da, şi nu ți-a trecut prin mintea aceea logică, responsabilă şi ordonată că s-ar putea să îl protejezi?

— Să-l protejez? De…

— De oricine a ucis, pentru a pune mâna pe el. De oricine te-ar fi ucis, dacă te-ar fi găsit. Astea sunt concluziile corecte, Bailey, care se potrivesc. Şi dacă există trei pietre, atunci s-ar putea foarte bine să ştii unde sunt şi celelalte două. Poate că le protejezi pe toate.

— Cum?

Avea câteva idei şi-n privința aceasta, dar nu credea că ea era pregătită să le audă.

— Vom lucra şi la asta. Între timp, am de dat câteva telefoane. Mâine ne aşteaptă o zi plină. Portretistul de la poliție va veni aici dimineață să vadă dacă te poate ajuta să pui imaginile laolaltă. Şi am reuşit să îl conving pe unul dintre curatorii adjuncți, sau cum le-o zice, de la Smithsonian. Avem o programare la unu, mâine.

— Ai reuşit să obții o programare, deşi era închis?

— În situații de genul acesta, numele şi averea Parris sunt de folos. Pomeneşti de sponsorizări, şi se deschid o

mulțime de uşi vechi şi mucegăite. Şi vom vedea dacă buticul acela se deschide pentru amatorii de reduceri în zilele de sărbătoare şi dacă îşi aminteşte cineva de vânzarea taiorului verde.

— Nu s-ar spune că facem suficient de multe.

— Scumpo, ai parcurs o cale lungă într-un timp scurt.

— Ai dreptate. Se ridică, îndreptându-se către fereastră. În arțar se auzea un sturz, care cânta de mama focului. Nici măcar nu pot să-ți spun cât de recunoscătoare îți sunt.

— O să-ți trimit o factură pentru serviciile profesionale, spuse el scurt. Şi să ştii că nu vreau recunoştință pentru restul.

— Trebuie să o ofer, fie că o accepți sau nu. Mai mult de-atât, m-ai ajutat să îndur totul. Nu ştiu de câte ori m-ai făcut să zâmbesc, sau să râd, sau să uit pur şi simplu de tot pentru o vreme. Cred că aş fi luat-o razna fără tine, Cade.

— Îți voi fi alături, Bailey. Nu vei putea să scapi de mine.

— Eşti obişnuit să obții ce vrei, murmură ea. Mă întreb dacă şi eu. Nu mi se pare.

— Este un lucru pe care-l poți schimba.

Avea dreptate. Era o chestiune de răbdare, perseverență, control. Şi, probabil, de a dori lucrurile potrivite. Îl dorea, voia să creadă că, într-o zi, va putea să locuiască acolo, ascultând cum cântă sturzul vara, în vreme ce Cade moțăia în hamac. Ar putea să fie casa lor, nu doar a lui. Viața lor. Familia lor.

Dacă acesta era lucrul potrivit şi dacă putea persevera.

— Îți voi face o promisiune. Îşi urmă impulsul şi se întoarse spre el, dând frâu liber sentimentelor. Văzându-l cum stătea acolo, în fața ei, cu jeanşii lui rupți în genunchi, cu părul prea lung şi cu picioarele goale, se gândi că acesta era bărbatul pe care îl voia. Dacă, după ce toate acestea se vor termina, după ce vom face toți paşii şi toate piesele de

puzzle vor reveni la locul lor alcătuind întregul... Dacă voi putea şi mă vei dori încă, mă voi căsători cu tine.

El îşi simţi inima poticnindu-i-se în piept. Îl cuprinse emoţia şi i se puse un nod în gât. Cu mare grijă, lăsă sticla pe masă, ridicându-se.

— Spune-mi că mă iubeşti.

Cuvintele erau acolo, în inima ei, implorând să fie rostite. Dar scutură din cap.

— Când se va termina totul şi vei şti totul. Dacă mă vei mai dori.

— Nu e promisiunea care îmi convine. Fără condiţionări, Bailey. Fără „când”, fără „dacă”. Doar tu.

— E tot ce pot să-ţi dau. E tot ce am.

— Putem merge în Maryland marţi, să luăm un certificat. Să ne căsătorim în câteva zile.

El vedea deja totul în minte. Ei doi, îmbătaţi de dragoste, trezind din somn un judecător de la ţară, în miez de noapte. Ţinându-se de mână în sufragerie, în timp ce un câine gălbui bătrân ar dormi pe un covor împletit, nevasta judecătorului ar cânta la pian, iar el şi femeia pe care o iubea ar schimba jurămintele.

Să-i strecoare verigheta pe deget şi să simtă că face şi ea acelaşi lucru, legându-se unul de celălalt.

— În Maryland nu se fac de analize de sânge, continuă el. Nu trebuie decât să completăm nişte formulare şi gata. Vorbesc serios.

Bailey se cutremură citind în ochii lui verzi şi adânci că vorbea absolut serios.

Voia s-o ia exact aşa cum era. Ar iubi-o exact aşa cum era atunci.

Cum putea să-l lase?

— Şi ce nume aş trece pe formular?

— Nu contează. Îl vei avea pe-al meu. O prinse de mâini, lipind-o de el. În toată viața lui, nu mai fusese nimeni de care să aibă atâta nevoie. Ia-l pe-al meu.

„Ia-l”, gândi ea, când buzele lui îi acoperiră gura. „Ia ce ți se oferă – iubirea, siguranța, promisiunea. Lasă trecutul să vină cum va vrea, lasă viitorul să se îndepărteze şi trăieşte clipa.”

— Ştii că nu ar fi bine. Îşi lipi obrazul de-al lui. Sigur ştii lucrul ăsta la fel de bine ca mine.

Poate că ştia. Poate că aşa era. Oricât de atrăgătoare era fantezia de a fugi cu ea, creând o identitate falsă pentru Bailey, nu reprezenta răspunsul de care aveau nevoie, nici el, nici ea.

— Ar putea fi distractiv. Se luptă să destindă atmosfera. Un fel de antrenament în vederea adevăratei experiențe. Se desprinse de ea, ținând-o de brațe şi cercetându-i chipul. Delicat, tulburat. Încântător. Vrei flori de portocal, Bailey, o rochie albă şi muzică la orgă?

Pentru că inima ei oftă la acest gând, reuşi să zâmbească.

— Cred că aş vrea. Mi se pare că sunt o persoană conservatoare.

— Atunci ar trebui să-ți cumpăr un diamant clasic.

— Cade...!

— Speculam doar, murmură el, ridicând mâna stângă. Nu, oricât de conservator ar fi sufletul tău, ai un gust unic pentru bijuterii. Vom găsi ceva potrivit. Dar probabil că ar trebui să te duc să-mi cunoşti familia. Îşi ridică privirea spre ea şi râse: Dumnezeu să te ajute.

Era doar un joc, se gândi ea; se prefăceau doar. Îi zâmbi şi ea.

— Mi-ar plăcea să îți cunosc familia. Să o văd pe Camilla făcând piruete în rochia ei de balerină.

— Dacă poți să treci peste asta şi vei dori în continuare să te căsătoreşti cu mine, voi şti că eşti îndrăgostită de mine

până peste cap. Va trebui să faci față unui tur de forță, scumpo. Un tur de forță foarte sofisticat şi insidios. Ce şcoala ai făcut, cu ce se ocupă tatăl tău, mama ta joacă bridge sau tenis? Şi, apropo, la ce cluburi eşti înscrisă şi dacă te-am cunoscut pe pârtie, sezonul trecut, la St Moritz?

În loc să o întristeze, o făcu să râdă.

— Atunci ar fi mai bine să găsesc răspunsurile.

— Îmi place să le inventez eu. Am mers cu o polițistă la aniversarea a zece ani de căsătorie a lui Muffy. Nu am avut cum să scap. Le-am spus tuturor că era nepoata unui prim-ministru italian, educată într-un pension elvețian, şi că era interesată să-şi cumpere un apartament aici, în D.C.

Ea se încruntă.

— Chiar?

— S-au topit cu toții după ea. Nu am fi avut cum să obținem acest rezultat dacă am fi spus adevărul.

— Care era...?

— Era ofițer de poliție, crescuse în cartierul italian al New Yorkului şi se transferase la Washington după ce divorțase de un tip care avea un restaurant cu paste pe lângă Broadway.

— Era drăguță?

— Sigur, spuse el cu zâmbetul lui scânteietor. Superbă. Şi a mai fost o cântăreață dintr-un bar din Chavy Chase, care...

— Nu cred că vreau să ştiu. Se întoarse, îşi luă paharul gol şi îşi făcu de lucru clătindu-l. Ai avut o grămadă de femei, presupun.

— Depinde ce înțelegi prin „o grămadă”. Probabil că aş putea să fac o listă cu numele, vârsta, semnalmentele fizice şi ultima adresă cunoscută. Vrei să o bați la calculator?

— Nu.

Încântat, îşi vârât nasul în ceafa ei.

— Nu am cerut decât o femeie în căsătorie.

— Două, îl corectă ea, aşezând brusc paharul, care era acum curat ca lacrima, pe blat.

— Una. Nu am cerut-o pe Carla. Cu ea, lucrurile au evoluat într-un fel. Iar acum are o căsătorie fericită – din câte îmi dau seama – cu un avocat corporatist, şi e mama mândră a unei fetițe săltărețe pe nume Eugenia. Aşa că nu prea contează.

Ea îşi muşcă buza de sus.

— Nu ai vrut copiii?

— Ba da, am vrut. Vreau. O întoarse spre el, sărutând-o cu blândețe. Dar niciunul dintre copiii noştri va purta numele Eugenia. Acum, ce-ai zice să ne gândim să luăm cina în oraş, într-un loc liniştit, în care să ne putem mângâia la masă?

Apoi, putem prinde artificiile.

— E prea devreme pentru cină.

— De-asta am spus că ar trebui să ne gândim. O luă în brațe. Mai întâi trebuie să mergem la etaj şi să facem dragoste din nou.

Îşi simți inima tresăltând de încântare şi îi înlănțui gâtul cu brațele.

— Trebuie?

— În felul ăsta o mai treacă timpul. Asta dacă nu cumva vrei să jucăm rummy?

Râzând, îl sărută pe gât de mai multe ori.

— Ei bine, dacă astea sunt singurele variante...

— Ştii ce, am putea juca rummy pe dezbrăcate. În felul acesta putem trişa amândoi... la naiba!

Ajunsese la jumătatea scărilor cu ea în brațe şi era deja destul de excitat, când se auzi soneria.

— Să nu uiți!

O lăsă jos şi se duse să răspundă. Privind prin panoul lateral de sticlă ondulată, care încadra uşa, scoase un geamăt.

— O sincronizare perfectă, ca întotdeauna. Cu mâna pe mâner, se întoarse şi privi spre Bailey. Scumpo, femeia de partea cealaltă a uşii este mama. Îmi dau seama că ai manifestat un oarecare interes în a-mi întâlni familia, dar îți dau şansa să scapi, pentru că te iubesc. Cu adevărat. Aşa că te sfătuiesc să fugi, să te ascunzi şi să nu priveşti înapoi.

Nervii ei se încordară uşor, dar îşi îndreptă umerii.

— Nu te mai prosti şi deschide uşa.

— Bine, te-am avertizat.

Făcându-şi curaj, deschise uşa şi îşi aşternu un zâmbet larg şi primitor pe chip.

— Mamă! După cum se cuvenea, o sărută pe obrajii netezi şi fardați. Ce surpriză plăcută!

— Nu ar trebui să te surprind în felul ăsta, dacă mi-ai răspunde vreodată la telefon.

Leona Parris pătrunse în hol.

După o prima privire, Bailey constată uluită că era o femeie impresionantă.

Negreşit, cu trei copii adulți şi câțiva nepoți, trebuia să aibă cel puțin cincizeci de ani. I-ai fi dat în jur de treizeci şi cinci.

Avea păr castaniu-închis cu şuvițe blonde discrete, aranjat într-o coafură franțuzească de o eleganță perfectă, care se potrivea cu fața ivorie ca porțelanul, cu ochi verzi reci, cu un nas drept şi cu o gură îmbufnată. Purta un taior de culoarea bronzului, care îi strângea talia subțire.

Pietrele de topaz de la urechi, cu tăietură pătrată, mari cât degetul unei femei, câştigară instantaneu admirația lui Bailey.

— Am fost ocupat, început Cade. Vreo două cazuri şi nişte treburi personale.

— În mod sigur nu vreau s-aud despre cazuri, aşa cum le numeşti tu. Leona îşi aşeză poşeta de piele pe masa din hol. Şi oricare ar fi treburile tale personale, nu ai nicio scuză

pentru neglijarea îndatoririlor familiale. M-ai pus într-o situație foarte stânjenitoare cu Pamela. A trebuit să recurg la nişte scuze deplorabile.

— Nu ar fi trebuit să-ți ceri scuze, dacă nu ai fi pus la cale întâlnirea.

Simțea că vechile lor certuri ies din nou la suprafață şi se luptă să nu cadă în capcanele bine cunoscute, mult prea previzibile.

— Îmi pare rău că te-am pus într-o ipostază stânjenitoare. Doreşti o cafea?

— Ceea ce doresc, Cade, este o explicație. Ieri la petrecerea în aer liber a lui Muffy, la care nu ai ajuns, Ronald mi-a spus o poveste ciudată, cum că ai fi logodit cu o femeie de care nici măcar nu am auzit, care e înrudită cu prințesa de Wales.

— Bailey.

Pentru că aproape uitase de ea, Cade se întoarse, îi zâmbi în semn de scuză şi întinse mâna.

— Bailey, vino să ți-o prezint pe mama.

„O, Dumnezeule mare”, fu tot ce-i veni în minte lui Bailey, în timp ce cobora scările.

— Leona Parris, aceasta este Bailey, logodnica mea.

— Doamnă Parris. Vocea lui Bailey tremură puțin în timp ce întinse mâna. Sunt încântată să vă cunosc. Cade mi-a povestit multe despre dumneavoastră.

— Chiar?

„E atrăgătoare, cu siguranță”, îşi spuse Leona în sinea ei. „Îngrijită, chiar dacă puțin ştearsă.”

— Mie însă nu mi-a spus absolut nimic despre tine, mă tem. Nu cred că ți-am reținut numele în întregime.

— Bailey nu se află în State decât de câteva luni, interveni Cade, foarte vesel.

Am ținut-o doar pentru mine. O cuprinse cu brațul pe după umeri, posesiv. Am avut o relație tumultuoasă, nu-i aşa, scumpo?

— Da, spuse Bailey cu jumătate de gură. Tumultuoasă. Se poate spune astfel.

— Şi eşti designer de bijuterii. Frumoase inele, observă Leona. Unice şi atrăgătoare. Verişoară îndepărtată cu prințesa de Wales.

— Lui Bailey nu-i place să facă prea mare caz de nume, spuse Cade repede.

Scumpo, poate că ar trebui să dai telefoanele acelea. Nu uita de diferența de fus orar din Londra.

— Unde v-ați întâlnit? întrebă Leona.

Bailey deschise gura, gândindu-se să-şi amintească dacă pomeniseră despre acest lucru în minciuna pe care i-o îndrugaseră lui Ronald.

— De fapt...

— La Smithsonian, spuse Cade liniştit. În fața diamantului Speranței. Eu mă documentam pentru un caz, iar Bailey făcea schițe pentru designurile ei. Părea atât de concentrată şi de boemă. A trebuit s-o țin de vorbă vreo douăzeci de minute şi să mă țin după ea... îți aminteşti că m-ai amenințat că vei chema securitatea, scumpo? Dar, în cele din urmă, am reuşit să o conving să bem o cafea împreună. Că tot veni vorba de cafea...

— E ridicol, spuse Bailey, întrerupându-l. Absolut ridicol. Cade, este mama ta şi pur şi simplu nu accept. Se întoarse, privind-o pe Leona direct în ochi. Nu ne-am întâlnit la Smithsonian, iar prințesa de Wales nu este verişoara mea. Cel puțin, mă îndoiesc serios că ar fi. L-am cunoscut pe Cade vineri dimineața când am venit în biroul lui pentru a-l angaja. Aveam nevoie de un detectiv particular deoarece sufăr de amnezie, dețin un diamant albastru şi peste un milion de dolari.

Leona aşteptă zece secunde lungi timp în care bătu din picior. Apoi, strânse din buze.

— Ei bine, văd că niciunul din voi nu intenţionează să-mi spună adevărul adevărat. Dar, fiindcă preferaţi să debitaţi elucubraţii revoltătoare, nu pot decât să presupun că vă potriviţi perfect.

Îşi înhăţă poşeta şi se îndreptă grăbită spre uşă, subliniindu-şi demnitatea ultragiată la fiecare pas pe care-l făcea.

— Cade, aştept un semn de la tine, când te vei decide să îmi faci onoarea de a-mi spune adevărul adevărat.

În timp ce Bailey rămase privind ţintă în urma ei, Cade rânjea ca prostul la uşa pe care mama lui o închise trântind-o.

— Nu înţeleg. I-am spus adevărul.

— Iar acum ştim ce vrea să însemne sintagma „Adevărul te va elibera". Începu să râdă în hohote şi o luă din nou în braţe. E atât de înţepată acum, că mă va lăsa în pace o săptămână. Poate două. O sărută entuziasmat pe Bailey, îndreptându-se către scări. Sunt nebun după tine. Cine ar fi crezut că, dacă i-aş fi spus adevărul, aş fi scăpat de ea? Continuând să râdă, o duse în dormitor, aşezând-o pe saltea.

Trebuie să sărbătorim. Am nişte şampanie la rece. O să te îmbăt din nou.

Îndepărtându-şi părul de pe faţă, ea se ridică în capul oaselor.

— Cade, e mama ta. E ruşinos.

— Nu, e vorba de supravieţuire. Se aplecă şi o sărută, sonor de data aceasta. Şi, scumpo, acum suntem amândoi nişte oi negre. Nici nu pot să spun cât de distractiv va fi pentru mine.

— Nu cred că vreau să fiu oaie neagră, strigă ea în timp ce el pleca din nou.

— Prea târziu.

Ecoul râsului reverberă în urma lui.

Capitolul 9

Ieşiră în oraş să ia cina. Dar se mulţumiră cu burgeri la grătar şi cartofi prăjiţi în ulei de arahide, la un târg rural din Maryland. El se gândise la un mic restaurant romantic, urmând apoi să străbată mulţimile care veneau în centru pentru a vedea focurile uriaşe de artificii.

Apoi îl veni inspiraţia. O roată mare şi galerii de tir. Muzică live, lumini rotitoare, licurici scânteind pe câmpul din apropiere şi artificii, pe lângă toate acestea.

Era, se gândi el, perfect pentru o primă întâlnire.

Când îi spuse asta, în timp ce Bailey se agăţa de el, abia abţinându-se să nu ţipe pe scaunul zumzăitor din montagne russe, ea râse, închise ochii şi se ţinu cât de strâns putu.

El voia să se dea în toate maşinăriile şi o târî de la o coadă la alta, la fel de dornic precum copiii care-şi trăgeau părinţii indulgenţi de mână. Se învârti, se zgudui, se răsuci şi urcă la înălţime, până când capul începu să i se învârtă, iar stomacul să tresalte.

Apoi, el îi ridică faţa, cercetând-o, şi declară că, deoarece nu se făcuse încă verde, puteau să o ia de la capăt.

Aşa şi făcură.

— Acum, ai nevoie de un premiu, decise el când ea coborî clătinându-se din caracatiţă.

— Nu mai vreau vată pe băţ. Te implor.

— Mă gândeam mai curând la un elefant. Îi cuprinse mijlocul cu braţul şi se îndreptă către galeria de tir. Acela mare şi mov de acolo.

Avea un metru înălțime, trompa în sus şi unghiile de la picioare pictate în roz strălucitor. Un elefant. Gândul la elefanți îi aduse un zâmbet larg pe față.

— O, e minunat! Zâmbi larg, fluturându-şi genele spre Cade. Îl vreau.

— Atunci e datoria mea să ți-l dăruiesc. Dă-te înapoi, domniță.

Puse bancnotele jos, alegându-şi arma. Iepuri şi rațe cu fețe vesele le treceau pe dinaintea ochilor, şi, din când în când, mai apărea câte un lup sau câte un urs amenințător. Cade duse arma cu aer comprimat la ochi şi trase.

Bailey zâmbi larg, apoi aplaudă, după care rămase cu gura căscată de mirare, în timp ce animalele mureau pe capete.

— Nu ai ratat nici măcar o dată. Îl privi cu ochii mari. Nici măcar o singură dată.

Admirația din ochii ei mari îl făcu să se simtă ca un adolescent care se dădea mare în fața reginei balului.

— Vrea elefantul, îi spuse el supraveghetorului, apoi râse când ea i se aruncă în brațe.

— Mulțumesc. Eşti minunat. Eşti uimitor.

Dat fiind că fiecare afirmație era urmată de sărutări pline de entuziasm, Cade se gândi că s-ar putea să-i placă şi câinele maro cu urechi clăpăuge.

— Mai vrei unul?

— Omule, mă omori, mormăi supraveghetorul, apoi oftă când Cade mai scoase alte câteva bancnote.

— Vrei să încerci? Cade îi oferi arma lui Bailey.

— Poate. Îşi muşcă buza şi studie prada. Păruse destul de simplu când o făcuse Cade. Bine, spuse ea.

— Priveşte prin micul V de la capătul țevii, începu el, apoi se aşeză în spatele ei să îi corecteze poziția.

— Îl văd.

Îşi ţinu respiraţia şi apăsă pe trăgaci. Micul pocnet o făcu să tresară, dar raţele continuară să se deplaseze, iar iepurii continuară să sară.

— Am ratat?

— Doar cu un kilometru sau cam aşa ceva. Şi putea băga mâna în foc că femeia nu ţinuse o armă în mâna niciodată în viaţa ei. Încearcă din nou.

Mai încercă o dată şi încă o dată. Până să reuşească să doboare câteva pene şi să răvăşească blana câtorva animale, Cade lăsase deja douăzeci de dolari în mâinile recunoscătoare ale supraveghetorului.

— Părea atât de uşor când ai făcut-o tu.

— E în regulă, scumpo, abia ai început să te obişnuieşti. Ce a câştigat?

Supraveghetorul se uită pe rândul cu cele mai mici premii, rezervate, în general, copiilor sub doisprezece ani, şi scoase o mică raţă de plastic.

— O iau. Încântată, o vârî în buzunarul pantalonilor. Primul meu trofeu.

Cu mâinile înlănţuite, se plimbară, ascultând ţipetele, muzica îndepărtată a unei formaţii de bluegrass şi zbârnăitul maşinăriilor care se învârteau. Îi plăceau la nebunie luminile, culorile de carnaval, strălucitoare precum bijuteriile, în noaptea caldă. Şi mirosurile de ulei prăjit, de zahăr ars şi de sosuri picante.

Părea atât de uşor, ca şi când nu ar fi putut fi niciun necaz pe lume – doar lumini, muzică şi râsete.

— Nu ştiu dacă am fost vreodată la un târg rural până acum, îi spuse ea. Chiar dacă am fost, acesta este cel mai tare.

— Îţi sunt în continuare dator cu o cină la lumina lumânărilor.

Ea întoarse capul să-i zâmbească.

— Mă voi mulţumi cu încă o plimbare cu roata mare.

— Eşti sigură că faci faţă?
— Vreau să mă mai învârt o dată. Cu tine.
Stătu la coadă, flirtând cu un copilaş care îşi ţinea capul pe umărul tatălui său, uitându-se la ea cu nişte ochi albaştri imenşi. Se întreba dacă se pricepea la copii, dacă avusese vreodată şansa de a fi în preajma lor. Şi, punându-şi capul pe umărului Cade, visă puţin.
Dacă aceasta nu era decât o seară normală, a unor oameni obişnuiţi, ar putea fi împreună aici, în felul acesta. L-ar ţine de mână exact aşa şi nu ar avea nicio grijă pe lume. Nu i-ar fi frică de nimic. Viaţa ei ar fi la fel de plină, de bogată şi de strălucitoare ca un parc de distracţii.
Ce era rău în a pretinde că aşa stăteau lucrurile şi că viaţa ei putea fi astfel măcar pentru o seară?
Se urcă în scaunul mişcător, lipindu-se de el. Şi se ridicară sus în cer. Dedesubt, oamenii roiau pe iarbă. Adolescenţii se plimbau în pas alert, cuplurile mai vârstnice umblau agale, copiii alergau. Mirosurile se ridicau în vânt, o combinaţie interesantă pe care ar fi putut-o respira la nesfârşit.
Coborârea a fost rapidă şi incitantă, ridicându-i părul în sus şi aducându-i stomacul în gât. Aplecându-şi capul în faţă, închise ochii şi se pregăti pentru urcare.
Bineînţeles, el o sărută. Şi ea îşi dorise, întâlnirea aceea dulce şi inocentă a buzelor, în timp ce se învârteau pe deasupra ierbii înalte de vară, cu luminile arcuite în jurul lor precum un curcubeu.
Se mai învârtiră o dată când ploaia aurie de artificii se împrăştie pe cerul întunecat.
— E frumos. Îşi puse capul pe umărul lui. Ca nişte bijuterii aruncate în mare.
Smaralde, rubine, safire.
Culorile se înălţară, împrăştiindu-se şi dispersându-se cu un pocnet asurzitor.

Jos, oamenii aplaudau şi fluierau, umplând aerul de zgomote. Undeva plângea un bebeluş.

— Este speriat, murmură ea. Zgomotele sunt precum tunetul.

— Tata avea un setter englezesc care se ascundea sub patul lui în fiecare an, pe 4

Iulie. Cade se juca cu degetele ei în timp ce privea spectacolul. Tremura ore în şir când începeau artificiile.

— Bubuitul e atât de puternic şi de-a dreptul înspăimântător, dacă nu ştii ce e. O străfulgerare aurie strălucitoare şi diamante scânteietoare erupseră când roata urcă în viteză. Inima începu să-i bată tare, iar capul să-i zvâcnească. Din pricina zgomotului, atâta tot. Zgomotul şi clătinarea bruscă a scaunului, când roata se opri, aşteptând ca pasagerii să coboare.

— Bailey? O trase mai aproape, privindu-i chipul. Ea tremura, având obrajii palizi şi ochii întunecați.

— Sunt bine. Mi-e doar puțin greață.

— Coborâm imediat. Mai sunt doar două scaune.

— Sunt bine. Dar luminile pulsară din nou, explodând pe cer. Iar imaginea se rostogoli în mintea ei precum tunetul. El şi-a ridicat mâinile, reuşi ea să şoptească. Nu mai vedea luminile acum, diamantele colorate, împrăştiate pe cer.

Amintirea o orbea, făcând-o să nu mai vadă nimic altceva. Le-a ridicat încercând să apuce cuțitul. Nu puteam țipa. Nu puteam țipa. Nu mă puteam mişca. Nu era decât lumina de pe birou. O singură rază de lumină. Parcă se văd nişte umbre, care țipă, dar eu nu pot. Apoi a fulgerat. Atât de puternic, doar o clipă, încât încăperea s-a luminat. Iar el... O, Doamne, gâtul lui! I-a tăiat gâtul. Îşi ascunse chipul în umărul lui Cade. Nu vreau să văd asta. Nu pot suporta să văd asta.

— Nu te mai gândi. Ține-te de mine şi nu te mai gândi. Coborâm acum.

Aproape o ridică ducând-o pe sus prin iarbă. Tremura ca şi când s-ar fi făcut deodată frig şi auzea cum o sufocau suspinele.

— Nu îți mai poate face rău acum, Bailey. Nu mai eşti singură acum.

Îşi croi drum peste câmp, spre locul unde erau parcate maşinile, înjurând de fiecare dată când bubuiturile artificiilor o făceau să tresară. Ea se ghemui pe scaun, legănându-se ca să se liniştească, în timp ce el trase capota şi se aşeză repede la volan.

— Plângi dacă vrei, spuse el răsucind cheia în contact. Țipă dacă vrei. Numai nu te lăsa chinuită în felul acesta.

Pentru că nu o făcea să se simtă ruşinată, plânse puțin, apoi îşi odihni capul care îi zvâcnea pe scaun, în timp ce el conducea pe şoseaua sinuoasă, înapoi spre oraş.

— Văd încontinuu bijuteriile, spuse ea. Avea vocea aspră, dar egală. Pietre frumoase. O mulțime. Lazulit şi opal. Malachit şi topaz. Toate de forme diferite, tăiate şi netăiate. Le pot lua pe fiecare. Ştiu ce sunt, ce senzație am când le țin în mână. E o bucată lungă de calcedonie, netedă şi în formă de sabie. Stă pe un birou ca un press-papier. Şi acest încântător cuarț cu rutil, cu fire argintii în interior, ca nişte stele căzătoare. Le văd. Îmi sunt atât de familiare.

— Te fac fericită, te fac să te simți bine.

— Da, cred că da. Când mă gândesc la ele, când îmi revin în minte, e plăcut.

Reconfortant. Este un elefant. Nu acesta. Strânse jucăria de pluş în brațe, pentru a se alina. E din Saponit, are pe spate un pled sculptat, acoperit cu pietre prețioase, şi cu ochi albaştri strălucitori. E regal şi, în acelaşi timp, caraghios.

Se opri un moment, încercând să gândească, în ciuda durerii de cap care îi zvâcnea în tâmple.

— Sunt şi alte pietre, de tot felul, dar nu îmi aparţin. Cu toate astea, amintirea lor e reconfortantă. Nu mă înfricoşează deloc să mă gândesc la ele. Chiar şi diamantul albastru. E atât de frumos. Un miracol al naturii. E uimitor, într-adevăr, că elementele potrivite, mineralele potrivite, presiunea şi durata de timp adecvate pot contribui la crearea unui lucru special. Se ceartă în legătură cu ele.

Cu ea, continuă Bailey, închizând ochii şi încercând să-şi amintească. Îi aud, şi sunt furioasă şi mă simt îndreptăţită. Aproape că mă pot vedea mergând iute către încăperea în care se ceartă, şi sunt furioasă şi în acelaşi timp satisfăcută. E o combinaţie atât de ciudată de sentimente. Şi mi-e teamă puţin. Am făcut ceva... Nu ştiu.

Se chinui să vadă, strângând pumnii.

— Ceva necugetat, impulsiv sau chiar prostesc. Mă duc la uşă. E deschisă, iar ecoul vocilor lor se aude afară. Mă duc la uşă şi tremur pe dinăuntru. Nu este doar teamă, nu cred că e doar teamă. Simt şi enervare. Strâng piatra în mână. E în buzunarul meu şi mă simt mai bine să fiu cu mâna pe ea. Geanta de pânză e acolo, pe masa de lângă uşă. E deschisă şi văd banii înăuntru. O iau, în timp ce ei strigă unul la altul.

Luminile care apărură când intrară din suburbie în oraş îi făcură ochii să se umezească şi îi închise din nou.

— Ei nu ştiu că mă aflu acolo. Sunt atât de atenţi unul la altul, încât nu mă observă. Apoi văd cuţitul în mâna lui, lama curbată strălucind. Iar celălalt ridică mâinile în aer ca să-l prindă. Se luptă şi dispar din conul de lumină, bătându-se.

Dar văd sânge şi văd că una din umbre se clatină. Cealaltă se pune în mişcare.

Nu se opreşte. Pur şi simplu nu se opreşte. Îngheţ acolo, strângând geanta în mână şi privind. Luminile se sting, toate deodată, şi se face complet întuneric.

Apoi loveşte fulgerul, umplând cerul. Deodată e atâta lumină. Când îi trece cuțitul din nou peste gât mă vede. Mă vede, şi eu fug.

— Bine, încearcă să te relaxezi.

Traficul era ucigător, sufocant şi agitat. Nu îi putea lua mâna, nu o putea trage mai aproape de el, pentru a o linişti.

— Nu exagera acum, Bailey. Ne ocupăm de asta acasă.

— Cade, sunt aceeaşi persoană, murmură ea şi scoase un sunet, ceva între geamăt şi râs. Sunt la fel.

Înjură străzile blocate, căută un spațiu pe unde să treacă şi se strecură razant pe lângă o camionetă.

— La fel ca cine?

— Identici. Sunt aceeaşi persoană. Dar nu se poate. Ştiu că nu se poate, pentru că unul e mort, şi unul, nu. Mi-e teamă că o iau razna.

Simboluri, alte simboluri, se întrebă el, sau adevărul?

— Cum sunt la fel?

— Au aceeaşi față.

Duse elefantul de pluş în casă, strângându-l la piept ca şi când ar fi fost o legătură cu realitatea. Îşi simțea capul plin, se simțea prinsă între vise, iar durerea insidioasă de cap stătea la pândă, aşteptând să lovească.

— Vreau să te întinzi. Îți fac nişte ceai.

— Nu, fac eu. Mă simt mai bine dacă fac ceva. Orice. Îmi pare rău. A fost o seară minunată.

Ajunsă în bucătărie, aşeză elefantul zâmbitor pe masă.

— Până când... spuse ea.

— A fost o seară minunată. Şi orice te face să îți aminteşti elemente noi contează. Chiar dacă îți face rău. O prinse de umeri. Şi îmi pare rău, dar trebuie să mergi până la capăt, ca să ajungem unde vrem.

— Ştiu.

Se întinse ca să-l prindă de mână şi i-o strânse scurt, apoi se întoarse să pună ceainicul pe foc.

— Nu o să cedez, Cade, dar mi-e teamă că s-ar putea să nu fiu stabilă psihic.

Apăsându-şi ochii cu degetele, râse. Caraghioasă afirmaţie din partea cuiva care nu-şi aminteşte nici măcar propriul nume.

— Îţi aminteşti din ce în ce mai multe, Bailey. Şi eşti cea mai normală femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

— Atunci îmi fac griji şi pentru tine, şi alegerile tale în materie de femei.

Aşeză ceştile cu atenţie pe farfurioare, concentrându-se asupra acestei sarcini simple. Plicurile de ceai, linguriţele, bolul de zahăr.

În arţar, sturzul îşi cedase locul unui caprimulg, iar cântecul lui semăna cu argintul lichid. Se gândi la caprifoiul care acoperea un gard de plasă, înmiresmând aerul de seară, în vreme ce pasărea nocturnă îşi chema tovarăşul.

O fată care plângea sub o salcie.

Se scutură de o amintire din copilărie, poate, dulce amară.

Se gândi că acele imagini ale trecutului îi vor veni mai repede în minte de acum.

Îi era teamă.

— Ai întrebări. Aşeză ceaiul pe masă, îndreptându-se de spate şi privindu-l. Nu vrei să mi le pui pentru că ţi-e teamă să nu mă prăbuşesc. Dar nu o voi face. Aş vrea să-mi pui întrebările, Cade. Mi-e mai uşor în felul ăsta.

— Hai să stăm jos. Îi trase un scaun, amestecând zahărul în ceai fără grabă. În încăpere se află un covor gri, o fereastră şi o masă lângă uşă. Pe birou este o veioză. Cum arată biroul?

— Este un birou de lemn lustruit, de bibliotecă, stil George al III-lea. Aşeză ceaşca pe masă cu un zdrăngănit. O, a fost o întrebare isteaţă. Nu mă aşteptam să întrebi de

birou, aşa că ți-am răspuns automat, fără să mă gândesc dinainte.

— Concentrează-te asupra biroului, Bailey. Descrie-mi-l.

— Este o piesă frumoasă. Partea de sus este placată cu lemn de trandafir, încastrat cu cimişir. Lateralele, chiar şi spațiul pentru genunchi, sunt sculptate.

Pe o latură este un sertar lung, placat cu fațete false. Se deschide spre rafturi.

Este foarte bine conceput. Mânerele sunt din alamă şi sunt bine lustruite. Uimită, privea țintă în ceaşca de ceai. Acum parcă aş fi un vânzător de antichități.

„Nu, nu”, se gândi el, „doar cineva care îndrăgeşte lucrurile frumoase şi care cunoaşte foarte bine biroul acela”.

— Ce este pe birou?

— Veioza. E tot din alamă, cu un abajur verde de sticlă şi cu un cordon vechi pentru a aprinde lumina. Sunt hârtii, un teanc ordonat de hârtii, aliniate la colțul biroului. În centru se află o mapă de piele şi un briefke.

— Un ce?

— Un briefke, un mic pahar de hârtie, în care se pun pietrele. Sunt smaralde, verzi ca iarba, cu diverse tăieturi şi carate diferite. Mai e o lupă de bijutier şi un mic cântar de alamă. Un pahar din cristal de Baccarat, cu gheață, care se topeşte în whisky. Şi... Şi cuțitul... Se sufoca, dar trase aer adânc în piept. Cuțitul este acolo, cu mânerul de os sculptat şi cu lama curbată. Este vechi, e frumos.

— Se află cineva la birou?

— Nu, scaunul este gol. Era mai uşor să-şi desprindă privirea de cuțit, să se uite în altă parte. E din piele de un argintiu-închis. Stă cu spatele la fereastră. Este furtună. Vocea ei deveni agitată. E furtună. Fulgere, ploaie torențială. Strigătele lor pe deasupra tunetelor.

— Unde stau ei?

— Înaintea biroului, față în față.

Îi îndepărtă ceaşca, astfel încât să-i poată lua mâna.

— Ce-şi spun, Bailey?

— Nu ştiu. Ceva despre un depozit. „Ia banii, părăseşte țara. Este o afacere proastă. Prea periculoasă. El s-a hotărât.”

Auzea vocile. Cuvintele se distingeau în bruiajul de sunete, fraze aspre şi furioase.

„— Hoț ticălos. Vrei să faci afacerea cu el? Dă-i drumul. Nu conta pe mine.

— Amândoi. Împreună. Nimeni nu dă înapoi. Ia pietrele şi fă afacerea cu el.

Bailey are suspiciuni. Nu-i atât de proastă pe cât crezi.

— Nu pleci cu banii şi mă laşi pe mine cu buza umflată.”

— Îl împinge. Se luptă, înghiontindu-se, împingându-se, dându-şi pumni. Mă sperie cât de mult se urăsc. Nu ştiu cum se pot dispreţui atât de mult, căci sunt la fel.

Cade nu voia să o facă să îşi aducă aminte ce se întâmplase după aceea. Vedea scena acum, paşii.

— Cum adică sunt la fel?

— Aceeaşi față. Aceiaşi ochi, ochi negri, păr brunet. Totul. O imagine în oglindă. Chiar şi vocile, au aceeaşi intonație. E acelaşi bărbat. Cade, cum poate fi acelaşi bărbat, dacă nu cumva nu s-au întâmplat deloc toate astea – şi nu mi-am pierdut doar memoria, ci şi mintea?

— Nu urmăreşti lucrurile evidente, Bailey. Simple şi evidente. Zâmbea posomorât, iar ochii lui scânteiau. Gemeni.

— Gemeni? Frați? Totul în ea, întreaga ei ființă era oripilată. Nu putea decât să scuture din cap şi continuă să o facă până când mişcarea deveni sălbatică. Nu, nu, nu, nu. Nu putea accepta asta. Nu voia. Nu-i aşa. Nu are cum să fie. Se ridică brusc de la masă, iar scaunul zgârie gresia. Nu ştiu ce-am văzut. Cuprinsă de disperare, vrând să blocheze imaginile, îşi luă ceaşca de pe masă, vărsând ceai înainte să

ajungă la chiuvetă şi să răstoarne conținutul. Era întuneric. Nu ştiu ce-am văzut.

Nu voia să ştie ce văzuse, concluzionă Cade. Nu era pregătită să ştie. Iar el nu era dispus să rişte să facă pe psihologul, înainte ca ea să-şi revină.

— Nu te mai gândi momentan. A fost o zi lungă şi ai nevoie de odihnă.

— Da. Mintea ei urla după pace, după uitare. Dar somnul o îngrozea, odată cu visele care aveau să vină. Se întoarse, lipindu-se de el. Fă dragoste cu mine. Nu vreau să mă gândesc la nimic. Vreau doar să mă iubeşti.

— Te iubesc, spuse el, ieşind în întâmpinarea buzelor care-l căutau.

O scoase din bucătărie, oprindu-se să o sărute, să o atingă. La capătul scărilor, îi desfăcu bluza, trecându-şi mâinile pe toracele ei îngust şi cuprinzându-i sânii.

Cu un icnet înăbuşit, ea îşi strecură degetele în părul lui, apropiindu-i gura de a lui.

Dorise să fie blând, tandru. Dar buzele ei erau sălbatice şi disperate. Înțelese că de sălbăticie şi de disperare avea nevoie. Şi se dezlănțui.

Îi smulse sutienul, privind şocul dorinței care îi scânteie în ochi. De data asta, când o cuprinseră, mâinile lui erau lacome şi dure.

— Sunt o mulțime de lucruri pe care nu ți le-am arătat. Îi căută linia delicată dintre gât şi umăr, muşcând-o.

O mulțime de lucruri pe care nimeni nu i le arătase, se gândi el, cu un puseu sălbatic de poftă carnală pură.

— S-ar putea să nu fii pregătită.

— Arată-mi. Îşi lăsă capul pe spate şi pulsul i se zbătu, ca o pasăre speriată. Iar teama deveni deodată eliberatoare. Vreau să-mi arăți. Vreau să o faci.

Îi trase pantalonii de pe şolduri şi o pătrunse cu degetele. Ea îşi înfipse unghiile în umerii lui, legănându-se pe valul abrupt al acestei senzaţii uimitoare.

Scâncetul pe care-l scoase se transformă într-un ţipăt, în care teama se amesteca cu bucuria.

Cade respiră şuierător, privind-o cum urca pe culmi. Şocul buimac din ochii ei îl făcu să resimtă o stranie încântare. Era neputincioasă acum, dacă el voia să fie astfel.

Şi voia.

Îi scoase hainele una câte una, cu mişcări iuţi şi sigure. Când rămase goală şi tremurând, buzele lui se arcuiră. Îşi trecu degetele mari peste sfârcurile ei până când ea închise ochii, fluturând din pleoape.

— Eşti a mea. Avea vocea groasă, aspră, fascinantă. Vreau să te aud spunând-o.

Acum eşti a mea.

— Da.

I-ar fi spus orice. I-ar fi promis sufletul, dacă asta i-ar fi cerut. Râul nu mai curgea agale acum, se transformase într-un potop de senzaţii abrupte. Voia să se înece în ele.

— Mai mult.

Îi oferi mai mult. Gura lui goni pe deasupra trupului ei, apoi se fixă lacomă în miezul ei fierbinte.

Ea se clătină, cutremurându-se, explodând. În mintea ei izbucniră culori – lumini de carnaval şi bijuterii, stele şi curcubeie. Stătea lipită cu spatele de balustradă şi cu mâinile încleştate de ea, pentru a-şi ţine echilibrul, în timp ce lumea se învârtea în jurul ei ca un carusel nebun.

Apoi plăcerea deveni aproape dureroasă. În punctul acela, între extaz şi răvăşire, trupul ei se dezintegră pur şi simplu.

Cade o trase spre el, jubilând satisfăcut că era vlăguită. Lăsând hainele unde căzuseră, o luă în braţe şi urcă treptele. În patul lui de data aceasta, se gândi el, mânat de dorinţa nerăbdătoare de a o avea acolo.

Căzu pe pat împreună cu ea, lăsând flacăra din el să se dezlănţuie.

Era insuportabil. Splendid. Mâinile lui, gura lui o distrugeau, reconstruind-o.

Sudoarea îi înroura pielea, făcând-o să alunece. Şi, după ce îşi scoase şi el hainele, o făcu şi pe a lui mai alunecoasă. Îşi arcui trupul, săltându-se tot mai mult, mişcându-se, dornică să iasă în întâmpinarea fiecărei noi dorinţe.

Când o trase, aşezând-o în genunchi, se înfăşură în jurul lui nerăbdătoare, lăsându-se pe spate când el se aplecă din nou ca să-i sugă sânii. Iar când capul ei atinse salteaua şi trupul ei se transformă într-un pod, el se îngroapă adânc în ea.

Ea scoase un geamăt jos şi răguşit, un sunet nearticulat, când el îi cuprinse şoldurile, strângându-le. Cu inima urlându-i în piept, o pătrunse iute şi necruţător. Fără gânduri, fără îndoieli, nimic altceva decât împreunarea arzătoare şi frenetică.

Lumina lunii îi zăbovea pe chip, strălucindu-i prin păr, scânteind pe pielea ei umedă. Deşi avea privirea înceţoşată, îşi întipări imaginea în minte. O închise acolo, în timp ce plăcerea întunecată îl duse pe culmi şi se eliberă în ea.

Aşteptă până se asigură că adormise. O vreme, nu făcu altceva decât să o privească, fermecat de ea şi de ceea ce îşi oferiseră unul altuia. Nicio femeie pe care o atinsese, nicio femeie care îl atinsese nu ajunsese atât de adânc înlăuntrul lui, cuprinzându-i inima în felul acesta şi făcând-o să bată atât de tare.

Îi ceruse să-i spună că era a lui. Nu era mai puţin adevărat că şi el îi aparţinea.

Miracolul acesta îl copleşea.

Îi atinse tâmplele cu buzele. Când plecă de lângă ea, o văzu că stătea pe burtă, cu un braţ întins spre locul în care se aflase trupul lui. Spera că epuizarea va acţiona ca un

tranchilizant pentru visele ei. Lăsă uşa deschisă, ca să poată auzi dacă plângea în somn sau îl striga. Pregăti fără grabă un ibric de cafea şi îl luă cu el în bibliotecă. Rânji spre computer înainte de a-l deschide. Ceasul din colț arăta miezul nopții, apoi îl anunță că trecuse o jumătate de oră, iar el nu îşi intrase încă în ritm.

Într-un interval aproape de două ori mai lung decât ar fi avut nevoie un hacker de zece ani, informațiile pe care le căuta apărură pe monitor.

„Experți în pietre prețioase. Zona metropolitană.”

Derulă paginile, menținându-şi simțurile în alertă cu ajutorul cofeinei, şi bâjbâi o clipă până ce reuşi să pornească imprimanta, pentru a scoate o copie.

„Boone and Son.”

„Kleigmore Diamond Consultants.”

„Landis Jewelry Creations.”

Computerul îi furniza informații mai detaliate decât cartea de telefoane. Pentru prima dată în viață binecuvântă tehnologia. Cercetă informațiile, numele, datele, apoi continuă să deruleze.

„Salvini.”

„Salvini.” Îşi miji ochii, studiind datele. Evaluatori şi experți în pietre prețioase.

Specializați în bijuterii şi antichități. Firmă înființată în 1952 de Charles, acum decedat.

Autorizată şi asigurată. Consultanți ai unor muzee şi colecționari particular.

Designuri personalizate, reparații şi remontare. Toate serviciile se efectuează la sediul firmei.

Adresa era în Chevy Chase, remarcă el. Locul era destul de aproape. Firma era respectabilă, dobândise un calificativ maxim. Patronii erau Thomas şi Timothy Salvini.

„T.S.”, se gândi el şi îl cuprinse entuziasmul.

„Frații. Bingo!”

Capitolul 10

— Nu te grăbi.

Bailey trase adânc aer în plămâni şi se luptă să fie calmă şi precisă, aşa cum îşi dorea Cade.

— Are nasul mai ascuţit. Cred.

Numele portretistului de la poliţie era Sara, o tânără extrem de răbdătoare.

Pricepută; Bailey nu avea nicio îndoială, altfel Cade nu ar fi chemat-o. Stătea la masa din bucătărie cu caietul de schiţe şi creioanele, alături de o ceaşcă de cafea aburindă lângă ea.

— Mai curând aşa?

Cu câteva mişcări rapide, Sara schiţă nasul.

— Da, cred că da. Are ochii mai mari, cumva ridicaţi în sus.

— Migdalaţi?

Sara şterse uşor cu guma, ajustând dimensiunea şi forma.

— Aşa cred. E greu să văd totul în minte.

— Spune-mi impresiile tale. Sara zâmbi, amabilă şi relaxată. Vom porni de la ele.

— Aş zice că gura e mare, mai blândă decât restul feţei. Toate celelalte trăsături sunt ascuţite.

— Ce mai faţă! comentă Cade, în timp ce Sara schiţa. Interesantă. Sexy.

În vreme ce Bailey continua să ofere indicii, el studia imaginea. O faţă lunguiaţă, cu păr scurt, nearanjat, cu şuviţe lungi subţiri, de sub care ieşeau la iveală nişte sprâncene negre foarte bine arcuite. Exotică şi dură, hotărî el, încercând să găsească o personalitate potrivită acestor trăsături.

— E foarte aproape de ceea ce îmi amintesc. Bailey luă schiţa pe care i-o întinse Sara. Cunoştea faţa aceea, se gândi ea şi, în timp ce o privea, simţi impulsul contradictoriu de a zâmbi şi de a plânge totodată.

„M.J. Cine era M.J. Şi ce aveau în comun?”

— Vrei să faci o pauză? o întrebă Cade, punându-şi mâinile pe umerii lui Bailey şi masând-o pentru a îndepărta tensiunea.

— Nu, aş vrea să continuăm. Dacă nu te deranjează, îi spuse ea Sarei.

— Hei, pot să fac asta toată ziua. Atâta timp cât primesc cafea. Îi întinse cana goală lui Cade, aruncându-i un zâmbet fugar care îi dădu de înţeles lui Bailey că se cunoşteau bine.

— Tu... Ah, e un desen interesant, începu Bailey.

Sara îşi dădu pe spate coada brun-roşcată. Avea o ţinută modernă, dar nepretenţioasă – pantaloni scurţi de jeans tăiaţi şi un top alb simplu, o combinaţie de-a dreptul sexy.

— Aşa îmi câştig traiul, îi spuse ea lui Bailey. Computerele mă pun încet, încet pe tuşă. E uimitor ce se poate face cu imaginile. Dar o mulţime de poliţişti şi de detectivi particulari continuă să prefere schiţele. Luă cana plină cu cafea, pe care i-o întinse Cade. Parris, aici de faţă, ar face aproape orice pentru a evita computerul.

— Hei, începe să-mi placă.

Sara zâmbi ironic.

— Când se va întâmpla asta, o să-mi câştig traiul făcând caricaturi în baruri.

Ridică din umeri, sorbi din cafea, apoi luă un creion ascuţit. Vrei să mai încercăm unul?

— Da, sigur.

Impunându-şi să nu se gândească la cât de bine se cunoşteau Cade şi Sara, Bailey închise ochii şi se concentră.

„Grace.” Lăsă numele să-i circule prin minte, aducând imaginea la suprafaţă.

— Blândă, începu ea. Faţa ei are o anumită blândeţe. E foarte frumoasă, aproape incredibilă. E o faţă ovală, clasică. Are părul negru precum cerneala, foarte lung.

Îi curge pe spate în valuri. Nu şuviţe, doar o masă întunecată, deasă şi mătăsoasă.

Are ochi mari, cu pleoape leneşe şi gene dese. Ochi albaştri, pătrunzători ca o rază de laser. Nasul e scurt şi drept. Perfect.

— Încep să o urăsc, spuse Sara în glumă, făcând-o pe Bailey să zâmbească.

— Trebuie să fie greu să fii extrem de frumoasă, nu crezi? Oamenii nu se uită decât la suprafaţă.

— Cred că m-aş descurca cu asta. Cum e gura?

— Senzuală. Cărnoasă.

— Naturală.

— Da, e bine. Începea să se entuziasmeze. Schiţa se contura rapid. Sprâncenele sunt un pic mai bine conturate şi are o aluniţă lângă cea stângă. Exact aici, spuse Bailey, arătând către propria ei faţă.

— Acum chiar că o urăsc, mormăi Sara. Nu vreau să ştiu dacă are un corp pe măsura acestui chip. Să zicem că are nişte urechi ca Dumbo.

— Nu, mi-e teamă că nu. Bailey zâmbi spre schiţă şi o cuprinse înduioşarea, venindu-i să plângă din nou. E pur şi simplu frumoasă. O prezenţă uimitoare.

— Mi se pare cunoscută.

Auzind comentariul într-o doară al Sarei, Bailey se încordă.

— Da? Chiar?

— Aş jura că am mai văzut faţa aceasta. Ţuguindu-şi buzele, Sara bătu cu creionul în schiţă. Într-o revistă, poate. Arată ca un model dintr-o reclamă – la un parfum scump sau la o cremă de faţă. Dacă ai o faţă de un milion de dolari, nebun să fii să nu o foloseşti.

— Model. Bailey îşi muşcă buza, luptându-se să-şi amintească. Pur şi simplu nu ştiu.

Sara rupse pagina din blocnotes, dându-i-o lui Cade.

— Tu ce crezi?

— Te dă pe spate, spuse el după o clipă. Zâna genelor a fost a dracului de binedispusă când s-a născut ea. Totuşi, nu ştiu de unde s-o iau, deşi este o figură pe care niciun bărbat normal nu ar uita-o.

„O cheamă Grace”, îşi spuse Bailey. „Şi nu e doar frumoasă. Nu e doar un chip.”

— Bună treabă, Sara. Cade puse cele două schițe laolaltă pe blat. Mai ai timp pentru încă una?

Sara aruncă o privire la ceas.

— Mai am cam încă o jumătate de oră.

— Bărbatul, Bailey. Cade se aplecă până când li se întâlniră privirile. Acum ştii cum arată bărbatul.

— Nu ştiu...

— Ba da. O spuse apăsat, deşi mâinile lui zăbovea un blândețe pe brațele ei. Este important. Spune-i Sarei cum îl vezi.

Avea să doară, îşi dădu Bailey seama. Muşchii stomacului i se încleştaseră deja la gândul de a permite iarăşi ca fața aceea să-i revină în minte. „Nu vreau să îl văd iar.”

— Vrei răspunsurile. Vrei să se termine. Acesta este un pas. Trebuie să faci paşii.

Bailey închise ochii şi se foi. Începură să-i zvâcnească tâmplele când se întoarse în camera aceea cu covor gri şi fereastra izbită de furtună.

— E brunet, spuse ea încet. Are fața alungită, îngustă. Este încordată de furie.

Are gura strânsă de nervi. E subțire, puternică şi încăpățânată. Nasul e uşor încovoiat. Nu e atrăgător, ci puternic. Este o față foarte puternică. Are ochii adânci. Întunecați. Ochi negri.

Scânteind de furie. În ei se citea crima. Se cutremură, își îmbrățișă coatele și se luptă să se concentreze.

— Are obrajii trași și o frunte înaltă. Sprâncenele sunt negre și drepte. La fel și părul. Este aranjat, tuns îngrijit, mai lung în creștet, și tuns fin în jurul urechilor.

Are o față foarte chipeșă. Maxilarul strică puțin întregul, pentru că e moale, oarecum slab.

— El este, Bailey? Cade îi puse din nou mâna pe umăr, strângând-o ușor, în semn de susținere.

Făcându-și curaj, deschise ochii și privi la schiță. Nu era exactă. Nu era perfectă.

Ochii trebuiau să fie puțin mai îndepărtați, gura puțin mai plină, dar era suficient ca să o facă să tremure.

— Da, seamănă foarte bine cu el. Străduindu-se din răsputeri să se controleze, se ridică încet. Scuzați-mă, murmură ea și ieși din încăpere.

— Doamna este îngrozită, comentă Sara, punându-și la loc creioanele în cutie.

— Știu.

— Îmi spui ce fel de problemă are?

— Nu sunt sigur. Cade își cufundă mâinile în buzunare. Dar mai am puțin și voi afla. Ai făcut o treabă bună, Sara. Îți rămân dator.

— Îți voi trimite factura. Își strânse uneltele și se ridică. Îl sărută ușor, cercetându-i chipul. Nu cred că mă vei mai suna să ieșim în oraș.

— Sunt îndrăgostit de ea, spuse el simplu.

— Da, mi-am dat seama de asta. Își puse geanta pe umăr, apoi îi atinse obrazul.

O să-mi fie dor de tine.

— O să fiu în preajmă.

— Așa e, confirmă ea. Dar perioada de nebunie și de dezmăț s-a încheiat pentru tine, Parris. Îmi place de ea. Sper

să vă iasă. Cu un ultim zâmbet nostalgic, se întoarse. Ştiu cum să găsesc ieşirea.

El o conduse totuşi şi, închizând uşa, îşi dădu seama că, într-adevăr, se încheia o parte din viața lui. Libertatea de a veni şi de a pleca cum îl tăia capul, cu cine avea chef. Nopți târzii în club, cu posibilitatea de a fi urmate de partide de sex prietenoase, fără obligații. Să nu fie responsabil decât pentru el însuşi.

Privi către scări. Ea era sus. Responsabilitate, stabilitate, implicare. O singură femeie de acum înainte, pentru toată viața – o femeie tulburată, care încă nu-i spusese cuvintele pe care dorea să le audă, care nu-i făcuse încă promisiunile de care avea nevoie.

Putea încă să plece, iar ea nu-l va învinovăți. De fapt, era sigur că exact la asta se aştepta. Îl făcu să se întrebe cine o mai abandonase.

Scutură din cap şi urcă scările după ea fără nicio urmă de regret.

Stătea în dormitor, privind pe fereastră. Îşi ținea mâinile împreunate în poală, stând cu spatele la uşă.

— Eşti bine?

— Da. Îmi pare rău că am fost nepoliticoasă cu prietena ta. Nici măcar nu i-am mulțumit.

— Sara înțelege.

— O cunoşti de multă vreme.

— De câțiva ani, da.

Bailey înghiți în sec.

— Ați fost împreună.

Cade ridică dintr-o sprânceană şi se hotărî să nu o ia în brațe.

— Da, aşa e, am fost împreună. Am fost cu alte femei, Bailey. Femei care mi-au plăcut, la care am ținut.

— Ştiam. Însoți cuvântul cu o privire necruțătoare.

— Ştiai, încuviință el, dând din cap.

— Treburile nu se sincronizează. Îşi flutură mâinile în aer. Eu şi cu tine, Cade, nu suntem în sincron cu restul. Nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

— Dar s-a întâmplat. Îşi băgă mâinile în buzunare, căci deveniseră încordate şi voia să le strângă în pumn. Ai de gând să stai acolo şi să-mi spui că eşti supărată pentru că ai întâlnit o femeie cu care m-am culcat? Pentru că eu nu am venit la tine, aşa cum ai venit tu la mine?

— Goală. Cuvântul ieşi din ea ca un glonț. Nu ai venit la mine gol. Ai familie, prieteni, iubite. O viață. Eu nu am altceva în afară de frânturi care nu se potrivesc. Nu-mi pasă dacă te-ai culcat cu o sută de femei. Spuse asta pe un ton repezit, apoi şopti apăsat: E vorba de faptul că ți-i aminteşti. Ți-i poți aminti.

— Vrei să-mi spui că ei nu contează? Începu să se enerveze, îmboldit de panică.

Ea dădea înapoi, se retrăgea. Bineînțeles că au contat. Nu pot să îmi şterg trecutul pentru tine, Bailey.

— Nu aş vrea să o faci.

Îşi acoperi fața cu mâinile o clipă, luptându-se să îşi recapete cât de cât controlul.

Se hotărâse. Acum nu trebuia decât să fie suficient de puternică încât să meargă până la capăt.

— Îmi pare rău. Viața ta personală, până să apar eu, nu mă priveşte, şi nu asta este ideea. Ideea este că ai avut o viață, Cade.

— La fel şi tu.

— Şi eu. Dădu din cap, gândindu-se că exact asta o înspăimânta. Nu aş fi ajuns atât de aproape de a o descoperi, fără tine. Dar îmi dau seama că ar fi trebuit să merg la poliție imediat. Nu am făcut decât să complic lucrurile neducându-mă.

Dar asta voi face acum.

— Nu ai încredere în mine că voi duce treaba la capăt?

— Nu asta e problema...

— La naiba nu este! îi spuse el. Nu e vorba despre a merge la poliție. E vorba despre mine şi despre tine. Crezi că poți să te desprinzi, să renunți la ceea ce este între noi. Îşi scoase brusc mâinile din buzunare, prinzând-o în brațe. Mai gândeşte-te.

— Cineva a murit. Sunt implicată. Dinții amenințau să înceapă să-i clănțăne şi se chinuia să continue să-l privească. Şi nu ar fi trebuit să te implic şi pe tine.

— E prea târziu pentru asta acum. A fost prea târziu din clipa în care ai intrat în biroul meu. Nu mai scapi de mine. Când gura lui se lipi de a ei, sărutul avu gust de frustrare şi de furie. O strânse la piept, blocând orice alegere, răvăşindu-i gura până când mâinile ei rămaseră fără vlagă pe umerii lui.

— Nu, reuşi ea să spună când el o desprinse de la pământ.

Dar şi pentru asta era prea târziu. Trupul lui era deasupra ei, apăsând-o, în pat, şi toate simțurile ei începură să gonească şi să țipe, în vreme ce mâinile lui alunecau pe deasupra ei.

— Nu îmi pasă câtuşi de puțin ce uiți. Cu o privire întunecată şi dezlănțuită, îi trăgea hainele de pe ea. Nu vei uita asta.

O făcu să îşi piardă controlul, să uite de timp, să uite unde era. Nu mai trăise o asemenea nebunie, niciun asemenea avânt, şi nu putea rezista. Îi apucă sânul cu gura, iar plăcerea o săgetă sălbatic. Exact în clipa în care trăgea aer în piept, pregătindu-se să geamă, degetele lui o pătrunseră, împingând-o, necruțătoare, către culmi.

Țipă, nu alarmată, nu pentru a protesta, ci zguduită de senzația de a fi împinsă dincolo de rațiune. Îşi înfipse unghiile în spatele lui, mişcându-şi trupul ca fulgerul sub

el. Se deschise, dezlănțuită, primindu-l. Singurul gând pe care îl avea în minte era „Acum, acum, acum”.

O pătrunse adânc şi cu putere, simțind-o încleştându-se convulsiv de el, scuturată de spasmele noului val de plăcere. Era dincolo de rațiune, plin de disperare. Era o necuviință. Era irezistibil.

Îi cuprinse mâinile într-ale lui, privind cum plăcerea îi devasta chipul. Animalul din el se dezlănțui, repezindu-se la ei amândoi. Gura lui sălbatică o devoră. Şi o pătrunse frenetic până când ea îi rosti numele plângând, iar el îşi ieşi din minți, spulberându-se.

Pustiit, vlăguit, se prăbuşi peste ea. Trupul ei se cutremură sub al lui, gemând, stoarsă de putere. Mâinile îi zăceau întinse cu palma în sus, vlăguite, pe aşternuturile mototolite. Mintea lui începu să se limpezească suficient încât să facă loc ruşinii.

Nu mai posedase niciodată o femeie cu atâta sălbăticie. Niciodată nu îi lăsase vreunei femei atât de puțin de ales. Se rostogoli de pe ea, privind țintă în tavan, îngrozit de ceea ce descoperise în el însuşi.

— Îmi pare rău. Era lamentabilă fraza aceea. Inutilitatea ei îl zgândări în timp ce se ridică în capul oaselor, frecându-şi fața cu mâinile. Te-am rănit. Îmi pare rău.

Nu am nicio scuză.

Şi, negăsind una, se ridică şi o lăsă singură.

Ea reuşi să se ridice, apăsându-şi cu mâna inima care îi galopa. Îşi simțea trupul slăbit, plin de furnicături şi palpitând de fierbințeală. Mintea continuă să-i rămână încețoşată, şi aşteptă răbdătoare să se limpezească. Singurul lucru de care era sigură îl constituia faptul că tocmai fusese posedată cu sălbăticie.

Copleşită de senzație, de emoție, de el. Fusese minunat.

Cade îi lăsă timp să-şi revină. Şi se folosi de acest interval pentru a-şi compune următorii paşi. Era greu să gândească,

când era furios. Nu i se întâmpla prima dată să fie furios. Mai fusese rănit. Mai fusese copleşit de ruşine. Dar când ea coborî, aranjată şi agitată, aceste trei emoţii ameninţară să-l copleşească.

— Eşti bine?

— Da. Cade, eu...

— Vei face ce doreşti, spuse el întrerupând-o, pe un ton rece şi repezit. Şi la fel şi eu. Îmi cer scuze din nou că te-am tratat în felul acela.

Bailey simţi că i se strânge stomacul şi i se înmoaie genunchii.

— Eşti furios pe mine.

— Pe amândoi. Pot să mă ocup de mine, dar mai întâi trebuie să îţi acord ţie atenţie. Vrei să pleci.

— Nu asta vreau. Vocea ei implora înţelegere. Aşa se cuvine. Dumnezeu ştie la ce te-am făcut complice.

— M-ai angajat.

Ea respiră precipitat. Cum putea să fie atât de orb şi de încăpăţânat?

— Nu este o relaţie profesională, Cade. Abia dacă a început astfel.

— Ai dreptate. Este personală, şi nu mă părăseşti dintr-un sentiment nechibzuit de vinovăţie. Vrei să pleci din alte motive. Vom ajunge la ele după ce terminăm cu asta. Te iubesc. Cuvintele erau acoperite de o furie rece, care nu făcea decât să adâncească emoţia de dincolo de ele. Dacă tu nu mă iubeşti, nu poţi sau nu vrei, va trebui să mă împac cu ideea. Dar să pleci în punctul acesta nu este o opţiune.

— Nu vreau decât...

— Vrei să te duci la poliţie.

Cade se opri un moment şi îşi vârî degetele mari în buzunarele din faţă ca să nu-i vină să o atingă.

— E în regulă, e alegerea ta. Dar între timp, m-ai angajat să fac o treabă şi nu am terminat-o. Oricare ar fi

sentimentele tale personale, sau ale mele, intenționez s-o termin. Ia-ți geanta.

Nu era sigură cum să reacționeze acum. Însă, își dădu ea seama, știuse vreodată?

Totuși, acest bărbat rece și furios, care stătea în fața ei, îi era și mai străin decât cel pe care-l văzuse prima dată în biroul înghesuit și dezordonat, cu doar câteva zile în urmă.

— Programarea de la Smithsonian, începu ea.

— Am amânat-o. Trebuie să mergem în altă parte mai întâi.

— Unde?

— Ia-ți geanta, repetă el. Vom face acest următor pas după regulile mele.

Nu vorbi pe drum. Ea recunoscu câteva dintre clădiri. Mai trecuseră pe lângă ele.

Dar când ieșiră din D.C. Și o luară spre Maryland, deveni încordată.

— Aș vrea să-mi spui unde mergem.

Copacii erau prea aproape de șosea, se gândi ea panicându-se. Prea verzi, prea mari.

— Înapoi, spuse el. Uneori trebuie să deschizi pur și simplu ușa și să te uiți la ce e de partea cealaltă.

— Trebuie să stăm de vorbă cu curatorul de la muzeu. Se sufoca. Și-ar fi dat sufletul pentru un pahar cu apă. Ar trebui să întoarcem și să o luăm înapoi către oraș.

— Știi unde mergem?

— Nu. Negarea răsună apăsat, disperat. Nu, nu știu.

Nu făcu decât să-i arunce o privire cu ochii lui verzi, scrutători.

— Piesele sunt aici, Bailey.

O luă la stânga și ieși de pe șoseaua principală, ascultând-o cum respira din ce în ce mai scurt și mai greu. Își reprimă necruțător impulsul de a o liniști. Era mai

puternică decât pretinsese el că era. Putea să recunoască asta. Şi va face faţă. O va ajuta să facă faţă.

Dacă locul era supravegheat, o conducea într-un loc public. Trebuia să cântărească posibilitatea aceasta, ca să-şi poată face treaba. Îl angajase ca să rezolve puzzle-ul, îşi reaminti el. Iar aceasta era ultima piesă, era sigur.

Nu putea continua să trăiască în mica lume sigură pe care i-o oferise el. Era momentul, pentru amândoi, să meargă înainte.

Strângând din dinţi, intră în parcarea de la Salvini.

— Ştii unde ne aflăm.

Pielea îi era lipicioasă. Cu mişcări lungi, neliniştite, îşi frecă palmele umede de genunchii pantalonilor.

— Nu, nu ştiu.

Clădirea era din cărămidă, cu două etaje. Veche, încântătoare, cu ferestre înalte, flancate de azalee îngrijite, care aveau să înflorească frumos primăvara. Locul aveau o eleganţă care nu ar fi trebuit să o facă să tresară.

În parcare se afla o singură maşina. Un sedan BMW, albastru-închis. Vopseaua lucea în lumina soarelui.

Clădirea era izolată, ocupând tot colţul, iar în spatele ei, într-o parcare uriaşă, un mall modern părea a profita din plin de faptul că era deschis în zi de sărbătoare.

— Nu vreau să mă aflu aici. Bailey întoarse capul, refuzând să privească la logo-ul din litere mari şi clare, aşezat pe clădire.

SALVINI

— E închis, continuă ea. Nu e nimeni aici. Ar trebui să plecăm.

— E o maşină în parcare, observă Cade. Nu strică să vedem.

— Nu. Îşi trase mâna dintr-a lui, încercând să se îngroape în colţul scaunului. Nu intru acolo. Nu.

— Ce e înăuntru, Bailey?

— Nu ştiu.

Teroare. Teroare şi nimic altceva.

— Nu intru.

Mai bine şi-ar fi smuls inima din piept decât să o forţeze să facă ceea ce avea de gând. Dar, gândindu-se la ea, ieşi din maşină, veni pe partea ei şi deschise porţiera.

— Voi fi cu tine. Hai să mergem.

— Am spus că nu intru acolo.

— Laşo. Rosti cuvântul pe un ton dispreţuitor. Vrei să te ascunzi tot restul vieţii tale?

Furia licări în lacrimile din ochii ei şi o făcu să îşi smulgă centura de siguranţă.

— Te urăsc pentru asta.

— Ştiu, murmură el, dar o apucă ferm de braţ, conducând-o spre intrarea din faţă a clădirii.

Înăuntru era întuneric. Prin fereastră nu se vedea mare lucru, în afară de un covor gros şi vitrine de sticlă, în care luceau slab bijuterii de aur şi pietre preţioase. Era un showroom mic, elegant şi el, cu câteva taburete tapiţate şi oglinzi aşezate pe blaturi, pe care clienţii se puteau aşeza pentru a-şi admira alegerile.

Alături de el, Bailey tremura ca o frunză.

— Haide să încercăm prin spate.

Spatele clădirii dădea către mall şi se vedeau intrările pentru furnizori şi angajaţi.

Cade studie lacătul de la uşa angajaţilor şi decise că se putea descurca cu el.

Scoase din buzunar un toc de piele cu unelte.

— Ce faci? Bailey să dădu înapoi când el alese un şperaclu şi se aplecă să se apuce de treabă. Intri prin efracţie? Nu poţi să faci asta.

— Cred că mă descurc. Exersez spartul uşilor cel puţin patru ore pe săptămână.

Taci un minut.

Era nevoie de concentrare, de atenție şi de câteva minute încordate. Dacă se declanşa alarma, se gândi el, acest lucru se va întâmpla în clipa în care va sparge primul lacăt. Nu se declanşă, aşa că schimbă unealta şi se apucă de-al doilea.

Nu era exclus să existe o alarmă silențioasă, se gândi el, în timp ce manevra lacătele. Dacă apărea poliția, va avea o grămadă de explicații de dat.

— E o nebunie. Bailey mai făcu încă un pas în spate. Spargi un magazin ziua în amiaza mare. Nu poți să faci aşa ceva, Cade.

— Am făcut-o, spuse el cu o oarecare satisfacție, în clipa în care căzu ultimul lacăt. Cu grijă, aşeză uneltele la loc şi le băgă în buzunar. Un loc ca acesta trebuie să aibă şi alarmă cu senzori de mişcare.

Intră pe uşă. În lumina obscură, văzu dispozitivul de alarmă lângă intrare. Nu era activat.

Aproape că auzi cum încă o piesă îşi găsea locul în puzzle.

— Ce neglijență! murmură el. O luă pe Bailey de mână şi o trase înăuntru. Nu-ți va face nimeni rău câtă vreme sunt lângă tine. Nici măcar eu.

— Nu pot să fac asta.

— O faci deja. Ținând-o strâns de mână, aprinse luminile.

Era o încăpere îngustă, mai curând un hol cu duşumea de lemn uzată şi pereți simpli. Pe peretele din stânga se afla un filtru de apă şi un cuier de alamă. Pe unul din cârlige atârna o pelerină gri de femeie.

Joia trecută se anunțase furtuna, se gândi el. O femeie practică precum Bailey nu ar fi plecat la muncă fără pelerină.

— E a ta, nu-i aşa?

— Nu ştiu.

— Haina e în stilul tău. De calitate, scumpă, elegantă. Verifică buzunarele şi găsi o cutie de bomboane mentolate, o

scurtă listă de cumpărături şi un pachet de şervețele. E scrisul tău, spuse el, întinzându-i lista.

— Nu ştiu. Refuză să o privească. Nu-mi amintesc.

Băgă lista în buzunar şi o conduse în următoarea cameră. Era o cameră de lucru, o versiune mai mică a celei de la Westlake. Acum recunoştea echipamentul şi deduse că, dacă ar fi zăbovit să spargă lacătele sertarelor dulapului înalt de lemn, ar fi găsit pietrele. Mulțimea de pietre prețioase pe care Bailey le descrisese în visele ei. Pietrele care o făceau fericită, care îi stârneau creativitatea şi îi alinau sufletul.

Masa de lucru era curată lună.

Nimic, nici măcar o verigă dintr-un lanț de aur nu era nelalocul ei. „Exact ca ea”, se gândi el.

— Cineva păstrează zona curată, rosti el blând.

Mâna ei era de gheață în palma lui, când el trecu de un colț. Erau nişte scări care ducea la etaj.

— Hai să vedem ce se află după uşa numărul doi.

De data aceasta nu protestă. Era prea înghețată de groază pentru a articula cuvintele. Tresări când el aprinse lumina, care inundă scările, trăgând-o după el.

La etajul al doilea, duşumele erau acoperite cu covoare de un gri-argintiu. O cuprinse greața. Holul era suficient de larg pentru a merge unul lângă celălalt. În puncte strategice erau aşezate mese antice lustruite. Într-o vază de argint se ofileau nişte trandafiri roşii. Îi veni rău de la parfumul lor de flori moarte.

El deschise uşa, împingând-o. Şi ştiu de la prima privire că era biroul ei.

Totul era la locul lui. Biroul, un Queen Anne încântător şi feminin strălucea de curățenie şi de grija care i se acorda, sub stratul fin de praf care se aşternuse peste weekend. Pe el se afla un cristal lung, lăptos, zgâriat la un capăt, ca lama ruptă a unei săbii. Ea îl numise calcedonie, îşi aminti el. Iar

piatra netedă cu unghiuri multiple din apropiere trebuia să fie cuarţul cu rutil. Pe pereţi se aflau acuarele visătoare, în rame subţiri de lemn. Lângă o canapea mică, tapiţată cu un material trandafiriu gros, pus în lumină de pernele de un verde pal, se afla o măsuţă. Pe ea era aşezată o mică vază cu violete ofilite şi poze cu rame din argint lustruit.

O luă pe prima. Avea în jur de zece ani, judecă el. Un pic stângace şi neformată, dar ochii nu te puteau înşela. Şi la maturitate semăna îndeaproape cu femeia care stătea alături de ea în leagănul de pe verandă, zâmbind înspre cameră.

— E trecutul tău, Bailey. Încă o fotografie. Trei femei, cu braţele înlănţuite, râzând. Tu, M.J. Şi Grace. Prezentul tău. Puse poza jos şi luă alta. Bărbatul era blond, chipeş, cu un zâmbet sigur şi cald.

„Viitorul ei?” se întrebă el.

— E mort. Cuvintele ieşiră cu mare greutate, zdrelindu-i inima. Tatăl meu. E mort. Avionul s-a prăbuşit în Dorset. A murit.

— Îmi pare rău. Cade aşeză fotografia la loc.

— Nu s-a întors niciodată acasă. Se sprijinea de birou, cu picioarele tremurând şi cu inima zguduită sub potopul de imagini care i se iveau în minte. A plecat într-o călătorie de afaceri şi nu s-a mai întors niciodată. Obişnuia să mănânce îngheţată pe verandă. Îmi arăta toate comorile. Voiam să învăţ. Lucruri vechi, încântătoare.

Mirosea a săpun de pin şi a ceară de albine. Îi plăcea să lustruiască piesele el însuşi, uneori.

— Avea antichităţi, spuse Cade încet.

— Era o moştenire. I-o lăsase tatăl lui, apoi el mie. Din când în când. Magazinul.

Din când în când. Era atât de plin de lucruri frumoase. A murit, a murit în Anglia, la mii de kilometri distanţă. Mama a trebuit să vândă afacerea. A trebuit s-o vândă când...

— Ia-o încet, nu te forța. Lasă lucrurile să vină de la sine.

— S-a căsătorit din nou. Aveam paisprezece ani. Era încă tânără, se simțea singură. Nu ştia cum să conducă o afacere. Aşa a spus el. Nu ştia cum. El trebuia să aibă grijă de lucruri. Ea nu avea de ce să-şi facă griji.

Se clătină, oprindu-se. Apoi privirea ei poposi pe elefantul de saponit cu pledul de pietre prețioase pe spate, de pe birou.

— M.J. Mi l-a dăruit de ziua mea. Îmi plac lucrurile caraghioase. Colecționez elefanți. Nu e ciudat? Ai ales un elefant pentru mine în parcul de distracții, iar eu îi colecționez. Îşi trecu mâna peste ochi, încercând să-şi păstreze cumpătul. Am râs când l-am deschis. Doar noi trei. M.J., Grace şi cu mine, cu doar câteva săptămâni în urmă. Ziua mea de naştere e în iunie. 19 iunie. Am douăzeci şi cinci de ani. Simți că o ia amețeala forțându-se să se concentreze asupra lui Cade. Am douăzeci şi cinci de ani. Mă numesc Bailey James. Numele meu este Bailey Anne James.

Cade o aşeză cu blândețe pe scaun, aşezându-şi mâna pe a ei.

— Încântat de cunoştință.

Capitolul 11

— Lucrurile sunt amestecate în capul meu. Bailey îşi apăsă degetele pe ochi.

Imaginile se rostogoleau înăuntru, amestecându-se, suprapunându-se şi dispărând înainte să le poată fixa.

— Povesteşte-mi despre tatăl tău.

— Tatăl meu. A murit.

— Ştiu, scumpo, povesteşte-mi despre el.

— El... cumpăra şi vindea antichități. Era o afacere de familie. Familia însemna totul. Locuiam în Connecticut.

Afacerea a început acolo. Casa noastră se afla acolo. El... s-a extins. O nouă filială în New York, una în D.C. Tatăl său o înfiinţase pe prima, apoi tata a dezvoltat afacerea. Îl chema Matthew. În clipa aceea îşi duse mâna la inima care i se umfla în piept, ameninţând să crape. Este ca şi cum l-aş pierde din nou. Era centrul lumii mele, el şi mama mea. Ea nu a mai putut avea copii. Presupun că m-au răsfăţat. l-am iubit atât de mult. Aveam o salcie în curte. Acolo am mers când mi-a spus mama despre accident. Am ieşit, m-am aşezat sub salcie şi am încercat să-l fac să se întoarcă.

— Mama ta a venit şi te-a găsit?

Încerca să ghicească acum, ghidând-o cu blândeţe prin valurile de durere.

— Da, a ieşit şi am stat acolo împreună vreme îndelungată. Soarele a apus, iar noi am stat acolo pur şi simplu. Eram pierdute fără el, Cade. Mama a încercat, a încercat din răsputeri să ţină afacerea pe linia de plutire, să aibă grijă de mine, de casă. Dar era prea mult. Nu ştia cum. L-a întâlnit... l-a întâlnit pe Charles Salvini.

— Aceasta este clădirea lui.

— A fost. Îşi frecă gura cu dosul palmei. A fost bijutier specializat în bijuterii şi antichităţi. Ea s-a consultat cu el cu privire la o parte din acţiunile noastre. Aşa a început totul. Era singură, iar el o trata foarte bine. S-a purtat bine şi cu mine. Îl admiram. Cred că a iubit-o foarte mult, chiar cred asta. Nu ştiu dacă ea l-a iubit, dar avea nevoie de el. Cred că şi eu. A vândut ce mai rămăsese din afacerea cu antichităţi şi s-a căsătorit cu el.

— S-a purtat bine cu tine?

— Da. Era un om blând. Şi, la fel ca tata, era extrem de onest. Onestitatea în afaceri, în chestiunile personale, era vitală. Pe mama mea o dorea, dar eu veneam la pachet, şi a fost întotdeauna bun cu mine.

— L-ai iubit.

— Da, era uşor să-l iubesc, să-i fiu recunoscătoare pentru ceea ce a făcut pentru mine şi pentru mama. Era foarte mândru de afacerea pe care o construise. Când am început să fiu interesată de pietre preţioase, m-a încurajat. Mi-am făcut ucenicia aici, în timpul verilor şi după şcoală. M-a trimis la colegiu să studiez.

Mama a murit pe când mă aflam la colegiu. Nu eram aici. Eram plecată când a murit.

— Iubito. O trase aproape, încercând să o aline. Îmi pare rău.

— A fost un accident. S-a întâmplat foarte repede. Un şofer beat a trecut pe linia continuă. A lovit-o în plin. Asta a fost tot. Durerea reveni, proaspătă şi dură.

Charles a fost devastat. Nu şi-a mai revenit cu adevărat niciodată. Era mai în vârstă decât ea cu aproape cincisprezece ani şi, când ea a murit, şi-a pierdut interesul pentru orice. S-a pensionat şi s-a izolat. A murit la mai puţin de un an.

— Şi ai rămas singură-singurică?

— Îi aveam pe fraţii mei. Se cutremură, prinzându-i mâinile lui Cade. Timothy şi Thomas. Fiii lui Charles. Fraţii mei vitregi. Lăsă să-i scape un oftat sacadat.

Gemeni. Mâinile îi tremurau în palmele lui. Vreau să plec acum. Vreau să plec de aici.

— Povesteşte-mi despre fraţii tăi, spuse el calm. Sunt mai mari decât tine.

— Vreau să plec. Trebuie să ies.

— Au lucrat aici, continuă Cade. Au preluat afacerea de la tatăl tău vitreg. Ai lucrat aici cu ei.

— Da, da. Au preluat afacerea. Am venit să lucrez aici când am terminat colegiul Radeliffe. Suntem rude. Sunt fraţii mei. Aveau douăzeci de ani când tatăl lor s-a căsătorit cu mama. Am locuit în aceeaşi casă, suntem o familie.

— Unul din ei a încercat să te ucidă.

— Nu. Nu. Îşi acoperi din nou faţa, refuzând să vadă. Este o greşeală. Ţi-am spus, sunt fraţii mei. Familia mea. Am locuit împreună. Lucrăm împreună.

Părinţii noştri au murit şi nu am mai rămas decât noi. Sunt nerăbdători sau impulsivi uneori, dar nu mi-ar face rău niciodată. Nu şi-ar face rău unul altuia.

Nu ar putea.

— Au biroul aici? În clădirea asta, la etajul ăsta?

Ea scutură din cap, dar privirea i se îndreptă spre stânga.

— Vreau să stai exact aici. Rămâi pe loc, Bailey.

— Unde te duci?

— Trebuie să mă uit. Îi cuprinse faţa în mâini, privind-o în ochi. Ştii că trebuie să mă uit. Stai aici.

Ea îşi lasă capul să cadă din nou pe spetează, închizând ochii. Va sta. Nu trebuia să vadă nimic. Nu trebuia să ştie nimic. Acum ştia cum o cheamă, îşi cunoştea familia. Nu era destul?

Dar imaginile îi reveneau în minte, iar reverberaţiile fulgerului o făcură să geamă.

Nu făcu nicio mişcare când Cade se întoarse în cameră, dar deschise ochii. Iar când îi deschise, citi pe chipul lui.

— E Thomas, spuse ea iute. Thomas e cel mort în biroul lui de pe hol.

Cade nu se miră că Bailey blocase ceea ce văzuse. Atacul fusese sălbatic şi violent. Să asişti la scenă în încăperea pe care tocmai o părăsise trebuie să fi fost îngrozitor. Ar fi fost îngrozitor, da. Dar să priveşti de la câţiva metri, ştiind că un frate îl ucidea cu sălbăticie pe celălalt, era de neconceput.

— Thomas, repetă ea, lăsând lacrimile să curgă. Bietul Thomas. Voia să fie perfect în toate. Deseori era. Nu au fost niciodată răi cu mine. Mă ignorau în cea mai mare parte a timpului, aşa cum fac fraţii mai mari, presupun. Ştiu că le-a displăcut faptul că Charles mi-a lăsat o parte din afacere,

dar îl tolerau. Şi pe mine. Făcu o pauză, privindu-şi mâinile. Nu mai putem face nimic pentru el.

— Nu. Te voi scoate de aici. O luă de mână, ajutând-o să se ridice. Vom anunța poliția.

— Plănuiau să fure cele trei stele ale lui Mithra. Îşi păstră controlul. Putea să îndure, îşi promise, şi trebuia să spună totul. Am fost angajați să verificăm şi să evaluăm cele trei diamante. Sau, de fapt, eu fusesem angajată, dat fiind că acesta era domeniul meu. Deseori ofer servicii de consultanță la Smithsonian. Stelele urmau să facă parte din expoziția lor de pietre prețioase. Provin din Persia. Sunt foarte vechi şi, cândva, au fost montate într-un triunghi de aur, aşezat în mâinile unei statui a lui Mithra. Îşi drese glasul, vorbind calm acum, echilibrată şi practică. Era zeul persan antic al luminii şi înțelepciunii. Religia lui Mithra devenit una dintre principalele religii ale Imperiului Roman. Se presupune că el ucisese taurul divin şi din trupul pe moarte al taurului s-au ivit toate plantele şi animalele.

— Îmi poți povesti în maşină.

O îndemână către uşă, dar ea pur şi simplu nu se putea mişca până nu avea să spună totul.

— Religia nu a fost adusă în Roma decât în anul 68 înainte de Hristos şi s-a răspândit rapid. E asemănătoare cu creştinismul din multe puncte de vedere.

Idealul iubirii de semeni. Vocea i se frânse şi se forță să înghită. Se consideră că cele trei stele sunt un mit, o legendă născută din trinitate, deşi unii savanți credeau ferm în existența lor descriindu-le drept simboluri ale iubirii, cunoaşterii şi generozității. Se spune că dacă cineva le deține pe toate trei, combinația acestor elemente îi va aduce putere şi nemurire.

— Nu crezi asta.

— Cred că sunt suficient de puternice pentru a aduce o mare iubire, o mare ură, o mare lăcomie. Am aflat ce făceau

frații mei. Mi-am dat seama că Timothy crea duplicate în laborator. Se frecă la ochi. Poate că ar fi putut să mi-o ascundă, dacă ar fi fost mai metodic, mai atent, dar întotdeauna a fost cel mai nerăbdător din ei doi, cel mai nesăbuit. În clipa aceea, umerii i se încovoiară sub povara amintirii.

A avut necazuri de câteva ori, pentru agresiune. E foarte iute la mânie.

— Nu ți-a făcut niciodată rău?

— Nu, niciodată. Poate că mi-a rănit sentimentele din când în când. Încercă să zâmbească, dar surâsul i se evaporă iute. Părea să considere că mama se căsătorise cu tatăl lui doar ca noi două să fim ferite de griji. Era parțial adevărat, presupun. Astfel că mereu a fost important pentru mine să mă afirm.

— Te-ai afirmat aici, spuse Cade.

— Nu în opinia lui. Timothy nu aducea niciodată laude. Dar nu a fost niciodată excesiv de dur. Şi nu am crezut că el sau Thomas vor trişa. Până când nu am fost angajați să evaluăm stelele.

— Iar ei nu au putut rezista tentației.

— Aşa se pare. Falsurile nu aveau să păcălească pe nimeni prea mult, dar până să fie descoperite pietrele, frații mei ar fi avut banii şi ar fi dispărut. Nu ştiu cine îi plătea, dar lucrau pentru cineva.

Se opri pe scări, privind țintă în jos.

— A alergat după mine de aici. Fugeam. Era întuneric beznă. Aproape că am căzut pe aceste scări. Îl auzeam venind după mine. Şi ştiam că mă va ucide.

Stătusem la aceeaşi masă, de Crăciun, în fiecare an din viața mea, de la paisprezece ani. Şi voia să mă ucidă, în acelaşi fel îngrozitor în care îl omorâse pe Thomas. Pentru bani.

Strânse balustrada între degete, coborând încet la parter.

— L-am iubit, Cade. I-am iubit pe amândoi.

La capătul treptelor, se întoarse gesticulând către o uşă îngustă.

— Pe acolo se ajunge în pivniță. E foarte mică şi aglomerată. Acolo am fugit. E o mică nişă sub trepte, cu un grătar în loc de uşă. Obişnuiam să explorez clădirea când eram mică şi îmi plăcea să stau în nişa aceea, unde era linişte. Studiam cărțile despre pietre prețioase, pe care mi le dăduse Charles. Nu cred că Timothy ştia că eram acolo. Dacă ar fi ştiut, aş fi fost moartă. Păşi în lumina soarelui.

Sincer, nu-mi amintesc cât am stat acolo în întuneric, aşteptând ca el să mă găsească şi să mă ucidă. Nu ştiu cum am ajuns la hotel. Probabil că am mers o parte din drum, cel puțin. Nu vin cu maşina la muncă. Locuiesc doar la câteva străzi de aici.

Voia să-i spună că se terminase acum, dar nu se terminase. Voia s-o lase să-şi odihnească fruntea pe umărul lui şi să lase totul în urmă. Dar nu putea. În schimb, îi luă mâinile, întorcând-o cu fața la el.

— Bailey. Unde sunt celelalte două stele?

Paloarea cadaverică o cuprinse atât de repede, încât Cade o apucă de brațe, sigur fiind că va leşina. Doar ochii îi rămaseră deschişi, mari şi şocați.

— O, Doamne, o, Doamne, Cade, ce-am făcut? Ştie unde locuiesc ele. Ştie.

— Le-ai dat lui M.J. Şi Grace. Mişcându-se repede, Cade trase de portiera maşinii. Poliția va trebui să aştepte. Spune-mi unde.

— Eram atât de furioasă, îi spuse ea în timp ce goneau în viteză prin traficul după-amiezii. Mi-am dat seama că se foloseau de mine, de numele meu, de cunoştințele şi de reputația mea, pentru a autentifica pietrele prețioase. Apoi aveau să le înlocuiască, părăsindu-mă – părăsind afacerea pe care o construise tatăl meu vitreg –, lăsându-mă să

suport consecințele. Salvini ar fi fost ruinată, după tot ce făcuse Charles pentru a o construi. Eram datoare să-i fiu loială. Şi, la naiba, la fel şi ei.

— Aşa că le-ai luat-o înainte.

— A fost un impuls. Aveam de gând să îi înfrunt, dar voiam ca stelele să fie departe de ei. Cel puțin, credeam că nu trebuiau să fie toate la un loc. Atâta timp cât erau, puteau fi luate. Aşa că i-am trimis una lui M.J. Şi una lui Grace prin doi curieri diferiți.

— Doamne, Dumnezeule, Bailey. Ai trimis nişte diamante neprețuite prin poştă?

Ea închise ochii.

— Folosim curieri speciali regulat pentru a livra pietre prețioase.

Avea o voce formală, vag ofensată. Deja îşi reproşase că fusese incredibil de impulsivă.

— M-am gândit doar că nu existau decât doi oameni pe lume în care puteam avea încredere cu orice. Nu m-am gândit că le pun viața în pericol. Nu mi-am dat seama până unde se putea ajunge. Eram sigură că atunci când îi voi înfrunta pe frații mei, spunându-le că am separat diamantele pentru a fi în siguranță şi că voi face aranjamentele necesare pentru a le trimite la muzeu, totul se va sfârşi.

Se ținu de portieră în timp ce cauciucurile maşinii derapară, luând colțul.

— Aceasta este clădirea. Stăm la etajul trei. Apartamentul meu este vizavi de cel al lui M.J.

Bailey coborî din maşină înainte să oprească de-a binelea, alergând către intrare.

Blestemând, el scoase cheile din contact şi sprintă după ea. O prinse pe scări.

— Stai în spatele meu, ordonă el. Vorbesc serios.

Atât yala, cât şi usciorul uşii apartamentului 324 erau sparte. Peste ele era lipită o bandă izolatoare de la poliție.

— M.J., a fost tot ce reuşi să spună Bailey în timp ce îl împinse pe Cade, întinzând mâna după clanța apartamentului prietenei sale.

— Ai venit, drăguță. Pe hol apăru o femeie în pantaloni roz mulați, cu papuci de casă pufoşi. Începeam să-mi fac griji pentru tine.

— Doamnă Weathers. Încheieturile lui Bailey se albiră pe clanță în timp ce o apăsa. Ce s-a întâmplat cu M.J.?

— A fost mare tărăboi. Doamna Weathers îşi înfoie coama blondă, aruncându-i lui Cade un zâmbet cercetător. Nu te aştepți la asemenea lucruri într-un cartier respectabil ca acesta. Lumea se duce pe copcă, jur.

— Unde este M.J.?

— Ultima dată când am văzut-o, fugea cu un bărbat. Coborau treptele, înjurându-se unul pe celălalt. Asta a urmat după toată nebunia – sticlă spartă, mobilă distrusă, împuşcături.

Dădu vioaie din cap de câteva ori, ca o pasăre care ciugulea viermişori graşi.

— Împuşcată? A fost împuşcată M.J.?

— Nu mi s-a părut a fi împuşcată. Spumega de furie şi era toată foc şi pară.

— Fratele meu. Era cu fratele meu?

— Nu, într-adevăr nu l-am mai văzut pe tânărul acela până atunci. Mi-aş fi amintit, poți fi sigură. Era un vlăjgan înalt, cu părul negru prins într-o codiță din acelea drăgălaşe, şi avea ochii ca oțelul. Cu gropiță în bărbie, exact ca un star de cinema. M-am uitat bine la el, căci era să mă trântească.

— Când s-a întâmplat asta, doamnă Weathers?

Auzind întrebarea, femeia îşi întoarse iute privirea către chipul lui Cade, radie toată şi întinse mâna.

— Nu cred că ne cunoaştem.

— Sunt Cade, prieten cu Bailey. Îi zâmbi la rândul lui, cu stomacul strângându-i-se de nerăbdare. Am lipsit câteva zile şi vroiam să vedem ce mai face M.J.

— Ei bine, n-am mai văzut nici urmă de ea de sâmbătă, când a plecat în goană. A lăsat uşa apartamentului larg deschisă, sau aşa am crezut, până am văzut că era spartă. Atunci m-am uitat înăuntru. Casa ei era devastată. Ştiu că nu e o gospodină, aşa ca tine, Bailey, dar totul era întors pe dos şi... Făcu o pauză pentru efect. Pe podea zăcea un bărbat. Un vlăjgan solid. Aşa că am alergat acasă şi am sunat la poliţie. Ce puteam să fac? Cred că individul şi-a revenit şi a tulit-o până să ajungă poliţia. Dumnezeu ştie că nu m-am mai apropiat de uşă până nu au venit poliţiştii şi mi-au spus că dispăruse.

Cade îşi trecură braţul pe după mijlocul lui Bailey, care începea să tremure.

— Doamnă Weathers, mă întreb dacă nu cumva aveţi vreo cheie în plus de la apartamentul lui Bailey. A uitat-o acasă la mine şi trebuie să luăm câteva lucruri.

— O, aşa stau lucrurile? Zâmbi cu şiretenie, îşi înfoie părul din nou şi o mustră pe Bailey. Era şi timpul. Te îngropai acolo seară de seară. Ia să vedem. Tocmai am udat begoniile domnului Hollyster, aşa că am cheile la mine. Poftim.

— Nu-mi aduc aminte să vă fi dat cheia.

— Bineînţeles că mi-ai dat-o, drăguţă, anul trecut, când ai plecat cu fetele în Arizona. Am făcut o dublură, în caz de nevoie. Fredonând pentru sine, deschise uşa lui Bailey. Până să apuce să deschidă şi să îşi vâre nasul, Cade i-o luă înainte.

— Mulţumim mult.

— Nicio problemă. N-am idee unde o fi plecat fata aceea, spuse ea, lungindu-şi gâtul să vadă prin uşa întredeschisă

în apartamentul lui Bailey. Le-am spus poliţiştilor că plecase nervoasă. O, şi acum, dacă mă gândesc mai bine, Bailey, l-am văzut totuşi pe fratele tău.

— Timothy, şopti Bailey.

— Nu ştiu sigur care era. Mi se pare că sunt ca nişte clone. A trecut pe aici, să vedem... Se bătu cu un deget peste dinţii din faţă, ca şi când ar fi vrut să scoată la iveală gândul. Trebuie să fi fost sâmbătă seara. I-am spus că nu te-am văzut, că probabil ţi-ai luat o vacanţă. Părea puţin tulburat. A intrat în casă, apoi mi-a închis uşa în nas.

— Nu ştiam că şi el are cheie, murmură Bailey, apoi îşi dădu seama că îşi lăsase poşeta înainte de a fugi. Se întrebă cât de inutil ar fi să îşi schimbe iar yala.

Mulţumesc, doamnă Weathers. Dacă o ratez pe M.J. Şi data viitoare, îi spuneţi, vă rog, că o caut?

— Bineînţeles, drăguţă. Acum, dacă... Se încruntă când Cade îi făcu scurt cu ochiul, o strecură pe Bailey în casă şi îi închise uşa în nas.

Şi bine făcuse. Aruncând o singură privire în jur, îşi dădu seama că Bailey a lui cea ordonată nu-şi lăsa de obicei apartamentul cu pernele sfârtecate şi sertarele întoarse pe dos.

Se pare că Salvini nu se mulţumise să percheziţioneze casa, dorise să o şi distrugă.

— Amator nepriceput, murmură Cade, mângâind-o cu mâna pe spate.

Era aceeaşi nebunie, realiză ea. Aceeaşi pierdere violentă a controlului pe care o văzuse când el apucase de pe birou cuţitul antic, pe care Thomas îl folosea pentru a deschide scrisorile. Nu erau decât lucruri, îşi reaminti ea. Oricât de dragi şi de preţuite, nu erau decât lucruri. Văzuse pe pielea ei ce era în stare Timothy să le facă oamenilor.

— Trebuie să o sun pe Grace. S-a dus la Grace, dacă a avut cum.

— Din descriere ai recunoscut cu cine era M.J.?

— Nu, nu cunosc pe nimeni care să aibă acele semnalmente, şi îi cunosc pe cei mai mulți dintre prietenii lui M.J.

Îşi croi drum prin camera de zi distrusă şi ajunse la telefon. Luminița pentru mesaje licărea, dar o ignoră şi formă grăbită numărul.

— Se aude robotul, murmură Bailey, încordându-se, în timp ce vocea guturală recita mesajul. Apoi spuse: Grace, dacă eşti acolo, răspunde. E urgent. Am probleme. M.J. Are probleme. Nu ştiu unde e. Vreau să mergi la poliție, să le dai pachetul pe care ți l-am trimis. Sună-mă imediat.

— Dă-i numărul meu, o instrui Cade.

— Nu-l ştiu.

Luă telefonul el însuşi, rosti iute numărul, apoi îi înapoie receptorul lui Bailey.

Era un risc calculat să dezvăluie unde se afla Bailey, dar diamantul avea să fie pus la adăpost şi nu voia să o împiedice în niciun fel pe Grace să îi găsească.

— E vorba de viață şi de moarte, Grace. Nu sta singură în casă. Du-te la poliție.

Nu vorbi cu fratele meu, orice ar fi. Nu îl lăsa în casă. Sună-mă, te rog, te rog, sună-mă.

— Unde locuieşte?

— În Potomac, spuse Bailey când Cade îi luă cu blândețe receptorul din mână şi îl puse la loc în furcă. S-ar putea să nu fie acolo. Are o casă la țară, în vestul Marylandului. Acolo am trimis pachetul. Nu are telefon şi doar câțiva oameni ştiu că merge acolo. Alteori urcă pur şi simplu în maşină şi conduce până ce vede un loc care-i place. E posibil să fie oriunde.

— Cât durează de obicei până să te contacteze?

— Nu mai mult de câteva zile. M-ar suna, ea sau M.J. Blestemând, apăsă butonul robotului telefonic. Prima voce care se auzi era a lui Grace.

„Bailey, ce pui la cale? Este adevărat lucrul acesta? Ne apucăm de contrabandă?

Uite, ştii că urăsc maşinăriile astea. Vorbim."

— Ora patru, sâmbătă. Bailey se agăţă de asta. Era bine sâmbătă la patru, ţinând cont de mesaj.

— Nu ştim de unde a sunat.

— Nu, dar era bine sâmbătă.

Apăsă pentru a asculta următorul mesaj. De data aceasta era M.J.

„Bailey, ascultă. Nu ştiu ce naiba se întâmplă, dar am dat de bucluc. Nu sta acolo, s-ar putea să se întoarcă. Sunt într-o cabină telefonică lângă un bar nenorocit..." Se auziră înjurături: „la mâinile, ticălosule..." şi tonul de apel.

— Duminică, două dimineaţa. Ce-am făcut, Cade?

Fără să spună nimic, el apăsă butonul pentru a asculta următorul mesaj. De data aceasta era vocea unui bărbat.

„Căţea mică, dacă auzi asta, te voi găsi. Vreau ce-mi aparţine." Se auzi un suspin înăbuşit. „Mi-a tăiat faţa. I-a pus să-mi taie faţa din cauza a ceea ce-ai făcut. Îţi voi face acelaşi lucru."

— E Timothy, murmură ea.

— Mi-am dat seama de atâta lucru.

— Şi-a pierdut minţile, Cade. Mi-a fost clar din noaptea aceea. Ceva s-a rupt în el.

Nu avea nicio îndoială, nu după ce văzuse ce era în biroul lui Thomas Salvini.

— Mai ai nevoie de ceva de aici?

Când ea nu făcu decât să se uite pierdută în jur, el îi luă mâna.

— Ne vom face griji cu privire la asta mai târziu. Haide să mergem.

— Unde?

— Într-un loc liniştit, unde poţi sta jos să-mi povesteşti tot ce mai ştii. Iar apoi vom da un telefon.

Parcul era umbros şi verde. Cumva, băncuţa de sub perdeaua de copaci părea să blocheze valurile căldurii apăsătoare de iulie.

Plouase zile întregi, iar umiditatea plutea în aer ca un nor de viespi.

— Trebuie să te controlezi când mergem la poliţie, îi spuse Cade. Trebuie să ai mintea limpede.

— Da, ai dreptate. Şi trebuie să-ţi explic totul.

— Pun piesele una lângă alta destul de bine. Cu asta mă ocup.

— Da. Îşi privi mâini, simţindu-le inutile. Cu asta te ocupi.

— Ţi-ai pierdut tatăl la zece ani. Mama ta s-a străduit, dar nu se pricepea la afaceri. S-a luptat să ţină casa, să-şi crească fiica singură şi să conducă afacerea cu antichităţi. Apoi a întâlnit un bărbat, un bărbat mai în vârstă, de succes, competent, cu banii şi atrăgător, care a dorit şi a fost dispus să o accepte şi pe fiica ei în familia lui.

Ea răsuflă sacadat.

— Presupun că asta e, în esenţă.

— Copilul vrea o familie şi îi acceptă pe tatăl vitreg şi pe fraţii vitregi ca atare.

Aşa e, nu?

— Da. Mi-era dor de tata. Charles nu l-a înlocuit, dar a răspuns unei nevoi. A fost bun cu mine, Cade.

— Iar fraţii vitregi au strâmbat puţin din nas când a apărut o soră mai mică. O soră mai mică drăguţă, deşteaptă, dornică să facă pe plac.

Deschise gura pentru a nega, apoi o închise din nou. Era timpul să înfrunte ceea ce încercase să ignore ani de zile.

— Da, presupun că da. Nu le-am stat în cale. Nu am vrut să creez valuri. Erau amândoi la colegiu când părinții noştri s-au căsătorit, şi când s-au întors şi au locuit cu noi, eu eram plecată. Nu pot spune că suntem apropiați, dar părea...

Întotdeauna am simțit că eram o familie unită. Nu m-au tachinat şi nu m-au abuzat niciodată, nu m-au făcut nicicând să simt că nu sunt bine-venită. Nu au existat fricțiuni reale, până la moartea mamei. Când Charles s-a retras în el, izolându-se, ei au preluat controlul. Părea firesc. Afacerea era a lor. Am simțit că voi avea întotdeauna o slujbă în companie, dar nu m-am aşteptat niciodată la un procentaj. La un moment dat, Charles a anunțat că voi avea douăzeci la sută. Le-a dat fiecăruia patruzeci la sută, dar nu la asta se aşteptaseră ei.

— Ți-au făcut necazuri?

— Oarecum. Apoi oftă. Au fost furioşi, recunoscu ea. Pe tatăl lor, pe mine.

Thomas a dat înapoi destul de repede, totuşi. Era interesat mai curând de partea de vânzări şi contabilitate decât de cea creativă, şi ştia că acesta era domeniul meu de competență. Ne-am înțeles destul de bine. Timothy era mai puțin mulțumit de această situație, dar pretindea că mă voi sătura de treaba asta, că voi găsi un soț bogat şi că le voi lăsa oricum lor totul.

Încă o durea să-şi amintească acel lucru, felul în care o atacaseră.

— Banii pe care mi i-a lăsat Charles se află într-un cont. Primesc partea mea din acțiuni până la treizeci de ani. Nu e mare lucru, dar mai mult decât suficient. Mai mult decât e necesar. M-a ținut la colegiu, mi-a oferit o casă, o carieră pe care o iubesc. Şi când m-a trimis la colegiu, mi le-a dăruit pe M.J. Şi pe Grace. Acolo le-am întâlnit. Am stat în acelaşi internat, în primul semestru. În al doilea semestru stăteam

deja în aceeaşi cameră. A fost ca şi când ne cunoşteam de o viață întreagă. Ele sunt cele mai bune prietene pe care le-am avut vreodată. O, Doamne, ce-am făcut?

— Povesteşte-mi despre ele.

Bailey se adună şi încercă s-o facă.

— M.J. Nu are stare. Şi-a schimbat specializarea principală la fel de des pe cât îşi schimbă unele femei coafura. A făcut tot felul de cursuri obscure. Pica la teste sau lua note maxime, în funcție de stare. E atletică, impulsivă, generoasă, amuzantă, cu voință puternică. A lucrat într-un bar, în ultimul an de colegiu, în glumă, susținând că se pricepe atât de bine la asta, încât îşi va deschide propriul ei local. A cumpărat unul acum doi ani. M.J's. Este un pub pe Georgia Avenue.

— L-am ratat.

— Este un fel de bar de cartier. Clienți fideli, muzică irlandeză în weekenduri.

Dacă lucrurile scapă de sub control, se ocupă chiar ea de toate, de cele mai multe ori. Dacă nu poate intimida sau potoli pe cineva, îi poate arunca în stradă. Are centură neagră la karate.

— Aminteşte-mi să nu o supăr.

— I-ar plăcea de tine. Îşi poate avea singură de grijă, aşa îmi spun mereu.

Nimeni nu poate avea grijă mai bine de ea, decât M.J. O'Leary.

— Iar Grace?

— E frumoasă, ai văzut din schiță. Asta văd cei mai mulți oameni, nimic altceva.

Se foloseşte de acest lucru când are chef, deşi urăşte s-o facă, dar se foloseşte de această calitate. Uitându-se la porumbeii care se înfoiau umblând de colo-colo, Bailey lăsă amintirile să iasă la suprafață. A rămas orfană de mică, mai mică decât mine, şi a fost crescută de o mătuşă în Virginia.

Se aşteptau ca ea să se supună, să fie într-un anumit fel, să ajungă ceva anume. O membră a familiei Virginia Fontaine.

— Fontaine? Magazinele universale.

— Da, bani, o mulțime de bani. O mulțime de bani strânşi de-a lungul generațiilor, pe o perioadă suficient de mare încât să aibă patina aceea pe care o aduce un secol şi ceva de prestigiu. Pentru că era frumoasă, bogată şi dintr-o familie bună, era de aşteptat să primească o educație aleasă, să se asocieze cu oamenii potriviți şi să se căsătorească cu cineva dintr-o familie bogată. Grace a avut alte idei.

— Nu a pozat pentru...? întrebă el, dar se întrerupse şi îşi drese vocea.

Bailey nu făcu decât să ridice dintr-o sprânceană.

— Pentru un poster de la mijlocul revistei, da, în timp ce era încă la colegiu.

Miss Aprilie din Ivy League. A făcut-o fără să clipească, cu scopul de a-şi scandaliza familia şi, după cum s-a exprimat ea, pentru a-i exploata pe exploatatori. Şi-a primit propriii bani la douăzeci şi unu de ani, aşa că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ceea ce credea familia ei cuviincioasă.

— Nu am văzut posterul, spuse Cade, întrebându-se dacă ar trebui să regrete sau să fie recunoscător, date fiind împrejurările. Dar a făcut ceva valuri.

— Exact asta urmărea. Buzele lui Bailey se arcuiră. Lui Grace îi plăcea să facă valuri. A fost model o vreme, deoarece o amuza. Dar nu o satisfăcea. Cred că şi acum mai caută lucruri care să o satisfacă. Munceşte mult pentru organizații caritabile, călătoreşte când îi vine. Se autointitulează ultima diletantă, dar nu este adevărat. Face nişte lucruri minunate pentru copiii săraci, dar refuză publicitatea legată de acest lucru. Are o imensă compasiune şi generozitate pentru cei aflați în suferință.

— Barmanița, membra protipendadei şi experta în pietre prețioase. Un trio neobişnuit.

O făcu să zâmbească.

— Presupun că aşa sună. Noi... Nu vreau să sune straniu, dar ne-am recunoscut una pe cealaltă. A fost foarte simplu. Nu mă aştept să înțelegi.

— Cine ar înțelege mai bine? murmură el. Te-am recunoscut şi eu.

— Atunci... Îşi ridică privirea, întâlnind-o pe a lui. Faptul că ştiu cine sunt nu rezolvă nimic. Viața mea e cu susul în jos. Mi-am pus prietenele în mare pericol şi nu ştiu cum să le ajut. Nu ştiu cum să opresc ce-am declanşat.

— Făcând următorul pas. Îi ridică mâna şi îi sărută uşor încheieturile degetelor.

Ne-ntoarcem acasă, luăm geanta de pânză şi îl contactăm pe un amic de-al meu de la poliție. Le vom găsi pe prietenele tale, Bailey. Privi spre cer, la norii care treceau prin dreptul soarelui. Se pare că va ploua, până la urmă.

Timothy Salvini înghiți încă un calmant. Fața îi zvâcnea atât de tare, încât era dificil să gândească. Dar tocmai asta trebuia să facă. Bărbatul care dăduse ordinul să-i fie nenorocită fața, poruncind apoi să fie îngrijit de medicul său personal, îi dăduse o ultimă şansă.

Dacă nu o găsea pe Bailey şi cel puțin unul din diamante până la căderea nopții, nu era niciun loc pe fața pământului unde să se poată ascunde.

Iar teama zvâcnea în el mai tare decât durerea.

Nu ştia cum de fusese posibil ca lucrurile să meargă atât de îngrozitor de prost.

Planificase totul, nu-i aşa? Se ocupase de detalii, când Thomas îşi îngropase capul în nisip. El fusese cel contactat, abordat. Fiindcă el era cel deştept, îşi spuse. El ştia cum se fac jocurile. Şi el fusese cel care încheiase afacerea.

Thomas se repezise să profite de şansă, la început. Jumătate din cele zece milioane de dolari i-ar fi convenit fratelui său geamăn şi i-ar fi satisfăcut dorința de a avea o avere consistentă.

Nu puținul pe care îl obțineau din profiturile afacerii, oricât de bine merge aceasta. Bani adevărați, bani care să îți permită să visezi.

Apoi, Thomas fusese cuprins de frică. Aşteptase până în al doisprezecelea ceas, când totul era aranjat, şi plănuise să-şi înşele propriul frate.

O, se înfuriase să vadă că Thomas plănuise să ia depozitul de peste un milion de dolari şi să părăsească țara, lăsând toate riscurile şi responsabilitatea pe capul lui.

Pentru că se temea, se gândi Salvini acum. Pentru că îşi făcea griji şi pentru Bailey, de aceea. Cățeaua aceea lacomă îi stătuse întotdeauna în cale. Dar ar fi scăpat de ea, ar fi avut grijă de toate, dacă Thomas nu ar fi amenințat să distrugă totul.

Cearta scăpase, pur şi simplu, de sub control, se gândi el, frecându-şi gura cu mâna. Totul scăpase de sub control. Strigătele, furia, furtuna cu fulgere.

Şi, cumva, cuțitul fusese la îndemână, între degetele lui. Îl strângea. Şi până să-şi dea seama, era deja pătat de sânge.

Nu fusese capabil să se oprească. Pur şi simplu nu se putuse opri. O luase razna un moment, recunoscu el. Dar de vină era tot stresul acela, senzația de trădare, furia că fusese înşelat de propriul frate.

Iar ea se aflase acolo. Holbându-se la el cu ochii aceia imenşi. Holbându-se la el din întuneric.

Dacă nu ar fi fost furtuna, dacă nu ar fi fost întunericul, ar fi găsit-o şi ar fi avut grijă de ea. Fusese norocoasă, asta era tot, doar norocoasă. El era cel inteligent.

Nu era vina lui. Nimic din toate acestea nu erau vina lui.

Dar totul cădea pe umerii lui. Viața lui era în joc din cauza lașității fratelui său și a uneltirilor unei femei care îi displăcuse de ani de zile.

Era sigur că expediase cel puțin una din pietre. Găsise chitanța de la curier în geanta pe care și-o lăsase în birou, când fugise de el. Se credea deșteaptă, spuse el.

Mereu s-a crezut deșteaptă. Micuța domnișoară perfectă, care intrase în grațiile tatălui său, întorcându-se de la colegiu încărcată de onoruri și de premii.

Onorurile și premiile nu însemnau nimic în afaceri. Abilitatea, da. Curajul, da.

Viclenia, da.

Iar Timothy Salvini le avea pe toate trei.

Ar fi avut și cinci milioane de dolari, dacă fratele său nu ar fi călcat în străchini, alarmând-o pe Bailey, dacă nu și-ar fi pierdut cumpătul, încercând să-l tragă pe sfoară pe clientul lor.

Clientul, se gândi el, atingându-și cu blândețe obrazul bandajat. Era mai curând stăpânul, acum, dar se va schimba și asta.

Va obține banii și piatra, le va găsi și pe celelalte. Iar apoi va fugi departe, va fugi iute. Căci Timothy Salvini se luase la trântă cu diavolul. Și era suficient de deștept să știe că, odată ce pietrele se vor afla în mâna diavolului, aghiotantul nu-i va mai fi de folos.

Așa că era un om mort.

Dacă nu reușea să fie deștept.

Fusese suficient de deștept pentru a aștepta. Petrecuse ore în șir așteptând în fața clădirii în care se afla apartamentul lui Bailey, până ce aceasta avea să vină acasă. Știuse că va veni. Era o ființă cu tabieturi, la fel de previzibilă ca răsăritul.

Și nu-l dezamăgise.

Cine ar fi crezut că cineva atât de... banal i-ar fi putut distruge planurile?

Separând pietrele, expediindu-le în direcţii diferite. O, fusese o mişcare neobişnuit de inteligentă din partea ei. Şi extrem de incomodă pentru el.

Dar treaba lui era acum să se concentreze asupra lui Bailey. Alții se concentrau asupra celorlalte femei. Se va ocupa de asta la timp, dar acum, răbdarea lui dăduse roade.

De fapt, fusese foarte uşor. Maşina aceea scumpă se oprise, iar Bailey sărise din ea. Şi bărbatul o urmase, prea grăbit pentru a mai încuia uşa. Timothy găsise actele în torpedou şi îşi notase adresa. Acum spărgea fereastra de la uşa din spate a casei goale, strecurându-se înăuntru.

Cuțitul pe care îl folosise pentru a-şi ucide fratele era bine ascuns la brâu. Mult mai silențios decât o armă şi la fel de eficient, ştia asta.

Capitolul 12

— Mick e un polițist bun, îi spuse Cade lui Bailey, în timp ce intră pe alee. Ne va asculta povestea şi ne va ajuta să evităm birocrația, pentru a obține răspunsurile.

— Dacă aş fi mers direct la poliție...

— Nu ai fi avansat mai mult decât am făcut-o noi, spuse Cade întrerupând-o.

Poate chiar mai puțin. Aveai nevoie de timp. Având în vedere prin câte ai trecut, Bailey. I se făcea rău când se gândea la asta. Acordă-ți o pauză. Şuieră printre dinți amintindu-şi cât de necruțător fusese când o trăsese prin clădirea în care se întâmplase totul. Îmi pare rău că am fost atât de dur cu tine.

— Dacă nu m-ai fi forțat, poate că aş fi continuat să dau înapoi. Să evit totul.

Asta voiam.

— Te-am forțat. Ți-am făcut rău. Se întoarse şi îi luă fața între palme. Dar dacă nu ai fi blocat totul, probabil că te-ai fi întors la apartamentul tău. Ca un porumbel care revine la cuib, căutându-ți prietenele. Te-ar fi găsit. V-ar fi găsit pe toate.

— M-ar fi ucis. Nu voiam să înfrunt acest gând. Nu puteam, presupun. L-am privit ca pe un frate timp de peste zece ani, ba chiar i-am apărat, pe el şi pe Thomas, în fața lui M.J. Şi Grace. Dar el m-ar fi ucis. Şi pe ele la fel.

Se cutremură, iar el dădu din cap aprobator.

— Cel mai bun lucru pe care l-ai făcut pentru toate trei a fost să îți pierzi urma o vreme. Nimeni nu te-ar căuta aici. De ce ar face-o?

— Sper că ai dreptate.

— Am dreptate. Acum, următorul pas este să aducem poliția, să îl pună sub urmărire pe Salvini. E speriat, suferă şi e disperat. Nu le va lua prea mult timp.

— Le va spune cine l-a angajat. Bailey se relaxă puțin. Nu este suficient de puternic să facă altfel. Dacă crede că va putea încheia o înțelegere cu autoritățile, o va face. Iar Grace şi M.J...

— Vor fi bine. Aştept cu nerăbdare să le cunosc.

Se aplecă, deschizând porțiera. Tunetul se rostogoli, făcând-o să privească neliniştită în sus, iar el o strânse de mână.

— Vom merge cu toții într-un pub, să bem ceva. E stabilit deja.

Înseninându-se, Bailey coborî, căutându-i mâna.

— Când se vor termina toate astea, poate că vei avea ocazia să mă cunoşti.

— Scumpo, de câte ori trebuie să-ți spun? Te cunosc din clipa în care mi-ai intrat pe uşă.

Îşi scoase cheile şi băgă una în yală.

Instinctul, şi nimic altceva, nevoia lui înnăscută de a proteja, îi salvă viaţa.

Văzu mişcarea ca o pâclă, cu colţul ochiului. Cade se întoarse în direcţia aceea, împingând-o pe Bailey în spate. Smucitura rapidă făcu astfel încât cuţitul să derapeze înspre braţ, în loc să i se înfigă în spinare.

Durerea fu instantanee şi violentă. Sângele îi trecu prin cămaşă, curgându-i pe încheietură, înainte să apuce să lovească. Nu avea decât un singur gând în minte: Bailey.

— Ieşi! strigă la ea, evitând următoarea lovitură de cuţit. Fugi!

Dar ea îngheţase, şocată de sânge, înmărmurită de reluarea îngrozitoare a atacului.

Totul se întâmplă foarte repede. Era sigură că de-abia apucă să respire o dată.

Dar văzu chipul fratelui ei, cu amândoi obrajii bandajaţi şi cu o gaură deasupra sprâncenei stângi.

În ochi i se citea din nou setea de sânge.

Se repezi la Cade. Acesta pivotă, prinzând mâna în care Timothy ţinea cuţitul. Se încordară, lipiţi unul de altul, cu feţele apropiate ca doi amanţi, cu aerul dintre ei duhnind a sudoare, a sânge şi a violenţă.

Un moment, nu erau decât nişte umbre în holul întunecat, răsuflând răguşit şi sacadat sub bubuiturile tunetului.

Ea văzu cuţitul apropiindu-se de faţa lui Cade, până când vârful acestuia ajunse sub bărbia lui, în timp ce se clătinau amândoi pe parchetul însângerat din hol, ca nişte dansatori obsceni.

Fratele ei avea să ucidă din nou, iar ea nu făcea decât să stea şi să privească.

Sări.

A fost o mişcare iraţională, animalică. Îi sări în spinare, trăgându-l de păr, gâfâind şi blestemând. Mişcarea bruscă îl

catapultă pe Cade înapoi, mâna îi alunecă, iar privirea i se încețoşă.

Cu un urlet de durere, când degetele ei i se înfipseră în fața rănită, Timothy o trânti la pământ.

Capul ei se izbi puternic de balustradă, făcând-o să vadă stele verzi, explodând ca fulgerele. Dar apoi se ridică din nou, repezindu-se la el cu furie.

Cade a fost cel care o îndepărtă din calea cuțitului care şuieră pe lângă fața ei.

Apoi, forța asaltului lui Cade îi proiectă pe ambii bărbați de masă. Se răsuciră pe podea, icnind ca nişte câini. Cel mai important gând din mintea lui Cade era să trăiască suficient de mult încât să o poată proteja pe Bailey. Dar mâinile îi alunecau din pricina sângelui şi nu putea să-l țină strâns.

Folosindu-şi toată forța, reuşi să răsucească mâna în care Timothy ținea cuțitul, îndepărtându-şi lama de inimă, apoi împinse.

Când se ridică slăbit, ştiu că se terminase.

Bailey se târî către el, rostindu-i numele printre sughițuri. Îi văzu fața, vânătaia care i se umfla sub ochi, pe obraz. Reuşi să-şi ridice mâna spre ea.

— Credeam că trebuie să mă laşi pe mine să fac pe eroul. Îşi auzi vocea slăbită, ca şi când ar fi venit de departe.

— Cât de rău eşti rănit? O, Doamne, sângerezi aşa de tare!

Simțea o arsură în braț, dar nu părea să conteze. Întorcând capul, privi spre Salvini. Ochii acestuia erau îndreptați spre el, stinşi, dar încă vii.

Cade tuşi, dregându-şi vocea.

— Cine te-a angajat, ticălosule?

Salvini zâmbi cu greu. Îi ieşi o grimasă. Avea fața însângerată, bandajele smulse şi respira cu greu.

— Diavolul, a fost singurul răspuns.

— Ei bine, salută-l când ajungi în iad.

Cade se strădui să se concentreze din nou asupra lui Bailey. Ea se încrunta, concentrându-se.

— Ai nevoie de ochelari pentru a vedea de aproape, iubito.

— Taci! Lasă-mă să opresc sângerarea, înainte să sun la ambulanță.

— Ar trebui să-ți spun că nu este decât o rană de suprafață, dar adevărul este că doare ca naiba.

— Îmi pare rău. Foarte rău.

Voia să îşi aşeze capul pe umărul lui şi să plângă, pur şi simplu să plângă. Dar continuă să facă un bandaj gros din bucata pe care o rupsese din cămaşa lui, apăsând-o ferm i pe tăietura lungă şi adâncă.

— Sun la ambulanță de îndată ce termin cu bandajul. O să fie bine.

— Sună-l pe detectivul Mick Marshall. Cere neapărat să vorbeşti cu el.

Pomeneşte numele meu.

— Aşa voi face. Taci. Aşa voi face.

— Ce Dumnezeu se întâmplă aici?

Vocea îl făcu să tresară.

— Spune-mi că halucinez, murmură el. Spune-mi, te implor, spune-mi că nu e mama.

— Dumnezeule mare, Cade, ce-ai pățit? E sânge?

El închise ochii. O auzi vag pe Bailey spunându-i mamei lui, cu o voce fermă, care nu accepta proteste, să sune la ambulanță. Şi, recunoscător, leşină.

Îşi reveni în ambulanță, şi o văzu pe Bailey ținându-l de mână, în timp ce ploaia răpăia pe capotă. Şi din nou în sala de la urgență, cu luminile acelea care îi orbeau ochii şi cu oamenii aceia care strigau. Durerea era ca o fiară lacomă, care muşca hălci din brațul său.

— Ați putea să-mi dați nişte medicamente? întrebă el cât de politicos putu şi leşină din nou.

Când se trezi, se afla într-un pat. Rămase nemişcat, cu ochii închişi, până când testă nivelul durerii şi îşi dădu seama cât de conştient era. Îi dădu durerii şase din zece, dar de data asta părea a fi pe deplin treaz.

Deschise ochii şi o văzu pe Bailey.

— Bună. Speram ca tu să fii primul lucru pe care îl voi vedea.

Ea se ridică de pe scaunul de lângă patul lui, luându-i mâna.

— Douăzeci şi şase de cusături, muşchiul nu a fost afectat. Ai pierdut mult sânge, dar ți-au făcut transfuzie.

Apoi se aşeză pe marginea patului şi se răcori, plângând.

Nu mai vărsase nicio lacrimă de când se luptase să oprească sângerarea, în timp ce el zăcea pe duşumea. Nici pe drum în ambulanță, când goneau pe străzile umede, cu fulgerele şi tunetele rostogolindu-se pe cer.

Nici în timpul pe care îl petrecuse plimbându-se de colo-colo pe coridoarele spitalului sau când fusese nevoită să facă față chinului de a se ocupa de părinții lui, care îi dăduseră dureri de cap. Nici măcar când se luptase să spună poliției ce se întâmplase. Dar acum, lăsă totul să se reverse.

— Îmi pare rău, spuse ea după ce termină.

— A fost o zi grea, nu-i aşa?

— Una dintre cele mai rele.

— Salvini?

Ea privi pe fereastra pe care se scurgea ploaia.

— A murit. Am sunat la poliție. L-am cerut pe detectivul Marshall. E afară, aşteptând să te trezeşti şi să-i dea doctorii voie să intre. Se ridică, netezind aşternuturile. Am încercat să-i spun totul, să limpezesc lucrurile. Nu ştiu cât de bine am reuşit, dar şi-a luat notițe şi mi-a pus întrebări. E îngrijorat pentru tine.

— Ne cunoaştem de ceva vreme. O să le limpezim pe toate, Bailey, îi spuse el, întinzându-se din nou după mâna ei. Mai poţi rezista puţin?

— Da, oricât e nevoie.

— Spune-i lui Mick să mă scoată de aici.

— E ridicol. Ai fost internat pentru a fi ţinut sub observaţie.

— Am nişte cusături în braţe, nu o tumoare pe creier. Merg acasă, beau o bere şi îi predau toată treaba asta lui Mick.

Ea îşi înclină capul.

— Spunea mama ta că vei începe să te plângi.

— Nu mă plâng, mă... Se întrerupse, îşi miji ochii, ridicându-se în capul oaselor.

Cum adică mama? Nu a fost o halucinaţie?

— Nu, a venit să-ţi dea ocazia să-ţi ceri scuze, lucru pe care se pare că nu-l faci niciodată.

— Bravo, ţine-i partea.

— Nu-i ţin partea.

Bailey se opri, scuturând din cap. Chiar purtau o asemenea conversaţie într-un astfel de moment?

— Era îngrozită, Cade, când şi-a dat seama ce se întâmplase şi că eşti rănit. Şi ea, şi tatăl tău…

— Tatăl meu? Credeam că e în Montana la pescuit.

— S-a întors acasă azi-dimineaţă. Sunt în sala de aşteptare în momentul ăsta, îngrijoraţi de moarte pentru tine.

— Bailey, dacă ai măcar o picătură de afecţiune pentru mine, fă-i să plece.

— Nu voi face aşa ceva, şi ar trebui să-ţi fie ruşine.

— O să-mi fie ruşine mai târziu. Am cusături. Nu avea să funcţioneze. Îşi dădea seama cât se poate de clar. Bine, uite cum facem. Le spui părinţilor mei să intre, şi mă înţeleg eu

cu ei. Apoi vreau să vină doctorul şi să mă externeze. Vom vorbi cu Mick acasă. Lămurim lucrurile acolo.

Bailey îşi încrucişă braţele.

— Mama ta a spus că întotdeauna te aştepţi ca lucrurile să iasă aşa cum vrei tu.

Spunând asta, se întoarse şi o luă spre uşă.

Avu nevoie să recurgă din plin la farmecul lui, să înfrunte diverse argumente, dar în trei ore şi ceva, Cade se prăbuşi pe propria canapea. După mai bine de alte două ore, se trezi cu Bailey care se tot agita în jurul lui, pentru a-l pune la curent pe Mick cu privire la evenimentele care se întâmplaseră de joi seara încoace.

— Ai fost destul de ocupat, Parris.

— Hei, treaba de detectiv nu te lasă să stai să mănânci gogoşi şi să bei cafea, amice.

Mick mormăi.

— Că tot veni vorba de cafea... Privi către Bailey. Nu vreau să vă deranjez, domnişoară James.

— O! Ea se ridică în picioare. Fac un ibric ci cafea proaspătă. Luă cana goală şi ieşi grăbită.

— Eşti subtil, Mick, foarte subtil.

— Ascultă! Mick se apropie de el. Locotenentul nu va fi încântat de cele două cadavre şi de cele două diamante lipsă.

— Buchanan nu este niciodată încântat.

— Nu-i plac poliţiştii de carton ca tine din principiu, dar treaba asta are o grămadă de bube. Faptul că prietena ta a aşteptat patru zile să raporteze o crimă e doar unul dintre ele.

— Nu şi-a amintit. A blocat totul.

— Da, aşa spune ea. Iar eu o cred. Dar locotenentul...

— Dacă Buchanan are vreo problemă cu asta, trimite-l la mine. Înfuriat, Cade se săltă în pat, ignorând zvâcnetul din braţ. Dumnezeule mare, Mick, l-a văzut pe unul din fraţii ei

ucigându-l pe celălalt, pentru ca apoi să o atace. Du-te la scenă, uită-te la ce a văzut ea, apoi spune-mi cum te-ai aştepta să reacţioneze un civil.

— Bine. Mick ridică o mână. Expedierea diamantelor.

— Le proteja. Ar fi fost dispărute acum, dacă nu ar fi făcut ceva. Ai declaraţia ei şi a mea. Ştii exact cum s-au desfăşurat lucrurile. A încercat să completeze spaţiile goale, de când a venit la mine.

— Uite cum văd eu treaba, spuse Mick după un moment, privind spre geanta de pânză de lângă scaunul lui. A întors totul cu fundul în sus. Nu se pune problema cu privire la autoapărare. El a spart fereastra de la uşa din spate, a intrat în casă şi v-a aşteptat.

Mick îşi trecu mâna prin părul sârmos. Ştia cât de uşor putea să o ia în direcţia opusă. Cât de uşor ar fi putut pierde un prieten.

— Credeam că ţi-am spus să îţi pui alarmă.

Cade ridică din umeri.

— Poate că o voi face, acum că am ce să protejez.

Mick privi către bucătărie.

— E ceva.

— Cu siguranţă este a mea. Trebuie să le găsim pe M.J. O'Leary şi pe Grace Fountain, Mick, cât mai repede.

— Noi?

— Nu am de gând să stau cu mâinile în sân.

Mick dădu din nou din cap.

— Tot ce ştim despre O'Leary este că a avut loc un tărăboi în apartamentul ei, o ceartă monstru, şi că a fugit cu un tip cu coadă. Se pare că a intrat în pământ.

— Sau este ţinută acolo, murmură Cade, aruncând o privire peste umăr, pentru a se asigura că Bailey nu îl putea auzi. Ţi-am spus despre mesajul de pe robotul telefonic al lui Bailey.

— Da. Nu avem cum să aflăm de unde a fost transmis mesajul, dar vom da un semnal de alarmă în ceea ce o priveşte. Cât despre Fontaine, am pus oameni să îi verifice casa din Potomac şi să o caute la proprietatea ei din munți. Ar trebui să aflu ceva în vreo două ore.

Se ridică şi luă geanta, zâmbind larg.

— Între timp, trebuie să-i duc asta la Buchanan şi să mă uit la el în timp ce va juca tontoroiul cu cei de la Smithsonian. Nu se putu abține să nu râdă înfundat, ştiind cât de mult ura locotenentul lui să facă pe diplomatul cu oficialii. Cam cât crezi că valorează pietrele?

— Până acum, cel puțin două vieți, spuse Bailey, intrând cu tava de cafea.

Mick îşi drese glasul.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, domnişoară James.

— Şi mie. Dar avea să supraviețuiască. Cele trei stele ale lui Mithra nu au preț, domnule detectiv. Fireşte, din motive de asigurare şi aşa mai departe, Smithsonian a solicitat o evaluare profesionistă la valoarea pieței. Însă orice valoare în dolari le-aş atribui, în calitate de specialist, este în realitate inutilă.

Iubire, cunoaştere şi generozitate. Nu există preț pentru acestea.

Neştiind prea bine ce să facă, Mick se foi de pe un picior pe altul.

— Da, doamnă.

Ea reuşi să-i zâmbească.

— Sunteți foarte amabil şi foarte răbdător. Sunt gata să plec când doriți.

— Să plecați?

— La secție. Trebuie să mă arestați, nu-i aşa?

Mick se scărpină în cap, mutându-se din nou de pe un picior pe altul. Era prima dată în cariera lui de douăzeci de

ani când o femeie îl servea cu cafea, apoi îl ruga politicoasă să o aresteze.

— Nu mă prea descurc cu acuzațiile. Nu că nu aş vrea să rămâneți disponibilă în continuare, dar presupun că se ocupă Cade de acest lucru. Şi îmi imaginez că muzeul va dori să poarte o discuție detaliată cu dumneavoastră.

— Nu mă băgați la închisoare?

— Acum se îngălbeneşte. Stai jos, Bailey!

Pentru a se asigura că avea s-o facă, Cade o prinse de mână cu brațul sănătos, trăgând-o în jos.

— Am presupus că până când se vor recupera diamantele... Eu sunt responsabilă.

— Frații tăi sunt vinovați, o corectă Cade.

— Sunt de acord cu asta, spuse Mick. Va trebui să renunț la cafea. S-ar putea să trebuiască să stăm de vorbă din nou, domnişoară James.

— Prietenele mele?

— Ne ocupăm de asta.

Îl salută scurt pe Cade şi plecă.

— Timothy nu le mai poate face rău acum, murmură ea, dar cel care l-a angajat…

— Nu vrea decât diamantele, nu pe prietenele tale.

Era posibil ca Grace să fie în ascunzătoarea ei de la munte, iar M.J., pe undeva, înmuind oasele vreunui tip.

Aproape că îi veni să zâmbească.

— Ai dreptate. Ne vor da un semn în curând. Sunt sigură de asta. Aş şti dacă li s-ar fi întâmplat ceva. Aş simți-o. Îşi turnă o ceaşcă de cafea, apoi rămase nemişcată, fără să se atingă de ea. Ele sunt singura familie care mi-a mai rămas.

Presupun că sunt singura familie pe care o am de mult timp. Doar că pretindeam că lucrurile stau altfel.

— Nu eşti singură, Bailey. Ştii asta.

Nu, nu era singură. El era acolo, aşteptând.

— Ar trebui să te întinzi, Cade.

— Vino şi tu. Ea se întoarse, surprinzând aroganța proaspătă din zâmbetul lui. Să te odihneşti.

— Nu sunt obosită. Zâmbetul îi pieri de pe chip, iar ochii i se întunecară şi deveniră solemni. M-ai salvat.

Cade se gândi cum sărise ea în spinarea lui Salvini, mişcându-se şi zgâriind ca o pisică sălbatică.

— Aş spune că nu prea se ştie cine a salvat pe cine.

— Mi-ai salvat viața, spuse ea din nou, încet. Din clipa în care am intrat în biroul tău. Aş fi fost pierdută fără tine. Astăzi, mi-ai luat apărarea, te-ai luptat pentru mine. Ți-ai riscat viața, ca să o protejezi pe a mea.

— Întotdeauna am vrut să omor balaurul pentru o domniță ca tine. Tu mi-ai dat ocazia asta.

— Nu e vorba de cavaleri pe cai albi sau de Sam Spade. Vocea ei era răguşită de emoție. Curgea sânge adevărat din tine. Fratele meu a ridicat cuțitul la tine.

— Iar tu, îi reaminti el, nu eşti responsabilă pentru ce a făcut el şi eşti prea deşteaptă pentru a te considera vinovată.

— Încerc să nu gândesc altfel. Se întoarse o clipă, până îşi găsi curajul. Dacă aş fi apucat-o în direcția cealaltă, dacă ai fi murit tu, pe cine aş fi putut învinovăți?

Eu sunt cea care a venit la tine. Eu ți-am făcut asta.

— Este profesia mea. Se ridică, tresărind doar puțin. Te deranjează felul în care îmi câştig traiul? Cu riscurile lui implicite?

— Nu m-am gândit atât de departe. Se întoarse cu fața către el. Ce-ai făcut pentru mine e pe primul loc. Nu voi putea niciodată să te răsplătesc îndeajuns.

Cu o mişcare nerăbdătoare, el îşi îndepărtă părul de pe față.

— Ai de gând să mă alungi, Bailey.

— Nu, am de gând să spun ce trebuie să spun. M-ai crezut, încă de la început.

M-ai adus în casa ta. Mi-ai cumpărat o perie de păr. Ceva atât de simplu; sute de alți oameni ar fi neglijat aşa ceva. M-ai ascultat şi mi-ai promis că mă vei ajuta.

Te-ai ținut de promisiune. Iar astăzi aproape că era să mori din cauza asta.

Privirea lui se oțeli.

— Vrei să-ți spun că aş muri pentru tine? Presupun că aş face-o. Că aş ucide pentru tine? Fără îndoială. Nu eşti o fantezie pentru mine, Bailey. Eşti cea care a făcut ca realitatea să capete sens.

Inima îi urcă în gât, pulsându-i. Era furios pe ea din nou, observă ea. În privirea de pe chipul cu vânătăi se citea nerăbdarea. Avea brațul bandajat de la cot până la umăr şi probabil că îl durea.

Şi era al ei, fără îndoială; nu trebuia decât să-l ia.

— Cred că încerc să îmi dau seama de ce.

— Vrei să fii rațională, când rațiunea nu are ce căuta aici. Nu este o piesă din puzzle, Bailey. Este întregul puzzle. Frustrat, îşi trecu mâna din nou prin păr.

Iubirea este prima stea, nu-i aşa? La fel şi în povestea noastră.

Atât de simplu, îşi dădu ea seama. Atât de puternic. Strângând din buze, făcu un pas spre el.

— Mă cheamă Bailey James, începu ea. Am douăzeci şi cinci de ani şi locuiesc în Washington D. C. Sunt expert în pietre prețioase. Sunt necăsătorită.

Trebui să se oprească şi să-şi recapete controlul înainte de a începe să se bâlbâie.

— Sunt ordonată. Una dintre prietenele mele cele mai apropiate spune că ordinea este ca o religie pentru mine, şi mi-e teamă că s-ar putea să aibă dreptate.

Îmi place ca totul să fie la locul lui. Îmi place să gătesc, dar nu des, căci locuiesc singură. Îmi plac filmele vechi, în special filmele noir.

El începuse să zâmbească larg, dar ea scutură din cap. Trebuiau să mai fie şi alte lucruri pe care să le poată spune despre ea.

— Dă-mi voie să mă gândesc, murmură ea, pierzându-şi răbdarea. Am o slăbiciune pentru pantofii italieneşti. Mai bine mă lipsesc de prânz o lună întreagă decât de o pereche frumoasă de pantofi cu toc. Îmi plac hainele de calitate şi antichitățile. Prefer să cumpăr un singur lucru bun decât mai multe, de o calitate inferioară. Aceeaşi prietenă spune că sunt o snoabă a cumpărătorilor, şi este adevărat. Mai curând m-aş duce să caut pietre prețioase decât să merg în Paris, deşi nu m-ar deranja să le fac pe amândouă.

— Pot să te duc eu.

Dar ea scutură iarăşi din cap.

— Nu am terminat. Am defecte, o mulțime de defecte. Uneori citesc până noaptea târziu şi adorm cu lumina şi cu televizorul aprinse.

— Ei bine, vom rezolva asta.

Se apropie de ea, dar Bailey făcu un pas înapoi, ridicând o mână.

— Te rog. Îmi mijesc ochii când nu am ochelarii de citit, şi nu-mi place să îi port pentru că sunt orgolioasă, aşa că fac ochii mici destul de des. Nu am avut prea multe întâlniri în colegiu pentru că eram timidă, studioasă şi plictisitoare.

Singura mea experiență sexuală a survenit de curând.

— Chiar aşa? Dacă ai tăcea din gură, ai putea să ai o nouă experiență sexuală.

— Nu am terminat. O spuse cu asprime, ca o profesoară care pedepseşte un elev turbulent. Mă pricep la ceea ce fac. Eu am conceput aceste inele.

— Le-am admirat mereu. Eşti atât de drăguță când eşti serioasă, Bailey. Trebuie să pun mâna pe tine.

— Nu sunt lipsită de ambiţii, continuă ea, dându-i mâna la o parte. Intenţionez să reuşesc în ceea ce fac. Şi îmi place ideea de a-mi clădi o reputaţie.

— Dacă o să mă faci să alerg după tine în jurul canapelei, cel puţin acordă-mi un avans. Am suferit o intervenţie chirurgicală.

— Vreau să fiu importantă pentru cineva. Vreau să ştiu că eu contez. Vreau să am copii şi să pregătesc cina de Ziua Recunoştinţei. Vreau să înţelegi că am încercat să fiu raţională cu privire la viitorul relaţiei noastre, pentru că aşa sunt eu. Sunt organizată şi pragmatică, şi pot fi foarte plicticoasă.

— Nu am mai petrecut un weekend atât de plictisitor în toată viaţa mea, spuse el.

De-abia îmi mai ţin ochii deschişi.

Când ea râse, el o prinse şi o trase în braţe. Şi înjură când durerea îl împunse, urcându-i până în umăr.

— Cade, dacă ţi-ai desfăcut cusăturile?

— Eşti atât de organizată şi de pragmatică, că le poţi coase la loc. Îi ridică bărbia cu degetele, zâmbind. Ai terminat?

— Nu, viaţa mea nu se va aşeza până când M.J. Şi Grace nu vor veni înapoi şi până nu voi şti că sunt în siguranţă şi că cele trei stele se află la muzeu. Până atunci îmi voi face griji. Mă pricep foarte bine la asta, dar cred că ştii deja.

— O să-mi notez, în caz că voi uita vreodată. Acum, de ce nu mă duci sus, să ne jucam de-a doctorul?

— Mai e ceva. Când el îşi dădu ochii peste cap, ea trase aer în piept. Te iubesc foarte mult.

El înţepeni, iar degetele lui se încleştară pe bărbia ei. Emoţia îl copleşi, dulce şi puternică precum vinul. Poate că nu avea stele în ochi, se gândi el, dar inima i se oglindea în ei. Şi îi aparţinea lui.

— Ţi-a luat ceva să ajungi aici.

— M-am gândit că e cea mai bună încheiere.
O sărută îndelung şi tandru.
— E potrivită mai degrabă pentru un început, murmură el.
— Te iubesc, Cade, repetă ea, şi îl sărută uşor.
— Viața începe acum.

Epilog

Nu avea cum să ajungă la una din stele deocamdată. Ştiuse din momentul în care aceasta ajunsese în mâna autorităților. Nu se înfuriase şi nu blestemase zeii. La urma urmelor, era un om civilizat. Nu făcuse decât să îşi trimită mesagerul, care tremura, aruncându-i o singură privire de gheață.

Acum stătea în camera comorilor, trecându-şi degetul peste marginea unui pocal aurit, plin cu vin. Muzica se scurgea lichidă prin aer, liniştindu-l.

Îl adora pe Mozart, şi urmărea încet şuvoiul muzicii cu mâna.

Femeia îi provocase multe necazuri. Salvini o subestimase, pretinzând că nu era nimic altceva decât un pion, un animal de companie al regretatului său tată, cu ceva minte, desigur, şi cu o abilitate care nu putea fi negată, dar lipsită de curaj.

Un şoarece tăcut, aşa-i spusese, care se închidea cu pietrele ei şi îşi vedea de treabă.

Greşeala fusese că avusese încredere în estimarea pe care o făcuse Salvini cu privire la Bailey James.

Dar nu avea să comită aceeaşi greşeală din nou. Râse în sinea lui. Nu va mai fi nevoie, căci doamna James şi protectorul ei avuseseră grijă să-l scoată definitiv din scenă pe Timothy Salvini.

Şi datorită acestui favor, nimic nu îl mai putea lega de pietre sau de morți. Şi nu mai era nimic care să-l împiedice să-şi îndeplinească planul, cu anumite modificări, desigur. Putea fi flexibil când era necesar.

Două stele se aflau încă în libertate, erau încă pierdute sau rătăcitoare. Când închidea ochii le vedea, pulsul de lumină, aşteptând ca el să le ia, să le reunească cu a treia. Să le îmbrățişeze puterea.

Le va obține cât de curând. Toți cei care îi vor sta în cale vor fi înlăturați.

Era păcat, într-adevăr. Nu fusese nevoie de violență. Nu era nevoie să curgă nici măcar o picătură de sânge. Dar acum, că se întâmplase astfel, ei bine...

Zâmbi în sinea lui şi sorbi adânc din vinul roşu cald. Sângele, se gândi, trage la sânge.

Trei femei, trei pietre, trei stele. Era aproape poetic. Era capabil să aprecieze ironia. Iar când triunghiul de aur va fi complet, când cele trei stele ale lui Mithra vor fi doar ale lui şi le va putea atinge, când se vor afla pe altar, se va gândi la femeile care încercaseră să se pună în calea destinului său.

Îşi va aminti de ele cu o oarecare afecțiune, cu admirație chiar. Spera că va putea aranja ca toate trei să aibă o moarte poetică.

CUPRINS